

Daily Police Bulletin

OFFICIAL PUBLICATION OF POLICE DEPARTMENT, CITY OF LOS ANGELES, CALIFORNIA

CHIEF'S OFFICE, City Hall (Phone Michigan 5211—Connecting all Stations and Depts.) ARTHUR C. HOHMANN, Chief of Police

Vol. 33

Thursday, August 22, 1940

No. 199

WANTED FOR MURDER

El somni americà de Frankie Carbo

On August 20, 1940, Grand Jury Indictment No. 82014 was returned in Department 41, Superior Court, this city, Judge Thomas L. Ambrose, charging the crime of Murder against the following men: BENJAMIN "BUGS" SIEGEL, LOUIS "LEPKE" BUCHALTER, FRANK CARBO, HARRY M. "CHAMP" SEGAL and EMANUEL SAMUEL "MENDY" WEISS.

It is charged that on November 22, 1939, the above subjects murdered Harry Schacter, alias Harry Greenberg, alias Harry Gottesman, by gunshot wounds while he was sitting in his automobile at Yucca and Vista Del Mar Streets, this city. Victim was formerly a member of the Louis "Lepke" Buchalter mob of gangsters of New York City. It has been established that he was murdered to prevent him from testifying against members of the mob there.

Benjamin "Bugs" Siegel is in custody here; Louis "Lepke" Buchalter is in custody in New York City. Descriptions of subjects wanted are as follows:

PLEASE PASTE THIS ON YOUR FINGERPRINT CARD

FRANK CARBO
Alias
FRANK TUCKER

AUGUST 22, 1940

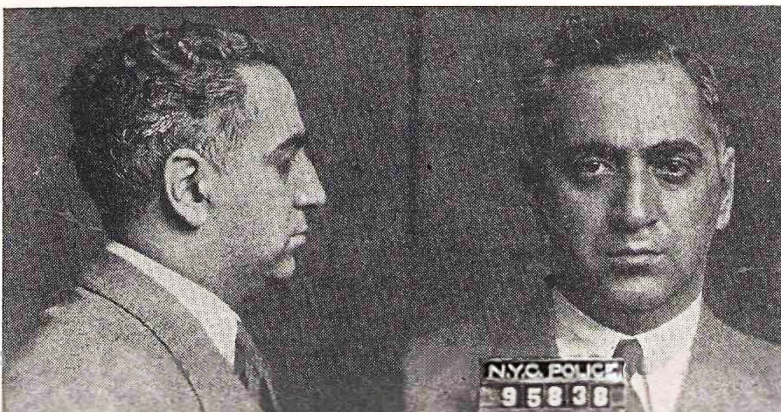
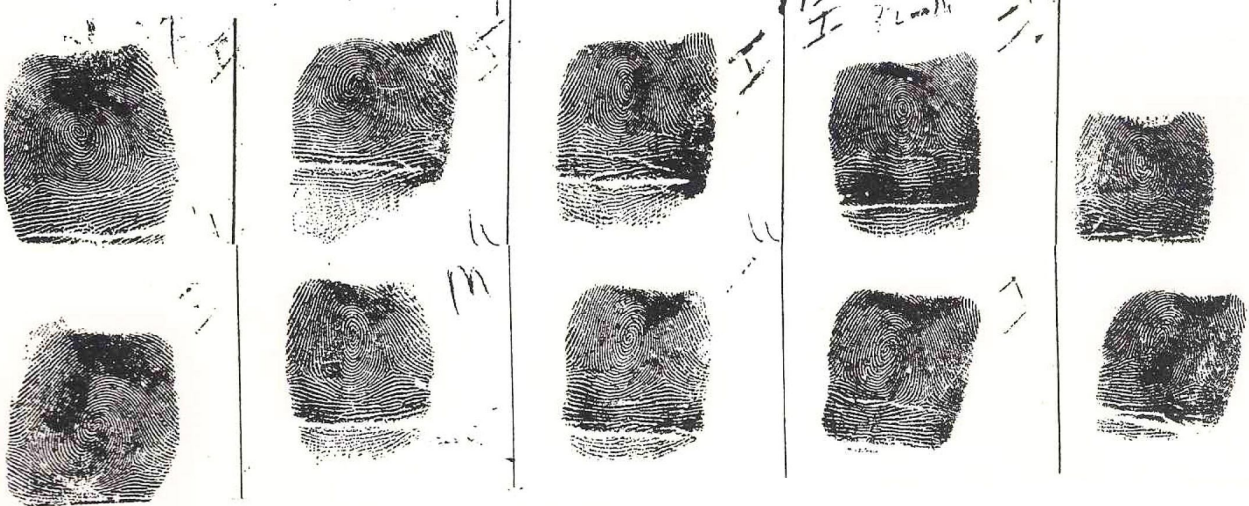
Fingerprint Classification:

WANTED

17 I 32 — III 18
I 32 — MII 17

BY LOS ANGELES POLICE DEPARTMENT
MURDER

Frank Tucker B-95838

FRANK CARBO, New York City No. 95838, Italian, 35 years, 5 ft. 7½ in., 175 lbs., medium build, medium complexion, dark curly chestnut hair, streaked with grey, parted on left side, black eyes, neat dresser, resides in best hotels; occupation, Manager of Boxers of the middle-weight division.

Per als qui avancen sense trepitjar els altres.

Voldria donar les gràcies a totes aquelles persones que, d'una manera o altra, han col·laborat en la realització d'aquest treball de recerca. Als meus pares, que m'escolten, em donen suport i m'ajuden des de fa 17 anys. Al personal de la biblioteca Bisbe Morgades, l'arxiu municipal de Manlleu i l'arxiu parroquial, sense els quals a aquest treball li faltaria començament. A la família Carbó, per atendre'm tan atentament. A la tutora-professora del treball, per la comprensió i els ànims. Al meu germà, que m'escolta sempre.

“Gatsby creia en el llum verd, en l’extàtic esdevenidor que any rere any recula davant nostre. Avui se’ns ha escapat, però tant se val; demà correrem més, allargarem més els braços... I un bon matí...

Així avancem, barques contra el corrent, arrossegats constantment cap al passat.”

El gran Gatsby
Francis Scott Fitzgerald

ÍNDIX

0.	INTRODUCCIÓ	7
1.	<i>ONCE UPON A TIME IN AMERICA</i>	9
1.1	Els orígens	9
1.2	Les bandes juvenils	12
1.3	La Llei Seca.....	13
1.4	Primeres acusacions d'assassinat	14
1.5	L'assassinat d'Arnold Rothstein.....	16
1.5.1	Rothstein, l'home de negocis de la màfia	16
1.5.2	L'assassinat.....	17
1.6	L'amistat amb Benjamin Siegel	18
2.	<i>MURDER, INC.</i>	20
2.1	La Guerra Castellammarese i la nova generació	20
2.2	Maranzano i l'estructura de la màfia	21
2.3	L'assassinat de Mickey Duffy	23
2.3.1	Duffy, el Baró de la Cervesa	23
2.3.2	Sospitosos de l'assassinat	25
2.4	El Sindicat Nacional del Crim.....	26
2.4.1	Els <i>dons</i> de les Cinc Famílies.....	27
2.4.2	Els <i>dons</i> de Chicago i Buffalo.....	27
2.4.3	La Murder, Inc., el braç executor	28
2.5	Els assassinats de Max Greenberg i Max Hassel.....	31
2.5.1	Max Greenberg.....	31
2.5.2	Max Hassel	32
2.5.3	Els assassinats	34
2.6	El control dels pesos mitjans	35
2.6.1	Eddie 'Babe' Risko.....	36
2.6.2	Freddie Steele.....	38
2.6.3	Al Hostak.....	39
2.6.4	Solly Krieger	40
2.7	La lluita dels fiscals contra la màfia	41
2.7.1	Thomas E. Dewey, fiscal especial (1935-1937)	41
2.7.2	L'assassinat de Dutch Schultz	42
2.7.3	Dewey, fiscal del districte de Manhattan (1937-1941)	43
2.7.4	L'assassinat de Harry Greenberg	45
2.7.5	William O'Dwyer, fiscal del districte de Brooklyn (1939-1941).....	48
2.8	'Kid Twist', el canari que cantava però no va poder volar	49
2.8.1	El judici de Maione i Abbandando.....	50
2.8.2	Judici de Goldstein i Strauss	51
2.8.3	Judici per l'assassinat de Harry Greenberg.....	52
2.8.4	La mort de Kid Twist.....	55
2.8.5	Final dels judicis.....	57
3.	<i>EL BOXING-BUSINESS</i>	59
3.1	La dècada de Mike Jacobs.....	59
3.2	Carbo, promotor de boxa.....	60
3.3	El domini de la Costa Oest.....	63
3.3.1	Babe McCoy	63
3.3.2	Chalky Wright.....	64
3.4	Harry 'Champ' Segal	65

3.5	El canadenc Johnny Greco	66
3.6	Frank S. Hogan, fiscal del districte de Manhattan (1941-1973).....	68
3.7	<i>Somebody up there likes me</i>	68
3.7.1	Rocky Graziano.....	68
3.7.2	Eddie Coco.....	72
3.7.3	Danny Webb i Jimmy Plumeri	74
3.8	El final de Greco.....	75
3.9	<i>Raging Bull</i>	76
3.9.1	Jake LaMotta.....	76
3.9.2	Combat contra Cecil Hudson	78
3.9.3	Combat contra Billy Fox.....	80
3.10	<i>Body and Soul</i>	83
3.11	L'assassinat de Bugsy Siegel.....	85
4.	EL TSAR DE LA BOXA	89
4.1	L'International Boxing Club	89
4.1.1	La creació de l'IBC	89
4.1.2	Els anys d'hegemonia i la relació amb Carbo	91
4.2	Blinky Palermo.....	92
4.2.1	Ike Williams.....	93
4.2.2	Els pesos pesants dels Golden Gloves	95
4.3	Pesos pesants.....	97
4.3.1	Jersey Joe Walcott i Felix Bocchicchio, el seu mànager	97
4.3.2	Rocky Marciano i el seu mànager Al Weill	99
4.4	El control dels pesos wèlter	102
4.4.1	El mànager Herman Wallman	102
4.4.2	Kid Gavilán.....	103
4.4.3	El títol de pes wèlter a mitjan anys 50: Saxton, DeMarco i Basilio.....	106
4.4.4	Els últims pesos wèlter de Carbo.....	111
5.	... <i>THE HARDER THEY FALL</i>	114
5.1	La caiguda de l'imperi.....	114
5.2	Els judicis i presons	116
5.3	Sonny Liston	119
5.4	Alliberament i mort	122
6.	CONCLUSIONS	124
7.	FONTS UTILITZADES	127
7.1	Bibliografia.....	127
7.1.1	Llibres.....	127
7.1.2	Prensa	128
7.2	Webgrafia	129
7.3	Imatges	129
7.4	Altres fonts	134

INTRODUCCIÓ

Si volem trobar l'origen d'aquest treball de recerca ens hem de remetre a una frase, una sentència que va obrir aquesta particular caixa de Pandora: "El pare del gàngster Frankie Carbo era manlleuenc." La procedència catalana del mafiós havia omplert articles de diaris i també converses i resultava irresistiblement temptadora pel fet de ser tan inusual. Davant una afirmació així, és inevitable fer-se preguntes: És cert? Està demostrat? Com es va produir aquest curiós relleu generacional? I, en començar a buscar informació sobre ell, van sorgir moltes més qüestions; la seva biografia estava plena de llacunes i ambigüitats.

La curiositat ens va animar i el context de la vida de Carbo ens va convèncer. La màfia i la boxa són dos móns complexos i plens de matisos, teixits per històries dures, impactants i sovint també morboses que han inspirat un bon grapat pel·lícules. Perquè el cinema també suposava un altre al·licient a l'hora d'escollir aquest treball. Com a grans cinèfiles, sabíem que –tractant-se, sobretot, d'aquests temes– els films ens serien un suport molt útil per tractar els diversos aspectes que ens anéssim trobant.

Pel fet de tractar-se de preguntes, molts dels motius que teníem per dur a terme aquest treball es van convertir també en els seus objectius. En primer lloc, estàvem especialment interessades en investigar a fons sobre els seus orígens i comprovar si hi havia algun indici tangible que pogués demostrar o desmentir la sang manlleuenc del gàngster.

Un altre aspecte important era esbrinar quina havia estat la seva implicació amb la màfia, a partir de quan havia començat, el grau d'importància que havia tingut dins d'aquells cercles i amb quins membres de famílies criminals s'havia relacionat. En aquest àmbit, un tema decisiu era saber si havia format part de la organització de sicaris coneguda com a Murder, Inc., vinculada essencialment a la família novaïorquesa Genovese, liderada per Lucky Luciano; o si, en canvi, havia estat entre les files de la banda d'Al Capone a Chicago, com apuntaven els periodistes Fernando Vadillo i Carles Capdevila.

També volíem valorar la seva influència dins l'àmbit pugilístic nord-americà entre les dècades de 1940 i 1950, des de quines persones formaven part de la seva xarxa d'extorsió fins a com havien actuat les autoritats de l'època en relació als seus crims. De la mateixa manera, ens interessava conèixer quins mètodes havia utilitzat per apropiat-se i controlar els diversos boxejadors i, per tant, distingir quins púgils havien estat víctimes seves i els combats manipulats en els quals havien participat.

A part de les seves activitats criminals, un tema sobre el qual crèiem necessari investigar era l'àmbit personal. Enlloc es mencionava que tingués muller o fills i, malgrat que tot indicava que Carbo era un home independent i bastant nòmada, era molt probable que hagués establert lligams més forts amb algunes persones i consideràvem que això era quelcom que calia indagar.

La principal font d'informació que hem utilitzat per assolir aquests objectius ha estat, sens dubte, la premsa escrita. Diaris de renom com *The New York Times*, només per citar un exemple, ens han servit per establir amb més precisió l'ordre cronològic dels fets que van marcar la vida de Frankie Carbo i els reportatges de diferents revistes, com la *Life magazine*, ens han proporcionat un gruix important d'informació i fotografies de qualitat. Això ens ha obligat a contrastar molt més les dades obtingudes, però era la única manera de conèixer alguns aspectes de la vida del gàngster que no han estat publicades en llibres.

En un primer moment també vam recórrer a diverses persones, com els periodistes que ja havien parlat una mica del tema o els veïns de Manlleu que duen el cognom Carbó, però va resultar que no tenien cap avantpassat que concordés amb el perfil que estàvem buscant. Així doncs, vam abandonar aquest atzucac i vam acudir als arxius de Manlleu, el registre civil de Florida i els documents que diverses entitats com Ellis Island o l'FBI havien posat a disposició del públic a les seves pàgines web.

A l'hora d'analitzar la influència de Carbo en el món de la boxa els llibres han estat una font molt útil, ja que tracta d'un tema sobre el qual s'ha escrit bastant als EUA tot i que hi ha molt poques obres editades en castellà o català en què hi aparegui mencionat. També hem recorregut a algunes pel·lícules per contextualitzar o exemplificar, depenent dels casos, els diferents aspectes tractats.

Pel fet de ser bàsicament una biografia, aquest treball està estructurat cronològicament, des del naixement fins a la mort de Frankie Carbo. Les divisions en diferents blocs corresponen principalment a les dècades. D'aquesta manera, el primer apartat comprèn els anys 10 i 20, el segon tracta de les activitats de la Murder, Inc. durant la dècada de 1930, el tercer i el quart se centren en la boxa dels anys 40 i 50 respectivament i, per acabar, l'últim és sobre el final de la vida de Carbo, és a dir, a partir de 1960. Dins de cada apartat també s'ha procurat seguir l'ordre cronològic, incloent primer una introducció sobre la situació dels diferents àmbits en aquell moment i seguidament l'explicació dels fets i les persones que van marcar cada tram de la vida de Frankie Carbo.

1. ONCE UPON A TIME IN AMERICA

1.1 Els orígens

Paul John 'Frankie' Carbo va néixer el 10 d'agost de 1904 al barri del Lower East Side, a Nova York. Aquest era un barri on hi predominava la classe obrera i els immigrants d'orígens tan diversos com Irlanda, Itàlia, Polònia o Ucraïna, en molts casos també jueus, que arribaven cada dia a la "terra de les oportunitats". Els pares de Carbo eren nouvinguts però, a causa de la inexistència d'un certificat de naixement del petit Paul, no podem afirmar amb certesa quin era el seu país natal. Arran d'aquest fet han sorgit dues grans teories: la primera és potser la més convencional i afirma que, com tants d'altres, provenien de Sicília; la segona suposa una sorpresa gratament curiosa: el pare de Carbo era de Manlleu, una vila de la comarca d'Osona.

"Frankie Carbo era d'origen català", afirma un article de *La Vanguardia* en motiu de la seva mort. "El seu pare, Josep Carbó, va anar a Amèrica del Nord a finals del segle passat, es va casar i quatre anys després va tenir un fill, Frankie, i més endavant una filla que encara viu a New York."¹ En l'escrit també es parla de la seva amistat amb altres catalans que van "fer les Amèriques", com el músic Xavier Cugat (1900-1990) o amb Fortunio Bonanova, pseudònim del baríton i actor mallorquí Josep Lluís Moll (1895-1969). El cert és que ni l'existència de la seva germana ni la seva relació amb aquests artistes apareixen mencionades en cap altre font, si bé és veritat que Cugat era un bon amic de Benjamin Siegel, un gàngster que, al seu torn, coneixia molt bé Frankie Carbo.

Qui va abordar aquest tema més exhaustivament va ser el periodista esportiu Fernando Vadillo Ortiz de Guzmán (1923-2001), que estava especialitzat en el món de la boxa. Vadillo va anar un pas més enllà i va afirmar, en els seus llibres *Boxeo, dioses y gángsters* (1980) i *Boxeo y mafia* (1981), que Josep Carbó estava "fart de treballar a preu irrisori en uns telers de Manlleu –vil·la de la província de Barcelona de rància tradició en la indústria tèxtil"². Un altre periodista, Carles Capdevila, parla també de l'origen manlleuenc del pare de Carbo al seu llibre *Nova York a la catalana* (1996) i cita el que li va explicar Vadillo en una conversa telefònica:

"Ho vaig poder confirmar en notícies aparegudes a la premsa amb motiu de la seva mort, però jo ja havia recopilat les seves històries mafioses a través de relats directes de gent que l'havia tractat, com el seu propi lloctinent, Blinky Palermo, o el mànager del famós boxador Uzcudun. A Cuba encara es trobarien testimonis de gent que va ser explotada per ell."³

¹ *La Vanguardia*, 16 de novembre de 1976

² VADILLO, Fernando. *Boxeo y mafia*. Madrid, Ediciones Taxco, 1981 (p.141).

³ CAPDEVILA, Carles. *Nova York a la catalana*. Barcelona, Edicions La Campana, 1996 (p.77).

Aquesta teoria, però, té un inconvenient. A l'arxiu municipal i a l'arxiu parroquial de Manlleu no hi ha cap certificat de naixement o bateig d'algú anomenat Josep Carbo. De fet, ni tan sols es troba, en els certificats compresos 1860 i 1900, ningú amb el cognom de Carbó. Tot i així, l'arxiver de la parròquia, Àlex Roca, ens explica que a finals del segle XIX un incendi va destruir els certificats que es guardaven a l'església de Sant Esteve de Vilacertrú. Per tant, existeix la possibilitat que el suposat pare manlleuenc de Frankie fos batejat en aquella església.

Aquesta possible sang catalana de Carbo ha aparegut també en una novel·la de ficció, *La ciutat vertical* (2011) de la periodista Bea Cabez, que va ser guardonada amb el Premi Carlemany. En l'obra, Cabez situa l'arribada de Josep Carbó a Nova York a l'any 1894 i inventa un nom per a la mare de Frankie: Sofia, una italiana amb qui Josep es va casar i va anar a viure en un apartament al Bronx.

Podriem especular i parlar de les necrològiques publicades el juny de 1903 per *The New York Times*, entre les quals hi apareix un nom, Joseph Carbo, que correspon a una criatura d'un any (o menys) que va morir el 12 d'aquell mes al districte del Bronx. Aquest Joseph ens recorda, inevitablement, la costum de posar al primer fill el nom del pare, però no hi ha cap manera de demostrar que es tracti d'alguna cosa més que un coincidència.

Però, tant si els pares de Carbo eren catalans com italians, van haver de seguir un recorregut molt semblant per arribar al nou món. Els que en aquella època volien marxar als Estats Units havien d'agafar un vaixell que els dugués directament a New York o, en molts casos, que fes escala a l'Amèrica Central o del Sud abans d'arribar a la seva destinació. La mortalitat en aquests viatges transatlàntics era molt alta (un de cada set passatgers moria) però això no va impedir que del 1836 al 1914 uns 30 milions d'europes emigressin als EUA.

Imatge 1 Arribada d'immigrants al port de Nova York

Moltes d'aquestes persones van posar els peus sobre la terra promesa, per primera vegada, a Ellis Island. Des del 1890, aquella illa a mig camí entre el port de New York i la badia de New Jersey, s'havia convertit en una de les aduanes principals del país. Allà, els immigrants eren inspeccionats legalment i mèdicament i eren inscrits en uns registres. Al film *The Godfather: Part II* (1974) de F. F. Coppola es veu l'arribada amb vaixell del jove Vito Corleone i com, dins d'un edifici d'Ellis Island atapeït de gent, li fan una revisió mèdica i li demanen el nom.

En aquests registres trobem un passatger anomenat Jos(e) Carbo. Amb 25 anys, va arribar el 3 d'abril de 1894 amb el vaixell Colombia, que havia salpat a la ciutat de Colón, Panamá. Per edat podria tractar-se del pare de Carbo, igual que el passatger Fran(cis)co Carbo, que també tenia 25 anys quan, el 23 de març de 1897, va desembarcar del vaixell Seguranca; l'havia agafat a l'Havana, Cuba. En aquests documents, però, també trobem dos immigrants que es correspondrien a la teoria italiana.

El periodista londinenc Kevin Mitchell explica aquesta altra versió en el seu llibre *Jacobs Beach: The Mob, the Fights, the Fifties*. Segons Mitchell, el pare de Carbo era "Angelo Corbo, un peó malalt de tuberculosi, que moriria amb 54 anys el 1931; la seva mare, Clementina Petrono", de qui el britànic també explica que "era la típica mare italiana; poc més se'n sap d'ella, excepte que Paolo, o Frankie (com ja se l'anomenava llavors), la va cuidar fins que es va morir, l'any 1942."

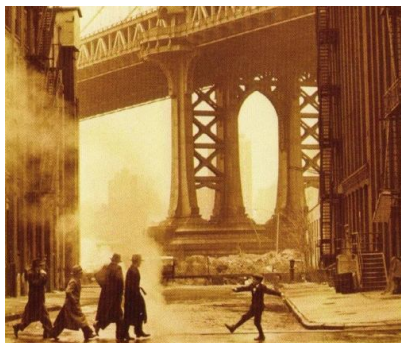
Imatge 2 Interior d'un edifici d'Ellis Island

Als registres d'Ellis Island no hi apareix cap Clementina Petrono, però sí dos Angelo Corbo. Un d'ells va arribar el 18 de juny de 1895 directament des de Nàpols amb el vaixell The Werra. Tenia 16 anys i va fer el viatge amb el seu pare, Filippo Corbo. L'altre va desembarcar el 14 de juny de 1900, tenia 20 anys i era sabater; havia fet transbord a Rio de Janeiro però provenia del sud d'Itàlia. Aquests perfils concorden amb la teoria que el pare de Frankie era un italià de la ciutat d'Agrigento, a Sicília.

Fossin quins fossin els orígens dels progenitors de Carbo, ell va créixer en l'ambient típic dels barris d'immigrants: moltes persones atapeïdes en apartaments minúsculs, condicions poc higièniques, gana, homes i dones treballant durament per sous misèrrims i pillastres que aviat es van adonar que robar era molt més fàcil. Des del Lower East Side de Manhattan o el Bronx, el somni americà era molt diferent del que s'esperaven quan van decidir creuar l'Atlàntic. Però, tal

i com havia estat des dels seus inicis, van ser aquells nouvinguts els que, de mica en mica, van forjar els EUA.

1.2 Les bandes juvenils

Imatge 3 Fotograma de *Once upon a time in America*

Paul Carbo va començar a delinquir durant la seva infància, època durant la qual va formar part d'una de les moltes bandes de joves criminals que recorrien els carrers de Nova York buscant algú a qui escurar-li les butxaques. Aquella situació està magistralment retratada a la pel·lícula *Once upon a time in America* (1984) de l'italià Sergio Leone, que amb aquest film finalitzava la seva trilogia americana iniciada amb *C'era una volta il West* (1968) i *Giù la testa* (1971).

El film és una adaptació de la novel·la *The Hoods*, escrita per Harry Grey, i narra la vida d'un grup d'amics jueus del Lower East Side. La banda, liderada David 'Noodles' Aaronson (interpretat, en la seva versió adulta, per Robert DeNiro), treballa pel gàngster del barri fent petits robatoris i no dubten a fer negocis pel seu compte quan coneixen un noi una mica més gran, Max Bercovicz. El grup de nois aconsegueixen ascendir dins el món mafiós i començar a acumular fortuna mitjançant els cops de puny i l'astúcia a parts iguals, però tot canvia amb l'assassinat del petit de la colla. Noodles decideix venjar-lo, la policia el deté i acaba al reformatori.

Per a Carbo, els reformatoris catòlics es va convertir en una mena de segona llar a partir de 1915, quan hi va entrar per primera vegada amb només 11 anys. Des de llavors i fins a 1918, quan tenia 14 anys, el jove delinqüent va entrar-ne i sortir-ne diverses vegades. Però això no els importava, ni a Carbo ni als nois de *Once upon a time in America*. L'únic que els preocupava era ser cada vegada més poderosos i tenir cada cop més diners. Al final ho acabarien aconseguint, però el preu és sempre molt alt.

Imatge 4 Tres nens al carrer, (1900)

1.3 La Llei Seca

Dins del marc del puritanisme defensat pels protestants evangèlics, molt influents en la societat nord-americana, havien sorgit des de feia temps diversos grups que perseguïen el consum de l'alcohol a EUA. Algunes d'aquestes associacions eren la Unió d'Abstinència de les Dones Cristianes, el Partit Prohibicionista i la Lliga Anti Tavernes, que condemnaven el consum exagerat d'alcohol, identificat sobretot amb els immigrants centreeuropeus i llatins. La pressió d'aquests sectors va dur a l'aprovació, l'any 1919, de la National Prohibition Act o llei Volstead (anomenada així en honor d'Andrew Volstead, el president del Comitè Judicial de la Casa Blanca que va supervisar l'aprovació de la llei).

Imatge 5 Dones amb pancarta: "Els llavis que toquin el licor no tocaran els nostres."

Imatge 6 Manifestació amb el lema "Volem cervesa"

L'aprovació d'aquesta llei, que popularment seria coneguda com a Llei Seca o simplement Prohibició, era un intent d'imposar a la societat els codis morals de la classe dominant del moment. Així es va aprovar la divuitena esmena de la Constitució americana, que prohibia la venda, la importació i la producció de begudes alcohòliques (aquelles que superessin el 0,5% d'alcohol) i que, amb sorprenent ingenuïtat, pretenia reduir la delinqüència i la pobresa i millorar la qualitat de vida dels ciutadans.

La Prohibició va entrar en vigor el 16 de gener de 1920 i va deixar un important sector de la indústria fora dels circuits legals, fet que van aprofitar amb rapidesa les bandes de delinqüents. En aquells moments, just acabada la Primera Guerra Mundial, hi havia una forta demanda d'alcohol, sobretot des del sector de l'oci. Això creava unes oportunitats evidents amb la certesa d'immensos beneficis per aquells que ja estaven acostumats a moure's al marge de la llei.

Així doncs, la llei Volstead va tenir unes conseqüències totalment indesitjades. Aviat les bandes de delinqüents es van apoderar dels circuits d'abastiment i distribució i el consum de begudes

alcohòliques va augmentar considerablement. Es van obrir *speakeasies* per tot el país (moltes vegades regentats per la màfia), que eren els establiments secrets i il·legals on se servien les begudes alcohòliques. També s'hi organitzaven altres activitats, com balls i concerts de jazz. El seu nom prové del fet que els propietaris demanaven els clients que parlessin baix (*speak easy* en anglès) per no ser descoberts.

A més, el fet que productors, proveïdors i contrabandistes s'enfrontessin a penes de presó augmentava els costos de l'alcohol en el mercat negre i els gàngsters com Al Capone, que importava il·legalment des de Canadà i fabricava de manera clandestina, van acumular aviat fortunes desorbitades.

Imatge 7 Clients d'un *speakeasy*

Per altra banda, els mafiosos comptaven en molts casos amb la complicitat de les autoritats, de qui rebien el beneplàcit a canvi suborns. La corrupció també va arribar a les esferes policiaques, en gran part perquè el nombre d'agents federals destinats a controlar el compliment de la llei era escàs i mal pagat.

Amb la Prohibició es va aconseguir tot el contrari del que en un principi s'anhelava. Algunes dades governamentals informen que durant la l'aplicació de la Llei Seca es va beure més que mai i, en conseqüència, les morts per sobredosis accidentals i els enverinaments com a conseqüència de la mala qualitat del producte també van créixer. De la mateixa manera, van augmentar els delictes comesos, des dels homicidis fins a aquells relacionats amb el joc o la prostitució. La Prohibició va acabar l'any 1933, però els gàngsters que havia contribuït a enriquir no morien amb ella.

1.4 Primeres acusacions d'assassinat

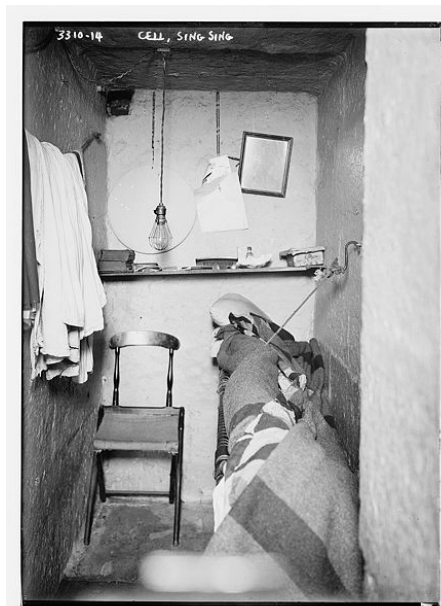
Les entrades i sortides del reformatori entre 1915 i 1918 no van fer que Paul Carbo s'apartés del món criminal. Coneixem molt poca informació sobre les seves activitats entre l'aprovació de la Llei Seca (1919) i l'acusació per l'assassinat del traficant d'alcohol Mickey Duffy l'any 1931. Sabem que el 1922, tot just assolida la majoria d'edat, va ser acusat d'assalt a mà armada i l'any següent tornaria a ser arrestat, aquesta vegada per un robatori. Mentre s'obria pas en els baixos fons de New York, els sobrenoms, un tret molt característic dels criminals d'aquella època, van començar a acompanyar al jove Carbo. Fent referència a un article de *The New York Times*, a

finals dels anys 20 Carbo era “diversament conegut per la policia d'unes quantes ciutats de la Costa Est amb els noms de Paul Martin, Frankie Tucker, Dago Frank i Jimmie the Wop.”⁴

Tot i tenir poca informació, totes les dades de les que disposem situen Carbo a la Costa Est, o sigui que és molt poc probable que estigués implicat en els àmbits criminals de Chicago com havien apuntat algunes fonts. “Frankie Carbo va crear la branca del *boxing-business* dins la completa organització d'Al Capone”⁵, afirmava Fernando Vadillo. Però l'etapa en què Capone va tenir poder en la màfia de Chicago va ser de 1925 a 1931, un període durant el qual Carbo va estar implicat en diversos incidents prop de New York. A més, no es té constància que participés en la boxa fins a mitjan anys 30 i la inexistència de documents que certifiquin la pertinença de Carbo a la banda d'Scarface ens fa pensar que les seves activitats es van limitar, principalment, a les que explicarem aquí.

A finals de 1928, Frankie va tornar a tenir problemes amb la justícia però aquesta vegada per un delicte molt més greu: un assassinat comès el 14 de setembre de l'any 1924. En aquella època, Carbo formava part d'una banda del Bronx dedicada a l'extorsió de taxistes. Segons un article de *The New York Times* del 1958, “l'acusació demanava quatre anys de presó per haver disparat Al Weber, un taxista, en una sala de billar del Bronx.”⁶ Probablement, Weber s'havia negat a seguir pagant el que Carbo li exigia. Un altre article del mateix diari explica que “va servir 20 mesos d'una sentència de dos a quatre anys per homicidi involuntari després de defensar que havia disparat en defensa pròpia.”⁷

Paul Carbo va complir la condemna a la famosa presó de Sing Sing. Aquesta penitenciar, construïda l'any 1825, va ser la tercera presó als EUA i amb el temps es va convertir en una de les més estrictes, amb càstigs severos i seguretat màxima. Està emplaçada a Ossining, un poble a 30 milles al nord de la ciutat de New York, a la riba del riu Hudson. El nom de la presó prové de Sinck Sinck, que era tal com s'anomenava una tribu de nadius americans que habitava aquella zona i que literalment significa “pedra sobre pedra”. Tenint en compte que va servir 20 mesos de presó, Carbo deuria sortir en llibertat

Imatge 8 Una de les diminutes cel·les de Sing Sing

⁴ *The New York Times*, 3 de setembre de 1931

⁵ VADILLO, Fernando. *Boxeo y mafia*. Madrid, Ediciones TAXCO, 1981 (p. 131).

⁶ *The New York Times*, 25 de juliol de 1958

⁷ *The New York Times*, 11 de novembre de 1976

condicional a finals de l'any 1929 o principis de 1930.

Però, poc abans del judici i posterior empresonament per aquell assassinat de feia quatre anys, la policia va interrogar Carbo en relació amb un altre homicidi. El 25 de novembre de 1928 va aparèixer al diari una notícia que el connectava amb la mort d'Arnold Rothstein, el mafiós més poderós de New York durant les dècades de 1910 i 1920.

1.5 L'assassinat d'Arnold Rothstein

1.5.1 Rothstein, l'home de negocis de la màfia

Rothstein va néixer a la ciutat de New York l'any 1882. El fet que fos fill d'una respectada família d'empresaris jueus no va evitar que, atret per les activitats il·legals, entrés en el món de les bandes criminals tot just començar el segle XX.

Imatge 9 Arnold Rothstein

El 1909 es va casar amb l'actriu Carolyn Greene i va decidir dedicar-se al lucratiu negoci del joc i les apostes. Per començar, va obrir un casino al districte de Manhattan i va invertir en un hipòdrom de Maryland, on corria el rumor que Rothstein manipulava les curses. L'any 1916, ja consolidat en el món delictiu, va construir un casino nou que li va proporcionar immensos beneficis ens els tres anys en què va funcionar. El seu advocat, William Fallon, va afirmar una vegada que: "Arnold Rothstein és un home que espera a les entrades... Un ratolí esperant el formatge a l'entrada del seu cau."⁸

El 1919 es va veure involucrat en el Cas dels Mitges Negres. Els homes de Rothstein van pagar als jugadors de l'equip de beisbol dels Chicago White Sox perquè perdessin la final de la temporada contra els Cincinnati Reds, permetent al gàngster guanyar una quantitat significativa de diners apostant contra els de Chicago. Després del partit, molts estaven convençuts que els Sox havien perdut expressament i es va obrir una investigació.

Rothstein va defensar la seva innocència davant del Gran Jurat i va ser declarat innocent per falta de proves que verifiquessin la seva vinculació amb el frau. L'escàndol, però, no va quedar impune i vuit jugadors van ser expulsats de per vida del beisbol. Aquell fet es va començar a conèixer com a *Black Sox Scandal*, substituint la paraula *white* (blanc) del nom de l'equip

⁸ LACNBD *La Cosa Nostra Database* <<http://www.lacndb.com/Info.php?name=Arnold%20Rothstein>> [1/11/2011]

(Chicago White Sox) per *black* (negre), un mot que acostuma a anar lligat a fortes connotacions pejoratives.

Amb el canvi de dècada Arnold Rothstein va canviar també de negoci, deixant de banda les apostes per dedicar-se al tràfic d'alcohol, en aquell moment increïblement profitós gràcies a la Llei Seca. A diferència de molts dels altres traficants, Rothstein ja havia aconseguit una gran fortuna, que invertiria en destil·leries il·legals i *speakeasies*. Així doncs, es va convertir en un dels traficants d'alcohol més importants de New York, amb associats com el famós Waxey Gordon, que exercia el seu domini a l'estat de New Jersey.

Durant aquest període també va tenir diversos protegits com Meyer Lansky, 'Lucky' Luciano i Arthur Flegenheimer, que en aquella època eren joves i ambiciosos gàngsters i que s'acabarien convertint en els protagonistes de la següent generació mafiosa. Rothstein els va donar un càrrec i els va ensenyar a fer servir el cap enlloc de la violència.

El 4 de novembre de 1928 van disparar a Rothstein i, ferit de mort, va entrar en coma. Recobriria la consciència unes hores després, però a les preguntes de la policia sobre qui havia estat el que l'havia disparat només contestaria: "Vosaltres seguir amb els vostres assumptes. Jo seguiré amb els meus"⁹. Arnold Rothstein va morir el dia següent.

1.5.2 L'assassinat

El setembre de 1928, Arnold Rothstein va participar en un torneig de pòquer organitzat per George 'Hump' McManus. A mesura que se succeïen les partides Rothstein perdia i cada vegada devia més diners als altres jugadors. Al final del dia, el deute amb McManus i els seus amics pujava a centenars de milers de dòlars, però Rothstein els va acusar de fer trampes i va negar-se a pagar-los res. McManus va tranquil·litzar la resta de jugadors prometent-los que el gàngster pagaria i el va intentar convèncer durant setmanes, però Rothstein no canviava d'opinió.

Imatge 10 Michael Stuhlbarg interpreta Rothstein a la sèrie de TV *Boardwalk Empire*

El 4 de novembre, McManus, pressionat pels seus amics i en estat ebri, va citar Arnold Rothstein a Central Park, on Rothstein va ser abatut a trets. Després de setmanes amagant-se,

⁹ *The Outlaw Journals* <<http://www.babyfacenelsonjournal.com/arnold-rothstein.html>> [1/11/2011]

‘Hump’ McManus es va lliurar a la policia i va ser processat, però van deixar-lo en llibertat per falta de proves. Qui va disparar els trets fatals, si George McManus o algú altre, segueix sent un misteri.

El 17 de novembre, quan McManus encara no s’havia entregat a la policia, Paul Carbo va ser detingut a Philadelphia per uns detectius de la policia de New York que volien interrogar-lo en relació amb l’assassinat de Rothstein. Ell es va identificar com a Frank Tucker i va negar anomenar-se Carbo, però “el cap de l’oficina d’empremtes digitals de New York va informar als detectius que les empremtes de Tucker i les de Carbo coincidien”¹⁰. Tant l’inspector de l’Oficina Central de la Policia de New York com el Capità de Detectius del Bronx van descartar Carbo com a sospitós de l’assassinat.

Tot i així, el fet que els detectius acudissin a ell significa que, en aquell moment, Carbo tenia algun tipus de relació amb Rothstein o, com a mínim, amb els seus homes. En un interrogatori de l’any 1940, el gàngster Benjamin ‘Bugsy’ Siegel es va mostrar reticent a donar detalls a la policia sobre la seva relació amb Carbo, però el que sí va admetre va ser haver-lo conegut l’any 1928 al districte de Manhattan. És molt probable que es coneguessin al barri de Lower East Side, on havia nascut Carbo, ja que Siegel pertanyia a una banda del barri (The Bugs and Meyer Mob) que dirigia conjuntament amb Meyer Lansky, protegit de Rothstein.

1.6 L’amistat amb Benjamin Siegel

Siegel va néixer l’any 1905 (un any més tard que Carbo) amb el nom de Benjamin Siegelbaum al districte novaiorquès de Brooklyn. Era un dels cinc fills d’una família pobre d’immigrants jueus austríacs. Siegel no volia tenir un futur com el del seu pare, que havia treballat durament i amb honradesa per mantenir la família. Així que, amb tan sols 14 anys, va travessar el pont cap a Manhattan i va formar, amb el seu amic Moey Sedway, una banda al Lower East Side dedicada a l’extorsió.

Ben Siegel va ser arrestat per primera vegada amb 20 anys acusat de violar una noia. Tot i així, no hi va haver judici perquè ella va retirar els càrrecs, probablement per por a les represàlies.

Imatge 11 Fotografia d’identificació policial de Siegel, 1928

¹⁰ *The New York Times*, 26 de novembre de 1928

En aquella època va conèixer un altre jove jueu, Meyer Lansky, amb qui va crear la Bugs and Meyer Gang, mitjançant la qual pretenien organitzar els delinqüents jueus de Brooklyn tal i com ho havien fet els italians o irlandesos. També van formar part d'aquesta banda Louis Buchalter i Arthur Flegenheimer, que es convertirien igualment en mafiosos d'anomenada i de qui parlarem més endavant.

El sobrenom de 'Bugsy' li venia d'una frase feta que li solia dedicar Lansky, qui li deia que era *crazy as a bedbug* (literalment, boig com una xinxa), pel seu temperament explosiu. Anys més tard, parlant del caràcter de Siegel, Lansky explicaria: "Li vaig dir al petit Benny que podia ser el meu número dos. Era jove però molt valent. El seu gran problema era que sempre estava preparat per entrar en acció i disparar – actuar sense pensar."¹¹

Segons sembla, Siegel no suportava el seu sobrenom i se li atribueix la frase: "Els meus amics em diuen Ben, els desconeguts em diuen Mr. Siegel, i els tios que no m'agraden em diuen 'Bugsy', però no a la cara."¹²

El negoci principal de la Bugs and Meyer Gang era, gràcies a la Prohibició i a la protecció que rebien d'Arnold Rothstein, el tràfic d'alcohol. Siegel i Lansky proporcionaven licor a diversos *speakeasies* de New York, New Jersey i altres ciutats importants de la Costa Est. Després de la mort de Rothstein, alguns dels seus socis, entre ells 'Bugsy' Siegel i Meyer Lansky, van heretar les seves diverses empreses.

Imatge 12 Fotografia d'identificació policial de Meyer Lansky

Quan Ben Siegel i Paul Carbo es van conèixer (1928), Siegel tenia tot just 23 anys però, a través de la seva relació amb Lansky, havia desenvolupat lligams amb membres importants de diverses famílies mafioses de New York, com Charles 'Lucky' Luciano, Frank Costello, Albert Anastasia i Vito Genovese.

¹¹ PRYOR, Alton. *Outlaws and gunslingers*. Edinburgh, Stagecoach Pub, 2001 (pàg. 33)

¹² *Organized Crime Encyclopedia* <http://organizedcrimeencyclopedia.wikia.com/wiki/Benjamin_Siegel> [consulta 31/8/2011]

2. MURDER, INC.

2.1 La Guerra Castellammarese i la nova generació

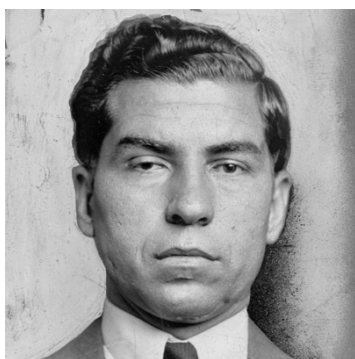
A finals de la dècada dels anys 20, el salt generacional entre els mafiosos que dominaven els baixos fons de New York i els joves gàngsters que començaven a emergir de les files de les seves bandes era evident. Mentre els caps veterans volien conservar el codi moral i l'estructura de les màfies sicilianes on s'havien format, els nous criminals buscaven l'americanització dels negocis i la inclusió de delinqüents d'altres procedències a les seves bandes, un fet impensat fins llavors, quan l'important no era ser un bon pistoler sinó ser italià.

Al capdavant d'aquesta màfia tradicional hi havia Giuseppe 'Joe The Boss' Masseria, que liderava la que més endavant es coneixeria com a família Genovese. Al seu costat tenia grans mafiosos de l'època, com Frank Costello, Vito Genovese, Joseph Lanza, Carlo Gambino, Albert Anastasia i Joe Adonis.

En aquells moments, Masseria era l'amo de New York i, per gestionar els seus negocis (cada vegada més complexos), va escollir un sicilià sense escrúpols perquè fos el seu lloctinent al

Imatge 13 Joe Masseria

Imatge 14 Lucky Luciano

districte de Manhattan. Segurament Masseria no s'esperava que seria precisament aquell home el que, des del si de la seva propia família, l'acabaria destronant. El sicilià ambiciós era Carlo Lucania, més conegut al nou continent com a Charlie 'Lucky' Luciano.

Luciano havia nascut amb el nom de Salvatore Lucania l'any 1897 a Sicília. Va arribar a New York quan tenia 9 anys (1906) i es va forjar als carrers de Brooklyn amb altres futurs gàngsters. A mesura que va créixer i es va anar formant en diverses bandes, preferí el pragmatisme americà basat en el capitalisme a les tradicions i codis morals de la seva terra de naixement.

Però el conflicte del relleu generacional no seria l'únic que marcaria el final dels Feliços Anys 20. La tensió entre la banda de Masseria i els *castellammarese*s de Salvatore Maranzano començaven a provocar estralls. El grup criminal de Maranzano s'anomenava així perquè estava composta principalment per sicilians de la ciutat de Castellammare del Golfo com Thomas Lucchese, Gaetano Gagliano, Joseph Bonanno, Joseph Maglioco i Joseph Profaci. La visió de Maranzano era una mica més oberta que la de Masseria, acceptant la participació de jueus i

immigrants d'altres nacionalitats en els seus negocis. Però el que realment els enfrontava no era el seu concepte de família mafiosa sinó un motiu molt més bàsic: el poder al carrer.

La lluita entre els homes de Masseria i els de Maranzano, coneguda amb el nom de Guerra Castellammarese, es va allargar des de 1929 fins a 1931 i va cobrar-se prop de 80 víctimes mortals. Mentre treballava per Joe Masseria, Luciano va travar amistat amb altres mafiosos amb nous criteris. Aquest és el cas de Louis 'Lepke' Buchalter i el seu soci Jacob 'Gurrah' Shapiro, especialitzats en l'extorsió d'empresaris, o de la societat que ja llavors formaven Ben 'Bugsy' Siegel i Meyer Lansky, dedicats al tràfic d'alcohol, la prostitució i el joc i a qui ja coneixia des de la seva pertinença a la banda Five Points Gang¹³.

Així doncs, Luciano va anar aconseguint poder mitjançant altres negocis al marge de la banda de Masseria. Això va fer que es convertís en una peça clau per la Guerra Castellammarese i que la seva col·laboració fos cobejada pels dos caps mafiosos. Però els dubtes fingits a l'hora de posicionar-se per un bàndol o l'altre van fer que fos víctima d'un segrest l'any 1929 del que tornà miraculosament viu encara que greument apallissat. Aquest episodi fa que es guanyi el sobrenom de 'Lucky', l'afortunat.

Finalment, l'any 1931 arriba a un acord amb Maranzano amb el qual es compromet a eliminar Masseria (llavors encara el seu cap). És així com, el 15 d'abril de 1931, Luciano va citar 'Joe The Boss' a l'Scarpato's, un restaurant italià de Coney Island. 'Lucky' comptava amb la simpatia de Masseria, així que, sense cap mena de contratemps, van sopar junts i van jugar a cartes fins que es van anar quedant sols al local. Llavors Luciano s'excusà per anar als serveis i, mentre era al lavabo, quatre homes (Albert Anastasia, Vito Genovese, Joe Adonis i 'Bugsy' Siegel) van entrar al restaurant i van matar Masseria, havent-li disparat set trets.

2.2 Maranzano i l'estructura de la màfia

Després de la mort de Giuseppe Masseria, Maranzano es va autoproclamar *capo di tutti capi*¹⁴ i, conservant els negocis de Luciano i la resta d'homes que li donaven suport, va reorganitzar les bandes mafioses de la ciutat, un repartiment que acabaria donant lloc a les Cinc Famílies de New York.

¹³ La Five Points Gang va ser una banda criminal novaïorquesa de finals del s. XIX i principis del s. XX. Fundada per Paul Kelly (la mà dreta del qual era John Torrio), qui va reclutar joves delinqüents com Luciano i Capone. S'anomenava així perquè estava situada en un famós encreuament de cinc carrers, al districte de Manhattan.

¹⁴ *Capo di tutti capi* és una expressió italiana que literalment significa 'cap de tots els caps' i servia per referir-se a aquella persona que dirigia pràcticament totes les organitzacions criminals de la màfia nord-americana de principis del s. XX, per sobre dels líders de cadascuna de les bandes.

Segons aquesta nova estructura, Maranzano seguiria al capdavant de la seva banda (que es convertiria en la Família Bonanno); la banda de Masseria va passar a mans de 'Lucky' Luciano (acabaria sent la Família Genovese); Joe Profaci va mantenir el seu grup (que amb el temps seria la Família Colombo) gràcies a la neutralitat durant la Guerra Castellammarese; i, finalment, Frank Scalise i Gaetano Gagliano es van convertir, respectivament, en els líders dels *gangs* d'Al Mineo (futura Família Gambino) i Tom Reina (futura família Lucchese), dos gàngsters que havien donat suport a Masseria durant el conflicte.

A més de l'estructura de les bandes, Salvatore Maranzano també va definir l'organització interna de les famílies, prenent com a referència la que ja tenien les màfies a Sicília. Cada família estaria dirigida per un cap (*don* o *boss*) ajudat per un sotscap (*underboss* o *sotto capo*), normalment un fill o afillat que es faria càrrec de la família i rellevaria el *don* en cas que estigués malalt o el matessin. Més endavant s'incorporaria la figura d'un conseller, el *consigliere*, que seria el tercer en importància dins de l'organització tot i no tenir homes a les seves ordres.

Image 15 Estructura de la família a *The Godfather: Part II* (1974)

Si prenem com a exemple la pel·lícula *El padrí* (*The Godfather* [1972], Francis Ford Coppola), podem observar l'estructura de la família Corleone, en la qual Vito Corleone (Marlon Brando) és el *don*; el fill gran, Santino 'Sonny' Corleone (James Caan), és l'*underboss*, sobre qui cau la responsabilitat de liderar la família després del primer atac al seu pare; i, per últim, Tom Hagen (Robert Duvall) ocupa el càrrec de *consigliere* i com a tal, acompanya i assessora Vito Corleone.

Per sota del sotschap, la família es dividiria en grups d'uns 10 soldats (*soldati, made men* o *wise guys*), els encarregats de fer la feina bruta, i cada escamot estaria liderat per un *caporegime* (o simplement *capo*). Les famílies també podrien comptar amb la col·laboració de socis no necessàriament italians, consideració que va suposar una certa obertura de les *famiglie*, fins llavors tan intransigents amb la nacionalitat dels gàngsters de les seves bandes.

Malgrat les innovacions estructurals, Luciano considerava que Maranzano era encara un gàngster massa tradicional. A més, corrien rumors que, tement l'ambició desmesurada de 'Lucky', Maranzano tenia planejat eliminar-lo. Per Luciano aquests eren motius suficients per desfer-se de l'home a qui havia ajudat a guanyar una guerra.

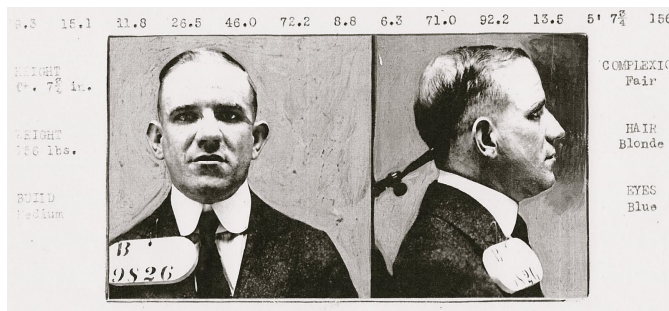
El 10 de setembre de 1931, sis mesos després de la mort de 'Joe The Boss', cinc homes que s'identificaren com a policies van entrar a l'oficina que Maranzano posseïa al Grand Central Building. En realitat, però, eren sicaris pertanyents a diverses bandes que feien costat a 'Lucky' Luciano, com les de Siegel i Lansky o Dutch Schultz, que van matar Maranzano de dos trets i el van degollar. L'assassinat del *capo di tutti capi* va donar el tret de sortida a l'operació Vigílies Sicilianes, que va consistir en desfer-se de tots aquells gàngsters considerats de la 'vella màfia' i que no havien recolzat Luciano. Eliminada la vella guàrdia, 'Lucky' Luciano va agafar les regnes del poder.

Imatge 16 Cadàver de Maranzano

2.3 L'assassinat de Mickey Duffy

2.3.1 Duffy, el Baró de la Cervesa

Imatge 17 Fotografia d'identificació policial de Mickey Duffy

Mickey Duffy és un dels sobrenoms irlandesos –com John Murphy i George McEwen– que utilitzava Michael Joseph Cusick, un dels traficants d'alcohol més importants de Philadelphia durant la Llei Seca.

Nascut el 1888 al barri de Grays Ferry (Philadelphia, Pensilvània), Duffy era fill d'immigrants polonesos però canvià el seu nom per encaixar millor amb les bandes irlandeses de la zona, amb les quals s'involucrà des de molt jove. El maig de 1919 va ser arrestat per intent d'assassinat i va servir dos anys i onze mesos a l'Eastern State Penitentiary. Abans, però, ja havia estat relacionat amb altres activitats criminals com robatoris a mà armada i assalts a camions.

En sortir de la presó, la Llei Seca havia convertit el tràfic d'alcohol en el negoci il·legal més rentable, així que Duffy obrí una cerveseria il·legal a Camden (New Jersey) i aviat va convertir-se en un dels contrabandistes més importants de la vall de Delaware, sent conegut amb el nom de *Beer Baron of South Jersey*. Poc després de la seva alliberació es va casar amb Edith Craig.

El 1924, Mickey Duffy posseïa cerveseries per tot Philadelphia, Camden i South Jersey que li proporcionaven milers de dòlars en beneficis. Aquell any decidí expandir el seu negoci, obrint diversos clubs com el Perkin i el Cadix, ambdós a Philadelphia, que es convertiren en els *speakeasies* de moda. Tothom coneixia Mickey Duffy, que gestionava els seus negocis de contraban i apostes des del vell hotel Ritz-Carlton. Durant els anys 20 s'associà amb personatges com Max Hassel (amb qui, malgrat tot, mai va deixar de rivalitzar), Harry Green, James Richardson, Charles Bodine i Nicholas Delmore. Però, en un negoci com el seu, els enemics eren més abundants.

La nit del 25 de febrer de 1927, Duffy va rebre tres trets quan sortia del Club Cadix amb la seva dona Edith. El seu guardaespalles, John Bricker, va morir i el porter del club, Earl Brown, en resultà ferit. Duffy va ser tractat amb tot de comoditats a l'hospital Hahneman, on el van visitar nombrosos amics i socis. Un article de *The New York Times* de l'època explica: "Té una gran habitació privada, quatre infermeres –dues de dia i dues de nit– i dos metges que l'atenen. La seva habitació està literalment plena de flors."¹⁵ Els autors del crim van ser Peter Ford i Francis Bailey, membres d'una banda de tràfic d'alcohol rival liderada per Bailey. Els enfrontaments violents es van aturar per uns mesos, però a mitjans d'abril els atacs entre bandes rivals tornaven a omplir les pàgines dels diaris.

Duffy es convertí definitivament en la figura més important del tràfic d'alcohol a Philadelphia quan el 1928 Max 'Boo-Boo' Hoff va veure com s'acabava la seva carrera després d'una investigació del Gran Jurat. Sovint anava a Atlantic City, on s'allotjava a l'Ambassador Hotel i passava el temps passejant per la platja i el port. Precisament va ser a la suite d'aquest hotel on, la nit del 29 d'agost de 1931, Mickey Duffy va ser assassinat amb una arma de foc mentre dormia.

¹⁵ *The New York Times*, 28 de febrer de 1927.

Imatge 18 La policia retira el cadàver de Mickey Duffy

Imatge 19 La multitud s'aglomera per assistir al funeral de Duffy

Centenars de persones van anar al funeral del Baró de la Cervesa, però la policia només va permetre el pas a amics i familiars.

2.3.2 Sospitosos de l'assassinat

Segons declaracions de la seva dona, Edith Craig, “tres homes van visitar Mickey poc abans de morir”¹⁶, però ella va ser incapaç d'identificar-los posteriorment. La policia sospitava dels propis homes d'en Duffy, que haurien conspirat contra ell per apoderar-se del negoci. Harry Green i James Richardson van ser detinguts el dia següent de l'assassinat, però finalment foren alliberats sota fiança.

El 2 de setembre de 1931, dos detectius de New York van detenir Carbo, que llavors tenia 27 anys i encara era anomenat Paul, i una ballarina d'un club nocturn –Vivian Lee–, de 19 anys, per la mort de Duffy. La detenció va tenir lloc després que la policia d'Atlantic City arrestés dos homes de la banda de Samuel E. Grossman, un rival de Duffy i sospitós també de l'assassinat, que van declarar que Grossman havia dut Carbo a Atlantic City per assassinar-lo. Els homes també duïen una fotografia de Vivian Lee.

Imatge 20 Paul Sparks interpreta Duffy a la sèrie *Boardwalk Empire*

El cap de policia d'Atlantic City va informar-ne a la policia de New York, i dos dels seus detectius (Welie i Garvey) van arrestar Carbo i Lee al Cambridge Hotel, on s'estaven. Carbo, que en aquells moments estava en llibertat sota fiança per l'assassinat del taxista, va declarar

¹⁶ *West Virginia Daily Mail*, 30 d'agost de 1931.

que era un inspector d'autobusos i Lee s'excusà afirmant que només estava visitant Carbo i que no sabia res de l'assassinat de Duffy.

Tot i aportar una coartada (segons va dir, la nit de l'assassinat estava sent tractat al Manhattan Eye and Ear Hospital), la policia va acusar Carbo de la mort de Duffy i el 3 de setembre el va lliurar a les autoritats de New Jersey perquè fos jutjat. Malgrat tot, el 10 d'octubre va ser posat en llibertat per falta de proves.

El desembre de 1931, Samuel E. Grossman i Albert Skale, aquest últim també acusat de l'assassinat, van morir a trets en un club de Philadelphia. Així va començar una altra onada d'assassinats, aquesta vegada entre tres grups de traficants que en altres temps havien estat sota les ordres d'en Duffy.

2.4 El Sindicat Nacional del Crim

Convertit en el gàngster més poderós de New York, Luciano va traçar la nova estructura de les organitzacions criminals basant-se en idees que ja havien aparegut l'any 1929 a la històrica convenció d'Atlantic City. En aquesta reunió, en la qual van assistir les figures mafioses més destacades del panorama nacional, 'Lucky' va promoure la creació d'un òrgan directiu, 'La Comissió', que gestionés les accions i objectius de totes les bandes delictives del país. Això significava organitzar la màfia com si fos un sindicat, de manera que s'evitessin els conflictes entre grups rivals, que se saldaven amb guerres estèrils i l'únic que aconseguien era perjudicar els negocis. Aquests conceptes estaven influenciats per les idees John Torrio, gàngster a qui Luciano havia conegut a la Five Points Gang.

Així doncs, amb la seva arribada al poder el setembre de 1931, el primer que va fer Luciano fou abolir el càrrec de *capo di tutti capi* i reemplaçar-lo per la Comissió, formada pels representants de les organitzacions delictives més poderoses, independentment dels seus orígens ètnics (molts gàngsters jueus van ser incorporats al Sindicat, com Lansky, Siegel o 'Lepke' Buchalter). D'aquesta manera, la Comissió consistia en els caps de set famílies: els de les Cinc Famílies de New York, el de la banda de Chicago (Illinois) i el de la de Buffalo (estat de New York).

2.4.1 Els dons de les Cinc Famílies

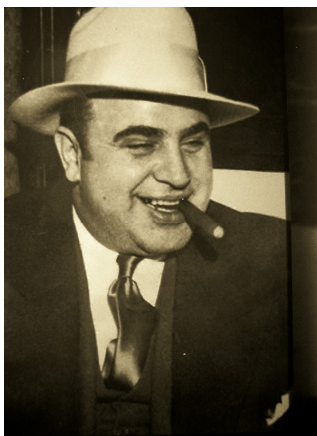
Charlie 'Lucky' Luciano estava al capdavant de la família Genovese, formada principalment per homes que havien estat a la banda de Giuseppe Masseria. L'*underboss* de Luciano era Vito Genovese i el *consigliere*, Frank Costello. Costello seria don entre els anys 1946 i 1957 i Genovese el substituïria, liderant la família fins a 1969. Altres membres dels Genovese foren Joe Adonis, Louis 'Lepke' Buchalter i Jacob 'Gurrah' Shapiro, Benjamin 'Bugsy' Siegel, Meyer Lansky i Arthur 'Dutch Schultz' Flegenheimer.

Vincent Mangano (successor de Frank Scalise) era el *don* de la família Gambino, que controlava la Murder, Inc. en els seus inicis. De fet, l'*underboss* de Mangano va ser Albert 'Mad Hatter' Anastasia, que dirigí la Murder, Inc. durant un temps i acabaria rellevant Mangano al capdavant de la família Gambino (va ser *don* entre 1951 i 1957). S'anomena així per Carlo Gambino, líder de la família durant els anys 70.

Gaetano 'Tommy' Gagliano estava al càrrec de la família Lucchese, coneguda amb aquest nom perquè l'*underboss* de Gagliano i futur *don* (1953-1967) va ser Gaetano 'Tommy' Lucchese. Aquesta família tenia interessos importants en els sindicats i també en el sector tèxtil.

Joseph Bonanno, com a líder de la família Bonanno, va ser el relleu de la banda de Salvatore Maranzano. Per aquest motiu, estava composta principalment per sicilians de Castellammare del Golfo i tenia codis i tradicions molt arrelats. La família Bonanno tenia vincles amb la família Colombo, la seva principal aliada, ja que el fill de Joseph Bonanno (amb 26 anys s'havia convertit en el *don* més jove de la història) estava casat amb una neboda de Joe Profaci.

Joe Profaci es va convertir en el cap de la família Colombo. Profaci era algú odiat pels seus soldats ja que els impostos que cobrava eren molt elevats. La família déu el seu nom a Joe Colombo, a càrrec de l'organització entre 1964 i 1971.

Imatge 21 Al Capone

2.4.2 Els dons de Chicago i Buffalo

Al Capone, el líder indiscutible de la família de Chicago durant els anys 20, en aquells moments estava més preocupat per les apel·lacions que pels negocis des que el febrer d'aquell mateix any (1931) Elliot Ness i els seus homes havien aconseguit que el jutgessin i condemnessin per evasió d'impostos. El succeïria Frank Nitti, que va ser *don* entre 1932 i 1943.

Stefano Magaddino estava al capdavant de la família de la ciutat de Buffalo, a l'estat de New York, que va anar creixent fins a arribar a invertir a Canadà, on aconseguí associats. Magaddino seria el cap de la banda fins a la seva mort l'any 1974.

Les grans novetats que aportava el Sindicat del Crim eren dues: d'una banda, el territori es repartí estrictament i de forma equilibrada entre les diferents famílies; de l'altra, s'implantaren una sèrie de lleis dràstiques segons les quals ningú que pertanyés al Sindicat podia ser assassinat sense el permís de la directiva, que només solia concedir-lo després d'un judici en què l'acusat tenia les garanties habituals (algú que el defensés, testimonis...). L'incompliment d'aquestes normes estava sancionat amb la pena de mort, que s'encarregaven d'executar els membres de la Murder, Inc.

El naixement del Sindicat va suposar la creació del crim organitzat, ja que aquest treballava pel benefici de tots els seus integrants.

2.4.3 La Murder, Inc., el braç executor

La idea de Luciano era que les execucions fossin un assumpte merament disciplinari, sense connotacions venjatives que poguessin afavorir les rivalitats entre bandes. És per aquest motiu que va decidir crear una organització independent del Sindicat formada per pistolers a sous encarregats de dur a terme els "contractes" (així anomenaven les execucions) dictats per la Comissió. Un aspecte que 'Lucky' Luciano tenia clar era que aquesta organització, que anomenarien Murder, Inc. (abreviació de Murder Incorporated, literalment, Assassinsats, S.A.), havia d'estar integrada per sicaris de diferents nacionalitats, reafirmant el caràcter empresarial de la nova màfia en contraposició al tradicionalisme anterior. Per dirigir aquest projecte va confiar en Louis 'Lepke' Buchalter, de la seva pròpia família (Genovese), i en Albert Anastasia, el sotscap de la família Gambino.

Imatge 22 Louis Buchalter

En aquella època, les bandes mafioses del districte novaiorquès de Brooklyn es diferenciaven clarament entre aquelles integrades per immigrants italians i les que estaven formades per jueus. El barri jueu de Brownsville estava dominat per la banda d'Abe Reles (més conegut com a 'Kid Twist' per retòrcer el coll a les seves víctimes), els Brownsville Boys, que havien aconseguit el poder aniquilant les màfies rivals. Pel seu cantó, a Ocean Hill s'havia imposat la banda italiana liderada per Harry Maione (conegut com a 'Happy' per la seva expressió, a mig camí entre un somriure i una ganyota desagradable).

En els seus negocis d'extorsió, contraban d'alcohol, prostitució i intimidació, els sequaços de Maione i els Brownsville Boys havien treballat conjuntament en algunes ocasions, com també havien col·laborat amb Louis 'Lepke' Buchalter. Coneixent l'eficiència dels gàngsters de Brooklyn, Buchalter va decidir integrar-los a la recentment creada Murder, Inc.

D'aquesta manera, tal com havia previst Luciano, el fet que Murder, Inc. estigués integrada per membres jueus (Brownsville Boys) i italians (banda d'Ocean Hill) va fer que s'acabés amb la guerra ètnica que es vivia als baixos fons entre aquests grups de delinqüents.

Imatge 23 Kid Twist (centre) i dos dels seus homes

Imatge 24 Happy Maione (centre) i dos dels seus homes

Dins de l'organització, Albert Anastasia, el gran botxí de la Murder, Inc., era l'encarregat d'executar els dictàmens que li venien de 'Lepke' Buchalter. Anastasia parlava directament amb 'Lepke' i tot seguit donava les ordres a 'Kid Twist' o a 'Happy' Maione. Això va fer que l'organització també fos coneguda en els cercles mafiosos amb el nom de The Combination (la combinació).

La base de funcionament del grup estava constituïda per dues regles essencials. La primera era que únicament la Murder, Inc. podia executar un "contracte" ordenat per la Comissió. Per tant, només aquesta organització estava legitimada per dur a terme els assassinats de membres del Sindicat. La segona, que mai no s'havia de llançar un contracte contra els agents de l'ordre, policies, polítics, agents especials, fiscals, etc. La Comissió sabia que qualsevol polític o policia que col·laborés amb el Sindicat a canvi de suborns es tornaria contra ells si aquesta regla s'incomplia. Aquesta mesura es va mantenir durant generacions.

La caserna general de la Murder, Inc. era una botiga de dolços anomenada Midnight Rose's (rosa de mitjanit), situada a la cantonada del carrer Livonia i l'avinguda Saratoga al barri de Brownsville (Brooklyn). Estava oberta les 24 hores del dia i allà era on esperaven les "trucades de la mort", que els informaven dels "contractes" que havien d'executar. Tot just penjaven el telèfon, començaven a planejar l'assassinat. Eren molt meticulosos en totes les seves decisions, sempre guiats per l'afany cometre crims perfectes, així que discutien tots els detalls, des del millor lloc per dur a terme el crim fins a l'assassí més eficient per cada cas.

Imatge 25 Botiga Midnight Rose's

Els assassinats seguien sempre un patró semblant: els que havien encarregat el crim, que normalment serien també els principals sospitosos d'aquest, es deixaven veure en llocs públics mentre els nois de la Murder, Inc. cometien l'homicidi. La llista d'assassins disponibles era llarga i escabrosa.

Els més destacats van ser Jacob 'Gurrah' Shapiro i alguns dels homes que ell i Buchalter tenien a la seva antiga banda, com Emanuel 'Mendy' Weiss, Charlie 'The Bug' Workman i Allie 'Tick Tock' Tannenbaum. Sens dubte, també van destacar Reles i un seu pistoler, Martin 'Bugsy' Goldstein, així com Maione i un dels seus homes, Frank 'Dasher' Abbando. El gàngster Louis Capone (sense relació amb Al Capone) s'encarregava de mantenir la pau entre Maione i Reles, a qui coneixia des de feia temps perquè eren clients habituals de la pastisseria que havia regentat a Brooklyn en els seus primers anys als EUA. Però l'assassí més temut, cruel i sanguinari de la Murder, Inc. era Harry 'Pittsburgh Phil' Strauss, que va cometre assassinats per tot el país.

Paul John Carbo també va ser pistoler de la Murder, Inc. i testimoni d'això en són els assassinats que va cometre per a l'organització, com els de Max Greenberg i Max Hassel, dos homes que treballaven pel famós traficant d'alcohol Waxey Gordon, l'any 1933 i l'execució de Harry 'Big Greenie' Greenberg (sense relació amb l'anterior) l'any 1939, en col·laboració amb altres gàngsters destacats com 'Bugsy' Siegel i 'Lepke' Buchalter.

Durant les dècades dels trenta i els quaranta, la Murder, Inc. va estendre l'abast de les seves activitats de costa a costa, deixant una estela de morts que s'estimen a més de mil.

2.5 Els assassinats de Max Greenberg i Max Hassel

2.5.1 Max Greenberg

Max 'Big Maxie' Greenberg va néixer el 1883 a Detroit, Michigan. Es desconeixen els seus orígens i no hi ha dades sobre els primers 30 anys de la seva vida, però se sap que a principis de la dècada de 1910 va passar a formar part de la banda criminal Egan's Rats, a St. Louis, i es va convertir en un dels seus millors membres.

L'any 1914 va ser sospitós, juntament amb el seu germà Morris, de l'assassinat de Sam Mintz, un informador de la policia, però l'acusació no es va tirar endavant. També es creu que va tenir un paper clau en el primer robatori en un banc que van cometre els Egan's Rats, el 1919. Però la jugada no els va sortir tan bé com pensaven i la policia va detenir alguns membres de la banda, entre ells Max Greenberg, que van complir una condemna mínima.

Després de sortir de la presó, Greenberg s'inicià en el negoci de l'alcohol traient el seu propi cap, William Egan. Egan li havia donat diners perquè comprés un carregament de whisky i Greenberg ho va fer, però es va quedar l'alcohol mentre intentava fer creure a Egan que s'havia enfonsat al riu accidentalment. Egan no se'l va creure i hi va haver una gran baralla que va obligar Greenberg a deixar St. Louis i tornar a Detroit.

Imatge 26 El traficant Waxey Gordon

A la tardor de 1920, va conèixer Arnold Rothstein a través del també traficant Waxey Gordon, i li va demanar un préstec de 175.000 dòlars per comprar llanxes motores per transportar alcohol des d'Ontario fins a Detroit. Rothstein va acceptar, però va decidir dur a terme l'operació a New York, on la demanda era molt més gran. A Greenberg se li va permetre treballar conjuntament amb Gordon a canvi de fer-se una assegurança de vida a la companyia de Rothstein.

El març de 1921, Greenberg va tornar a St. Louis per obrir un nou negoci. Willie Egan li va donar una última oportunitat per tornar els diners del whisky desaparegut, però Greenberg s'hi va negar per enèsima vegada. A causa d'això, un home no identificat el va disparar mentre caminava pel carrer, tot i que només el va ferir a la mandíbula. Quan, l'octubre de 1921, Egan va ser assassinat, molts van creure que Greenberg era qui estava darrere del crim. Assetjat pels Egan Rat's, que buscaven venjança, Greenberg va agafar un tren cap a New York.

Allà va reprendre el seu negoci de tràfic d'alcohol amb Waxey Gordon i Arnold Rothstein, que durant aquell temps l'havien expandit i importaven des del Canadà i la Gran Bretanya. Aquella operació, els licors de la qual es repartien entre les classes altes de la societat novaiorquesa, va esdevenir una de les més importants i amb més èxit del país. Així va durar fins el setembre de 1925, quan la policia va detenir Greenberg, Gordon i 13 homes més.

A finals de la dècada de 1920, Max Greenberg i Waxey Gordon es van aliar amb Max Hassel. Greenberg controlava els hotels i els interessos dels negocis, Gordon aportava els músculs i Hassel, la seva experiència i els seus contactes. Aquesta aliança els va permetre ser la productora principal de cervesa als estats de New York i Pennsylvania.

2.5.2 Max Hassel

El veritable nom de Max Hassel era Mendel Gassel i havia nascut l'any 1900 a la ciutat letona de Svinsk, en aquell moment sota domini de l'Imperi Rus. Va immigrar amb la seva família a Reading (Pennsylvania) quan tenia 11 anys i va aprendre anglès a l'escola, tot i que la va abandonar aviat.

Començà a treballar en una fàbrica de cigars i també venent diaris (això va fer que més endavant se'l conegués com a *millionaire newsboy*, el repartidor de diaris milionari), però, just començada la Prohibició, va decidir que el seu negoci seria la producció i tràfic d'alcohol. Malgrat la seva joventut, va aconseguir imposar-se per sobre d'altres criminals de Reading i es va convertir en el traficant d'alcohol més important de la ciutat. Posseïa diverses destil·leries, així com hotels i *speakeasies* on es venien els licors.

Imatge 27 Venedors de diaris (entre 1900 i 1910)

L'any 1923 va tenir la seva primera ensopegada amb les autoritats quan una de les seves destil·leries va ser descoberta per agents de l'FBI. Els federals van detenir un dels seus germans, que en aquell moment es trobava en el local, i van fer tancar la destil·leria immediatament. Seguint el fil, van anar desmantellant els altres edificis que Hassel posseïa a Reading, on hi havia emmagatzemades quantitats desorbitades d'alcohol.

L'operació es va acabar durant l'estiu de 1924, quan el director de l'FBI a l'estat de Pennsylvania va informar que les destil·leries de Reading eren les que subministraven pràcticament la totalitat de l'alcohol que es venia a Philadelphia, la capital de l'Estat. Però, gràcies als seus advocats, Hassel va aconseguir resoldre aquell assumpte pagant algunes multes de 1.500\$. Tot i això, els licors aviat van tornar a inundar Reading, aquesta vegada provinents d'altres ciutats de Pennsylvania com Lancaster i York, que també estaven dominades per Max Hassel.

L'any 1926 se'l va acusar d'evasió d'impostos, però Hassel se'n va tornar a sortir amb només el pagament d'una multa, aquesta vegada de 150.000\$. Els intents de jutjar-lo pels suborns a polítics, jutges i advocats també van resultar fallits.

Durant aquella època, Max Hassel gaudia d'una bona relació amb Max 'Boo-Boo' Hoff, l'home que controlava el tràfic d'alcohol a Philadelphia, i Waxey Gordon i el seu associat Harry Greenberg, que operaven a New Jersey i New York sota les ordres d'Arnold Rothstein. L'any

Imatge 28 La policia desmunta una destil·leria il·legal

1928, però, després que el Gran Jurat acabés amb la carrera delictiva de Hoff, Mickey Duffy es convertí en el Baró de la Cervesa de Philadelphia i, per tant, en el nou associat de Hassel a la capital. Quan aquell mateix any Rothstein va ser assassinat, Hassel, Gordon i Greenberg controlaven 17 cerveseries repartides pels estats de New Jersey, New York i Pennsylvania.

Els negocis de Hassel es van veure seriosament afectats pel crack borsari de 1929 i, poc després, va traslladar el seu centre d'operacions a Elisabeth, New Jersey, concretament al Cartaret Hotel. A més, l'any 1931, Mickey Duffy va ser assassinat a trets i, tot i que no es va arribar a condemnar ningú pel crim, Paul Carbo va ser considerat com a sospitós.

El 1933, preveient el final de la Llei Seca (que tindria lloc el març d'aquell any), Hassel va fer un últim intent d'aconseguir la nacionalitat nord-americana, que li havia estat negada

anteriorment a causa dels seus delictes. La seva intenció era aconseguir un passaport per viatjar a Alemanya, d'on pensava importar la millor cervesa i convertir-se així en un cerveser legítim. L'altre gran problema de Hassel era el gàngster novaiorquès Arthur Flegenheimer, àlies Dutch Schultz, en aquell moment un fugitiu de la justícia i que el pressionava per participar en els seus negocis, tot i ser rebutjat per Hassel una vegada i una altra.

2.5.3 Els assassinats

La tarda del 12 d'abril de 1933, Max Greenberg i Waxey Gordon van anar a veure Max Hassel a la seva suite del Carteret Hotel, a Elisabeth (New Jersey), on Hassel residia des de feia uns anys. Poc després que la reunió comencés, Gordon va deixar els seus companys i es va retirar a una altra habitació amb una prostituta de 22 anys, Nancy Presser, amb qui va passar la resta de la tarda. En les seves declaracions, el guardaespalles de Hassel, Louis Parkowitz, va dir que també havia marxat de la suite quan van començar a discutir temes seriosos.

Va ser l'últim de veure Greenberg i Hassel amb vida ja que, uns quants minuts després, va tornar a l'habitació en sentir trets de pistola i es va trobar els dos homes morts. Parkowitz va afirmar que s'havia creuat amb diversos homes mentre corria cap a la suite de Hassel, però la policia mai va trobar testimonis de l'assassinat.

Tenint en compte la posició dels cossos, Hassel probablement va intentar fugir de l'habitació i el van disparar per darrere, al cap. El cadàver de Greenberg estava assegut en una cadira darrere d'un escriptori, amb la seva mà dreta dins la butxaca de l'abric, sostenint un revòlver del calibre 45. L'havien disparat quatre cops, tant al cap com al cos. A l'escena del crim es van trobar vuit vasos mig plens, indicatiu que hi havia altres homes a l'habitació quan va començar el tiroteig.

Aviat van començar a córrer diverses teories sobre l'autor de l'assassinat. Una indicava que havia estat un dels homes de Dutch Schultz, com a venjança per no haver acceptat el mafiós holandès en els seus negocis. Una altra assenyalava directament Frankie Carbo, en aquell moment pistoler de la Murder, Inc. Uns anys més tard, el gàngster Joe Stassi va afirmar que, efectivament, alguns membres de la família Genovese com Meyer Lansky i Joe Adonis havien ordenat matar Hassel, Greenberg i Gordon per tal de consolidar el seu control sobre les operacions de tràfic d'alcohol a New Jersey.

Al seu llibre *Bootlegger: Max Hassel, the Millionaire Newsboy*, Edward Taggart defensa aquesta última versió. Segons Taggart, que va entrevistar Joe Stassi a l'hora d'escriure el llibre:

“Joe era un dels que va disparar. [...] Joe o els caps importants [Lansky, Adonis, etc.] també van contractar Frankie Carbo, que tenia una reputació ben coneguda com a pistoler. Els investigadors van dir que hi havia dos assassins. [...] La connexió de Carbo fa pensar que ell era el segon pistoler. [...] La meva conclusió és que Parkowitz va obrir la porta de l'habitació 824 a Joe Stassi. Frankie Carbo, a qui Parkowitz no havia vist a través de l'espill de la porta, va seguir Stassi cap a dins de l'habitació i el tiroteig va començar.”¹⁷

El 17 de gener de 1936, tres anys després dels assassinats, la policia va detenir Frank Carbo, que llavors tenia 31 anys, a l'estadi Madison Square Garden (New York) acusat de les morts de Hassel i Greenberg. El detectiu que el va arrestar era Walter Sullivan, el mateix que l'havia detingut el 1924 per l'assassinat d'Al Weber, crim pel qual va complir 20 mesos de presó. Aquesta vegada, però, tot i passar cinc mesos empresonat a Elizabeth a l'espera del judici, Carbo va ser finalment alliberat sota fiança (10.000 dòlars cada càrrec) per falta de proves el 2 de juny de 1936.

2.6 El control dels pesos mitjans

A un dels articles de *The New York Times* sobre la detenció de Frankie Carbo en relació amb els assassinats de Hassel i Greenberg explica que, en aquell moment, Carbo vivia al barri novaiorquès de Queens, concretament a la casa número 5236 de 62nd Street.

Imatge 29 Casa de Carbo a Queens vista mitjançant el Google Maps

¹⁷ TAGGERT, Edward. *Bootlegger: Max Hassel, the Millionaire Newsboy*. Lincoln, iUniverse, 2003 (pàg. 237 i 238).

A part d'això, aquesta notícia conté una altra dada especialment rellevant: Carbo va ser detingut al Madison Square Garden, l'estadi més important on es feien combats de boxa, fet que el relaciona directament amb el pugilisme. El mateix article, afegeix que "Carbo [...] estava interessat en un boxejador que combatia al Garden la nit anterior"¹⁸, és a dir, la nit del 17 de gener de 1936.

Segons la base de dades de la pàgina web *BoxRec*, aquell dia hi va haver un combat dels pesos semipesants entre Solly Krieger i Oscar Rankins en què el segon va resultar vencedor. El boxejador en qui estava interessat Carbo era Solly Krieger, a qui finalment acabaria controlant.

El cert és que, malgrat formar part de la Murder. Inc, la principal font d'ingressos de Carbo a partir de mitjans de la dècada dels trenta era la boxa. El gàngster tenia una gran habilitat per identificar el talent i treure profit dels seus contactes en la societat més marginal, els *outsiders*. A més, es va saber aprofitar de dos factors per convertir-se en una de les figures més importants en el món del pugilisme: el buit de poder entre mànagers i organitzadors de combats en les categories de pesos mitjans i més baixos i l'absència d'una comissió regulatòria independent i eficaç.

A causa del seu passat (i, en aquell moment, encara present) com a criminal, no li estava permès obtenir una llicència per ser mànager de boxa, així que es va haver d'apoderar del control en silenci i entre les ombres. D'aquesta manera va aconseguir el domini quasi total de la categoria de pesos mitjans¹⁹.

A l'article anteriorment mencionat es fa referència indirecta a Solly Krieger, però ell no va ser el primer boxejador que va "posseir" Frankie Carbo. L'home amb qui es va iniciar en el món del pugilisme va ser 'Babe' Risko.

2.6.1 Eddie 'Babe' Risko

Eddie 'Babe' Risko va néixer el 14 de juliol de 1911 a Syracuse, New York, amb el nom de Henry L. Pylkowski. Abans de convertir-se en professional, va tenir una extensa carrera a la Marina dels Estats Units com a Mariner Pulaski. S'hi havia allistat amb només 17 anys i va restar invencut durant més de 100 combats, fins a guanyar el títol de la Marina dels pesos mitjans el 1931 a Panamà.

¹⁸ *The New York Times*, 18 de gener de 1936

¹⁹ La categoria pes mitjà abasta els boxejadors amb un pes superior a 66,7 kg i inferior a 72,6 kg.

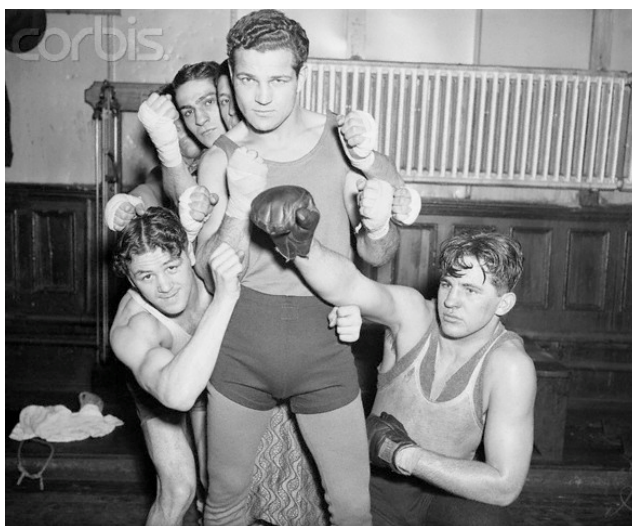
Imatge 30 Clift i Frank Sinatra a *From here to eternity*

Era una pràctica habitual que alguns soldats participessin en els combats de boxa que s'organitzaven entre les companyies de l'exèrcit, com s'aprecia a la pel·lícula de Fred Zinneman *D'aquí a l'eternitat* (1953), en la qual Montgomery Clift, que interpreta un boxejador retirat convertit en soldat, és durament pressionat pels seus superiors i companys, que volen que els representi en la competició de pugilisme que preparen.

L'any 1929, i ja amb el nom d'Eddie 'Babe' Risko, es va iniciar en la boxa professional, en la categoria de pes mitjà. El seu primer mànager va ser Joe Puff, però a mitjan anys 30 Risko el va substituir per Gabe Genovese, cosí de Vito Genovese (*consigliere* de la família criminal liderada per 'Lucky' Luciano).

El 1935, Carbo va decidir provar fortuna en el negoci de la boxa i es va convertir en l'home que, escudant-se en la figura de Gabe Genovese, controlava la carrera de Risko. Probablement, el fet que Teddy Yarosz, en aquell moment campió mundial dels pesos mitjans, perdés contra Risko, va ser, com a mínim en part, obra del mafiós. Amb aquesta victòria, el noi de Syracuse es va fer amb el títol de campió mundial de pes mitjà.

Quan, a finals d'aquell mateix any, l'organitzador de combats Jimmy Johnston li va demanar: "Frankie, necessito que 'Babe' Risko i Jock McAvoy lluitin. Ja tinc McAvoy. Pots aconseguir Risko?"²⁰, Carbo no ho va dubtar ni un moment. El 20 de desembre de 1935 se celebrava el combat entre ells dos, i Risko perdia per primera vegada des que era campió. Al gàngster li era indiferent si els seus

Imatge 31 Risko amb altres boxejadors (1935)

²⁰ *Times Daily*, 29 de juliol de 1958

púgils guanyaven o perdien; el que li interessava era guanyar diners amb les apostes, i segurament aquell dia havia apostat per McAvoy.

‘Babe’ Risko va ser campió mundial dels pesos mitjans fins a l’11 de juliol de 1936, quan va perdre un combat contra Freddie Steele al Civic Stadium de Seattle. Després de la derrota va seguir boxejant, però finalment es retiraria del ring l’any 1939.

Risko va morir el 7 de març de 1957 a casa seva, mentre dormia. Tenia només 46 anys, una dona, Sally, i una filla, Diane, i era director de vendes en una companyia de New York.

2.6.2 Freddie Steele

Quan Freddie Steele va aconseguir el títol després del combat contra Risko, Frankie Carbo es va interessar ràpidament per ell. “El mètode de Carbo, quan veu un boxejador que vol, és simplement anar amb el mànager i informar-lo que li interessaria tenir-lo” explica Robert K. Christenberry en un reportatge per a la revista *Life*. “Ho fa de manera ‘legal’ tot oferint un preu, tal i com si estigués exercint el seu dret d’expropiació.”²¹

Imatge 32 Freddie Steele (centre) amb el mànager i l’entrenador

Així doncs, Carbo va aconseguir el control sobre Steele, el boxejador de Seattle (Washington) també conegut com a ‘l’assassí de Tacoma’. Havia nascut el 18 de desembre de 1912 amb el nom de Frederick Earl Burgett i va començar a boxejar amb només 10 anys. L’any 1938, ja com a campió de pes mitjà i sota domini de Carbo, Steele va vèncer Solly Krieger, futur posseïdor del títol i boxejador del gàngster, en un difícil combat en el qual no era el favorit.

Tot i així, el 26 de juliol del mateix any, un públic de 35.000 persones va veure com Steele no només perdia el combat contra Al Hostak sinó també el títol de campió mundial. L’escenari era el mateix en què l’havia aconseguit, el Civic Stadium de Seattle.

²¹ CHRISTENBERRY, Robert. “My rugged education in boxing”, *Life magazine*, 26 de maig de 1952

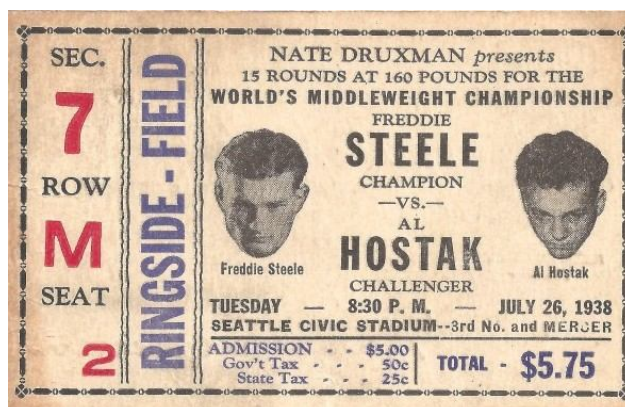
Alguns observadors van acusar-lo de sortir amb els braços abaixats, posició que va fer que rebés un *knock-out*²² en el primer assalt. Aquesta actitud per part de Steele no és tan estranya si tenim en compte que estava dominat per Carbo i, el seu rival aquella nit, Al Hostak, també.

Després d'aquella desfeta, Freddie Steele va fer un últim combat (en què va perdre) i es va retirar. Durant la dècada dels 40 va participar en diverses pel·lícules de Hollywood, com *The Story of G.I. Joe* (1945), en la qual interpretava un important paper secundari al costat de Robert Mitchum. Va morir el 22 d'agost de 1984.

2.6.3 Al Hostak

Per a Carbo, el relleu en el tron dels pesos mitjans va ser només una formalitat. La situació no havia canviat per al gàngster, que seguia controlant el campió –i, amb ell, tota la categoria–, tant si aquest es deia Steele com Hostak.

Albert Paul Hostak havia nascut el 7 de gener de 1916 a Minneapolis, Minnesota, en una família d'immigrants txecs que el 1918 es traslladaria a Seattle. Allà, es va iniciar en el món de la boxa en descobrir que tenia traça en defensar-se dels companys de classe que el molestaven i va començar la seva carrera professional l'any 1932 com a boxejador de pes lleuger²³.

Imatge 33 Tiquet del combat Steele vs Hostak

Al Hostak va perdre el títol de campió mundial quatre mesos i dos combats després d'haver-lo aconseguit. Va ser l'1 de novembre de 1938 contra Solly Krieger, un altre boxejador de Carbo. Hostak es va trencar les dues mans poc després de començar el combat, i va resistir fins el catorzè assalt, quan va caure per *knock-out* per primera vegada a la seva carrera. L'excampió Freddie Steele va ser un dels primers a pujar al ring per consolar-lo;

Però Hostak també era conegut com a 'Savage Slav' (l'Eslau Ferotge), i el 27 de juny de 1939 va aconseguir recuperar el títol de campió mundial de pes mitjà; l'últim púgil que ho havia aconseguit havia estat Stan Ketchel l'any 1908. I ho va fer contra el mateix boxejador que li

²² Un *knock-out* es produeix quan, després d'un cop reglamentari, el boxejador que ha caigut no s'aixeca abans d'acabar el compte dels deu segons. En el cas de *knock-out* l'oponent és declarat vencedor.

²³ La categoria de pes lleuger engloba els púgils amb un pes superior a 57,2 kg i inferior a 61,2 kg.

havia pres: Solly Krieger. L'àrbitre del combat, l'anterior campió dels pesos pesants James J. Braddock, va aturar el combat i va declarar vencedor Hostak per *knock-out* tècnic²⁴ després que Krieger caigués a terra quatre vegades.

Per enèsima vegada, la coronació del nou campió havia tingut lloc al Civic Stadium de Seattle,

Imatge 34 Hostak es prepara pel combat

i així seria altre cop el 19 de juliol de 1940, quan Tony Zale va vèncer Hostak i va obtenir el títol mundial. No es té constància que Frankie Carbo, que en aquell moment recorria el país fugint de la justícia, tingués cap lligam amb Zale. Carbo reapareixeria en el panorama pugilístic uns anys més tard, després de deslliurar-se dels seus problemes amb les autoritats, almenys momentàniament.

Al Hostak va morir el 13 d'agost de 2006 a Kirkland, Washington.

2.6.4 Solly Krieger

Carbo s'havia mostrat interessat per Solly Krieger des de gener de 1936 i probablement el va aconseguir a finals d'aquell mateix any, després de ser alliberat per falta de proves en relació amb els assassinats de Max Hassel i Max Greenberg.

Krieger va néixer el 28 de març de 1909 al districte de Brooklyn, New York, i va començar a boxejar el 1929. Els seus primers mesos com a púgil amateur va utilitzar el nom de Danny Auerbach, perquè estava per sota del límit d'edat per entrar a la competició amateur Golden Gloves i va utilitzar el carnet d'identitat d'un seu amic, el veritable Auerbach.

Imatge 35 Solly Krieger

El mànager de Krieger era Hymie Caplan, que més endavant aniria a la presó per frau. Dos dels combats en què va participar Krieger durant el 1937, presumptament sota domini de Carbo, van resultar bastant polèmics. El primer d'ells fou contra Oscar Rankins, amb qui ja havia lluitat altres vegades. Krieger va perdre per punts i aquesta va ser una decisió molt discutida pel

²⁴ Un *knock-out* tècnic és quan, a judici de l'àrbitre, un dels boxejadors és declarat en inferioritat manifesta, i l'altre, vencedor.

públic. El segon va ser contra l'irlandès Walter 'Popeye' Woods, de qui també corrien rumors al voltant de la seva relació amb Carbo. Poc abans del final del combat Woods estava molt per sobre de Krieger en qüestió de punts i mantenia bé el ritme, però va caure per *knock-out* "quan faltaven només 11 segons perquè sonés la campana"²⁵.

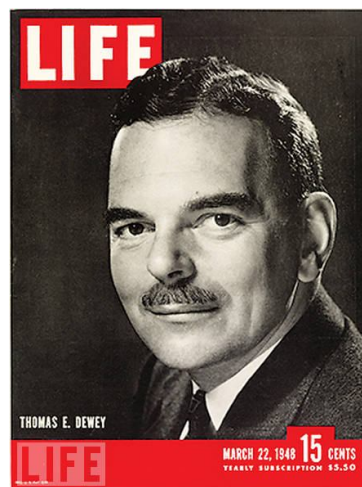
Després de perdre la corona contra Hostak el juny de 1939, Solly Krieger es va passar a la categoria de pes semipesant i el seu últim combat seria el 22 de juliol de 1941 com a pes pesant²⁶.

Durant els anys següents Krieger va patir diverses molèsties a l'ull esquerre i el 1951 li van haver d'extirpar. Ell volia donar la còrnia a alguna persona invident, però va resultar que estava infectada i, per tant, no podia ser trasplantada. Va morir el 24 de setembre de 1964 a l'edat de 55 anys.

2.7 La lluita dels fiscals contra la màfia

2.7.1 Thomas E. Dewey, fiscal especial (1935-1937)

L'any 1935 el descontentament entre la població era evident. Els ciutadans creien que les autoritats i, en particular, el fiscal del districte de Manhattan d'aquell moment, William C. Dodge, no prenen mesures contra la màfia i, de fet, el cert és que molts polítics, jutges i policies acceptaven suborns dels gàngsters del Sindicat. Finalment, el Governador de l'Estat de New York, en aquell moment el demòcrata Herbert H. Lehman, va decidir recórrer a un republicà per no ser acusat de partidisme i així fou com va enviar el fiscal especial Thomas Dewey.

Imatge 36 Dewey a la portada de la revista *Life* (1948)

Dewey ràpidament va reclutar un equip de 60 persones format per ajudants, investigadors, administratius i experts en processos judicials. A més, l'alcalde de New York, Fiorello H. La Guardia, va posar un equip de 63 policies a la seva disposició.

El primer objectiu del recentment escollit fiscal especial va ser el mafiós holandès Arthur Flegenheimer, més conegut com a Dutch Schultz (*dutch* és la paraula anglesa per 'holandès'), amb qui ja s'havia enfrontat en dos judicis anteriors. En l'últim d'ells, ja el 1935, Schultz havia

²⁵ *BoxRec Boxing Encyclopaedia* <http://boxrec.com/media/index.php/Solly_Krieger> [9/9/2011].

²⁶ La categoria de pes pesant abasta els púgils amb un pes superior a 79,4 kg.

aconseguit que el judici es dugués a terme lluny de la ciutat New York, on seria molt fàcil per l'acusació trobar testimonis en contra d' ell, i finalment es va celebrar a la petita localitat de Malone. Allà, l'holandès es va guanyar la simpatia dels ciutadans mitjançant diverses obres benèfiques i un comportament exemplar i, quan va arribar el moment que el jurat pronunciés el veredict, va ser declarat innocent. En tornar a New York, Schultz es va trobar que la seva banda de delinqüents havia estat absorbida pel Sindicat.

2.7.2 L'assassinat de Dutch Schultz

Molt molest amb les investigacions de Dewey, Dutch Schultz, que es dedicava a l'extorsió de restaurants, sindicats i cases d'apostes, va demanar a la directiva del Sindicat que eliminessin el fiscal especial. Si bé és cert que en un bon principi s'ho van plantejar (fins i tot van arribar a espitar-lo), finalment van desestimar la idea després que 'Lepke' Buchalter s'hi negués, ja que considerava que un assassinat així era massa perillós i duria molts problemes.

Malgrat la falta de suport del Sindicat, Schultz va decidir matar-lo igualment, ell tot sol, en menys de 48 hores. Però la directiva no pensava permetre-li. El 23 d'octubre de 1935, 'Lepke' va enviar els sicaris Mendy Weiss i Charles 'Bug' Workman, al restaurant Palace Chophouse, a New Jersey, on hi havia Shultz i tres dels seus homes. Weiss i Workman van obrir foc. Els sequaços de l'holandès van morir a l'instant, però ell encara viuria unes hores més durant les quals pronuncià les seves últimes paraules, un seguit de frases surrealistes, misterioses i inconnexes que encara avui són objecte d'estudi.

Imatge 37 Schultz, ferit, en una taula del restaurant Palace Chophouse

Imatge 38 Schultz agonitza en un llit de l'hospital de Newark, New Jersey

Després de la mort de Schultz, la majoria de les operacions de les quals s'encarregava van passar a mans de 'Lepke', qui estava acumulant una gran fortuna gràcies a l'extorsió a les empreses de transports, a la indústria de la confecció i als obrers.

Per altra banda, ja que la directiva del Sindicat veia molt difícil acabar amb Dewey, va decidir que, enlloc d'això, eliminaria tot aquell que hi tingués qualsevol mena de relació.

El propietari de Midnight Rose's (la botiga de dolços des d'on operaven), Joseph Rosen, va amenaçar 'Lepke' de delatar-lo a Dewey, que en aquells moments li seguia la pista. La resposta de 'Lepke' va ser contundent: El setembre de 1936 va enviar Weiss i Strauss perquè l'assassinessin. No seria l'únic homicidi d'aquest tipus comès en aquella època pels sicaris de la Murder, Inc. George 'Whitey' Rountnick, que havia estat vist amb un informador del fiscal, va ser apunyalat violentament una setantena de vegades el maig de 1937 per 'Kid Twist' i els seus homes, que després el van esquarterar.

Degut a la vigilància constant que Dewey exercia sobre 'Lepke', durant l'estiu de 1937 Buchalter va decidir amagar-se, tot canviant d'ubicació i d'aparença constantment.

Imatge 39 Lepke el 7 d'agost de 1939 Imatge 40 Lepke el 24 d'agost de 1939

2.7.3 Dewey, fiscal del districte de Manhattan (1937-1941)

L'any 1937 Dewey va ser escollit fiscal del districte de Manhattan, però això no va fer que abandonés la persecució de Buchalter. 'Lepke' va començar una mena de purga dels baixos fons, eliminant tots aquells considerats que fossin delators, tant si en tenia proves i testimonis com si no. Els casos d'homicidis sense resoldre es van disparar, sobretot al barri de Brownsville (Brooklyn), i com més pressió per part de Dewey rebia 'Lepke', més assassinats es cometien.

“El que va venir després va ser un bany de sang” va escriure Burton Turkus, que l’any 1939 es convertiria en l’ajudant del fiscal del districte de Brooklyn. “Llavors va ser quan va ser oficialment considerat el criminal més perillós d’Amèrica.”²⁷

Es creu que en aquesta època va acabar amb uns dotze caps mafiosos de baixa categoria. No podent-li incriminar cap d’aquests crims, l’FBI el buscava per tràfic de drogues i va emetre una ordre de busca i captura. D’aquesta manera, ‘Lepke’ es va convertir en l’enemic públic número 1 i es van imprimir un milió de cartells que informaven dels 50.000 dòlars de recompensa oferts a aquell que entregués el mafiós, viu o mort. Això va fer que sorgissin pistes i rumors sobre el parador de ‘Lepke’, moltes d’elles contradictòries i inversemblants. Però el cert és que Buchalter no es va moure mai del districte de Brooklyn.

La condició de fugitiu de ‘Lepke’ duia molts problemes als associats del gàngster, que van animar-lo a entregar-se tot assegurant-li que els caps mafiosos havien aconseguit un acord amb

Imatge 41 J. Edgar Hoover (1934)

el director de l’FBI, J. Edgar Hoover. Aquest suposat acord consistia en què Buchalter, després d’entregar-se, seria jutjat per tràfic de drogues i compliria sentència en una presó federal, evitant d’aquesta manera que el fiscal Dewey, que encara li seguia la pista, el jutgés per la seva relació amb el Sindicat. ‘Lepke’ Buchalter, convençut i enganyat pel seu amic de la infància Moey Dimples, va acceptar el tracte i va decidir entregar-se, creient que d’aquesta manera la pena seria menor. Però el que segurament no temia és que en realitat no existia cap acord.

No va ser fins el 24 d’agost de 1939, el dia en què es va lliurar, que es va adonar que l’havien traït. El propi Anastasia l’havia dut en cotxe fins on l’esperava Edgar Hoover. A partir de l’engarjolament de ‘Lepke’, el comandant de la Murder, Inc., Albert Anastasia va seguir amb les operacions del Sindicat.

El març de 1940, un tribunal federal va condemnar-lo a 14 anys de presó per tràfic de narcòtics i va ser enviat a la Penitenciaría de Leavenworth, a l’estat de Kansas.

²⁷ True TV Crime Library <http://www.trutv.com/library/crime/gangsters_outlaws/gang/inc/7.html> [consulta 11/12/2011]

2.7.4 L'assassinat de Harry Greenberg

Una de les víctimes que es va cobrar la purga iniciada per Buchalter l'any 1937 va ser Harry 'Big Greenie' Greenberg, que l'havia amenaçat de "xerrar sobre les activitats de la Murder, Inc. si no li pagaven 5.000\$ pel seu silenci"²⁸.

Els orígens de 'Big Greenie' són incerts. El seu és un cognom molt abundant als EUA i Harry és també un nom de pila bastant comú. Per aquest motiu es fa difícil discernir, entre els articles publicats a la premsa, quins són els que es refereixen al Harry Greenberg que ens ocupa. Sabem que Greenberg és la versió anglicitzada del cognom jiddish Grinberg, propi dels jueus aixkenaz, originaris de la Renània i dels països de l'Europa de l'Est i que tenen la seva comunitat més gran als EUA, concretament a New York.

Un article de *The New York Times* en motiu de l'assassinat de Greenberg²⁹ ens parla d'un origen polonès que concordaria amb aquesta etimologia, però no menciona en cap moment l'any de naixement del gàngster.

Greenberg va ser acusat i condemnat incomputables vegades per robatori. Les tres primeres (1911, 1915 i 1916) li van suposar l'empresonament a l'Elmira Reformatory, una penitenciària prop de la ciutat de New York pensada per a delinqüents entre 16 i 30 anys. Més endavant va ser tancat en dues ocasions a Sing Sing, una el 1917 i l'altra el 1920. Tot i així, també van ser molts els cops en què va ser absolt dels càrrecs que se li imputaven (que, com hem dit, sempre estaven relacionats amb robatoris).

Un altre article del mateix diari, aquesta vegada del 3 de novembre de 1927, ens parla dels acusats de l'assassinat de Benjamin Goldstein, entre els quals s'hi trobava un jove de 18 anys amb el nom de Harry Greenberg. La víctima, de 22 anys, havia mort ofegada després de ser llançada d'una barca a la badia de Gravesend, a Brooklyn. Dos dels acusats van ser declarats culpables, però el jurat va absoldre Greenberg. Aquest escrit, doncs, situaria la data de naixement de Greenberg l'any 1909, fet que es contradiu directament amb la informació de l'altre article, segons el qual el gàngster va ingressar a l'Elmira Reformatory el 1911. Això ens fa pensar que no es tracta del mateix Harry Greenberg.

Així doncs, descartant la participació del "nostre" Greenberg en aquest assassinat, la informació que tenim d'ell i les seves activitats durant la dècada dels vint és molt escassa. Algunes fonts

²⁸ *The New York Times*, 21 de setembre de 1941

²⁹ *The New York Times*, 25 de novembre de 1939

aporten dades que aclareixen aquestes llacunes, però es tracta de fets que no han pogut ser contrastats per la falta d'informació al voltant de la figura de Greenberg. Aquest és el cas del que ens explica la pàgina web *LACNDB: La Cosa Nostra Database*, segons la qual,

“El 1928 Greenberg va ser arrestat altra vegada juntament amb Siegel, Jacob Shapiro i altres homes per la mort de Louis i Andy Fabrizzio prop d'una destil·leria pertanyent a Waxey Gordon. Els germans Fabrizzio eren membres de l'equip de Gordon.”³⁰

Imatge 42 D'esquerra a dreta: Joseph Rosen (propietari del Midnight Rose's), Ben Siegel, Harry Teitelbaum, Harry Greenberg i Louis Buckhouse (àlies de Buchalter), any 1931

Tornant a la informació més fiable de la que disposem, la de l'article del 25 de novembre de 1939, sabem que el 1935 Greenberg va ser deportat a la seva Polònia natal perquè allà, abans de la seva primera entrada als Estats Units, se l'havia declarat culpable d'un delictes que implicava infàmia moral³¹. Això va fer que, quan el 1937 el fiscal Thomas Dewey va acusar 16 homes (entre ells 'Lepke' Buchalter i Harry Greenberg) d'extorsionar i atacar treballadors del sector tèxtil, a Greenberg no se'l va poder condemnar perquè no estava al país. Aquests fets havien passat el 1933 i dos homes van resultar morts.

A la pel·lícula *Once upon a time in America* s'observa com la banda criminal del personatge de Robert DeNiro arriba a un acord amb un sindicalista (interpretat per Treat Williams, qui s'havia

³⁰ *LACNDB: La Cosa Nostra Database* <<http://www.lacndb.com/Info.php?name=Harry%20Greenberg>> [19/12/2011].

³¹ Hi ha un ventall molt ampli de delictes que són considerats d'infàmia moral, des dels diversos tipus de robatoris i falsificacions fins a l'homicidi. Els acusats d'un delictes d'aquesta mena tenien l'entrada prohibida als EUA i, per això, molts d'ells utilitzaven els passaports d'altres persones. Un cop al nou continent, les autoritats tenien tot el dret a deportar-los tan bon punt coneguessin el seu passat criminal.

fet famós amb *Hair* [1979]) perquè protegeixin els treballadors que vulguin fer vaga dels atacs dels sicaris contractats per l'amo de la fàbrica.

El retorn de Harry Greenberg als EUA va ser desconegut per les autoritats fins al seu assassinat el 1939. Tot apunta que "Greenberg va tornar a entrar amb el passaport del seu sogre, que estava mort"³². A partir de llavors va viure, amagat rere el nom de George Schachter, amb la seva dona i la seva cunyada a Los Angeles, on treballava de xofer per un executiu d'una productora cinematogràfica i feia xantatge a Buchalter.

Al contrari del que 'Big Greenie' s'esperava, 'Lepke' Buchalter va ordenar matar-lo. Albert 'Tick Tock' Tannenbaum, un dels sicaris de la Murder, Inc., va ser l'encarregat de seguir Greenberg a Montreal (Canadà) i després a Detroit, Michigan (EUA), però els dos intents d'assassinar-lo van resultar fallits.

Va ser llavors quan Buchalter, poc temps abans de ser detingut pels federals, va parlar amb un dels seus homes, Emanuel 'Mendy' Weiss, de l'assassinat. "Mendy li va explicar a 'Lepke' que tenia informació que situava Greenberg a Califòrnia, a Los Angeles" narra *The New York Times*, "i 'Lepke' va dir: 'Benny [Siegel] està a la ciutat [New York], i abans que torni a Califòrnia el faré venir aquí i li demanaré que se n'encarregui."³³

L'informe de l'FBI sobre l'assassinat de Harry Greenberg explica la preparació del crim amb tot detall. Uns dies abans de l'assassinat, Allie Tannenbaum va anar a l'aeroport de Newark, New Jersey, on es va trobar amb Abner 'Longy' Zwillman, un dels gàngsters jueus més importants del Sindicat del Crim. Zwillman li va donar un paquet amb dues pistoles i 250 dòlars i Tannenbaum va complir les ordres que

Imatge 43 Greenberg mort dins el seu cotxe

tenia d'anar a Philadelphia a recollir cartutxos per les armes i va agafar un avió cap a la Costa Oest. Allà es va trobar amb Frankie Carbo, que el va dur amb cotxe al seu apartament de Hollywood, on es van trobar amb 'Bugsy' Siegel.

³² *The New York Times*, 26 de novembre de 1939

³³ *The New York Times*, 31 d'agost de 1940

L'assassinat es va fixar pel dia 22 de novembre de 1939, el dia d'Acció de Gràcies. Aquella nit, Siegel, Carbo i Tannenbaum van anar amb el cotxe de Siegel fins a algun lloc de Hollywood, on Siegel i Carbo van pujar a un automòbil robat que havien preparat amb anterioritat.

Imatge 44 Cadàver de Greenberg

Tannenbaum els va seguir amb el cotxe de Siegel fins a la casa de Greenberg, a l'encreuament dels carrers Yucca i Vista del Mar de Los Angeles. Allà, 'Tick Tock' i 'Bugsy' es van quedar dins els cotxes mentre Carbo esperava 'Big Greenie' a fora el carrer. Quan Greenberg va arribar, Carbo va matar-lo a trets abans que pogués sortir del cotxe.

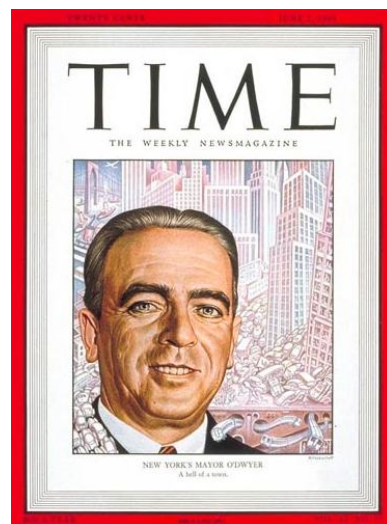
Ràpidament, Carbo va tornar al vehicle amb Siegel i els tres gàngsters van fugir. El mafiós Harry 'Champ' Segal, que més endavant es convertiria en mànager de boxa, els esperava amb el seu automòbil unes illes de cases més enllà, on van abandonar el cotxe robat. Llavors, Segal va dur Tannenbaum a San Francisco, on 'Tick Tock' agafaria un avió per tornar a New York. Frankie Carbo i 'Bugsy' Siegel van marxar amb el cotxe del segon.

A partir de llavors, la investigació de l'homicidi duta a terme a Califòrnia comptaria amb la col·laboració del districte de Brooklyn William O'Dwyer, que s'afegia a la croada contra el crim organitzat iniciada per Thomas Dewey des del districte de Manhattan.

2.7.5 William O'Dwyer, fiscal del districte de Brooklyn (1939-1941)

Els sicaris de la Murder, Inc. no només cometien assassinats per ordre del Sindicat, sinó que molts d'ells també es feien com a favors per a amics seus. Això va contribuir que, el gener de 1940, s'haguessin acumulat, tan sols a Brooklyn, 200 casos d'homicidis sense resoldre.

Aquesta situació extrema va fer que, quan l'any 1939 William O'Dwyer va ser escollit fiscal del districte de Brooklyn, aquest encarregués al seu ajudant, Burton Turkus, que dugués a terme una lluita implacable contra els gàngsters.

Imatge 45 O'Dwyer a la portada de la revista Time (1948)

A més, això va ser molt favorable per a la carrera i la popularitat d'O'Dwyer, que ambicionava arribar a l'alcaldia de New York, un càrrec que acabaria aconseguint l'any 1946.

Turkus va començar la seva croada amb els empresonaments de nombrosos matons, l'esglaió més baix de la piràmide de la màfia, fins que el 24 de gener algú de la penitenciària de Riker's Island va xerrar. Un dels presos afirmava que els Brownsville Boys havien matat un amic seu i havien abandonat el cadàver en un descampat. També els va donar dos noms: Abe 'Kid Twist' Reles i 'Bugsy' Goldstein; però no tenien prou proves per detenir i inculpar de l'assassinat a uns gàngsters amb tant poder.

Imatge 46 Burton Turkus

Les detencions a Brooklyn van seguir, i la policia va aconseguir fer creure a molts delinqüents de poc pes que els seus caps havien decidit entregar-los. Així va ser com, per despit, van començar a parlar dels assassinats per encàrrec. Aquests van omplir ràpidament les pàgines dels diaris, que van donar nom a la famosa organització: Murder, Inc.

2.8 'Kid Twist', el canari que cantava però no va poder volar

Malgrat les diverses confessions que havia aconseguit, Turkus necessitava la d'algú important en l'organització per poder detenir els mafiosos principals, aquells que realment movien els fils.

El març de 1940, Rose Reles, la dona de 'Kid Twist', va entrar a l'oficina del fiscal del districte i, davant l'estupefacció de tothom, va afirmar que el seu marit volia parlar. La sorpresa no era només pel fet que Reles havia estat interrogat anteriorment i sempre s'havia negat a respondre, sinó també perquè era una peça clau en la Murder, Inc. "Segurament era l'últim home dels baixos fons de New York que esperaries que es convertís en un delator"³⁴ afirma Paul Kaveeff, autor del llibre *The Life and Times of Lepke Buchalter*.

A canvi de la informació, O'Dwyer va oferir-li la reducció de la pena de presó mitjançant càrrecs per assassinat en segon grau (i no en primer grau) i immunitat pels casos en els que col·laborés. Reles va acceptar. Segons l'escriptor Rich Cohen, "no va ser perquè volgués fer del

³⁴ Documental *Mobsters: Murder, Inc.*

món un lloc millor, sinó perquè volia protegir la seva vida. La seva dona l'havia convençut; ara tenien una família, tenien uns fills.”³⁵

El cert és que una decisió així per part d'una persona com Reles es fa difícil d'entendre. Per Paul Kavieff, només es pot comprendre d'una manera: “Reles es va adonar que el vaixell s'enfonsava; la màfia de New York s'havia cansat d'ells i estava preparada per eliminar-los. Va pensar que, si ell s'enfonsava, s'enfonsaria amb tota la tripulació.”³⁶

Fos pel motiu que fos, ‘Kid Twist’ va començar a cantar. Va ser la primera persona en admetre que hi havia un sindicat a nivell nacional i es va convertir en l'informador més significatiu que

Imatge 47 Abe ‘Kid Twist’ Reles durant un interrogatori (desembre de 1940)

les autoritats havien tingut fins aquell moment. Va explicar-ho tot, des de com treballava el sindicat fins a quins eren els seus membres, tant directius com simples mafiosos. Durant els 12 dies en què va estar detingut va omplir fins a 25 blocs de notes on narrava amb tots els detalls les circumstàncies dels assassinats: els noms dels assassins, de les víctimes i dels testimonis, els llocs on s'havien comès els homicidis, la localització dels cadàvers enterrats...

A mesura que Abe Reles parlava van anar apareixent els noms de Maione, Abbando, Strauss i, el més important, ‘Lepke’ Buchalter, sota custòdia des de l'arrest de l'any anterior. Amb el testimoni de Reles el fiscal O'Dwyer i el seu ajudant Turkus ja tenien la confirmació que havien estat buscant. Els judicis se succeïren ràpidament i els sicaris i gàngsters de la Murder, Inc. van anar caient com fitxes de dòmino.

2.8.1 Judici de Maione i Abbando

El maig de 1940 va començar el judici contra Harry ‘Happy’ Maione i Frank ‘Dasher’ Abbando per l'assassinat de George Rudnick el 25 de maig de 1937. Com era d'esperar, el testimoni estrella de l'acusació va ser Reles, que gaudia veient com Maione, a qui odiava, no tenia cap possibilitat de deslliurar-se de la condemna.

³⁵ Documental *Mobsters: Murder, Inc.*

³⁶ Documental *Mobsters: Murder, Inc.*

El jueu i l'italià, el líder dels Brownsville Boys i el de la banda d'Ocean Hill, que durant tant temps havien hagut de conviure sota el paraigües de la Murder, Inc., ara tornaven a enfrontar-se com ho havien fet feia més d'una dècada pels carrers de Brooklyn. Maione, encès de còlera, es va llançar sobre 'Kid Twist' tot amenaçant-lo de mort i els guàrdies van haver d'aturar-lo. 'Happy' feia menys justícia que mai al seu sobrenom, irat pel fet que Reles –igual de culpable

Imatge 48 Abbandando

que ells– no rebria la mateixa condemna, que van conèixer el 23 de maig quan el jutge els va sentenciar a pena de mort per homicidi en primer grau.

Els advocats de Maione i Abbandando van apel·lar i van aconseguir que un tribunal desestimés el cas per un suposat error tècnic del jutge. Però l'ajudant del fiscal, Burton Turkus, no va desistir i, en un segon judici, van ser condemnats altre cop a la cadira elèctrica. Tots dos van ser executats el 19 de febrer de 1942 a la presó de Sing Sing.

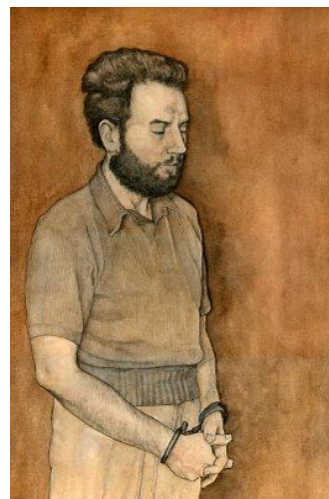
2.8.2 Judici de Goldstein i Strauss

El setembre de 1940, Harry 'Pittsburgh Phil' Strauss i Martin 'Bugsy' Goldstein van ser jutjats per l'assassinat d'Irving 'Puggy' Feinstein comès el 5 de setembre de 1939. Segons es va dir en aquell moment, durant el seu testimoni, Abe Reles va evitar el contacte visual amb ells perquè eren els seus millors amics.³⁷

Strauss va fer veure que estava boig, apareixent brut i sense afaitar, murmurant, fixant la mirada a l'infinit i fins i tot mastegant la cartera del seu advocat, però no va aconseguir enganyar el jurat.

Imatge 49 Goldstein durant el judici

Imatge 50 Aquarel·la de Strauss feta pel dibuixant Pat Hamou

Molts altres membres de la Murder, Inc. que van ser arrestats van decidir seguir els passos de Reles i convertir-se en informadors. Aquest va ser el cas del guardaespalles de Goldstein, Seymour 'Blue Jaw' Magoon, que va testificar contra ell durant el judici. Dolgut pel testimoni

³⁷ *Life magazine*, 30 de setembre de 1940.

del seu amic, 'Bugsy' es va posar a plorar tot cridant: "Per l'amor de Déu, Seymour, ¡el que els estàs explicant...! M'has traït, Seymour."³⁸

Tant 'Pittsburgh Phil' Strauss com 'Bugsy' Goldstein van ser sentenciats a pena de mort. El 12 de juny de 1941 van ser executats a la cadira elèctrica a la presó de Sing Sing.

Imatge 51
Seymour Magoon

2.8.3 Judici per l'assassinat de Harry Greenberg

La investigació de l'assassinat de Harry Greenberg va ser conduïda pel fiscal del comtat de Los Angeles, el republicà Buron Fitts (i no Burton, com a vegades s'ha dit), que va assignar el cas als detectius Hurst i Ledbetter del departament de policia de L.A.

La primera detenció, però, no va tenir lloc fins gairebé nou mesos després. El 16 d'agost de 1940, 'Bugsy' Siegel va ser detingut de bon matí a casa seva. El majordom va deixar entrar els policies, que van anar a l'habitació de Siegel i van veure que no hi havia ningú; però un d'ells va tocar el llit i s'adonà que encara estava calent. L'armari també estava entreobert i, en acabar d'obrir-lo, es van adonar que hi havia un passadís secret que conduïa fins a l'àtic. Allà els esperava Siegel, en pijama i sense afeitar, que més endavant negaria que s'hagués intentat amagar: "No m'amagaré a casa meua si realment em vull amagar."³⁹

Durant l'interrogatori, Ben Siegel va dir que no coneixia Harry Greenberg i va ser molt vague a l'hora de parlar de les seves amistats amb Frankie Carbo, 'Champ' Siegel i Louis Buchalter. També li van demanar per 'Whitey' Krakower, un gàngster novaiorquès que havia estat assassinat el 31 de juliol. Siegel estava casat amb la germana de 'Whitey', Esta Krakower, amb qui tenia dos fills, i era un dels principals sospitosos del crim, però va negar rotundament tenir-hi res a veure.

Seguint l'exemple d'Abe 'Kid Twist' Reles, altres membres de la Murder, Inc. van decidir col·laborar amb la policia per reduir les seves condemnes. Aquest va ser el cas d'Allie 'Tick Tock' Tannenbaum, que havia participat en l'assassinat de Greenberg. El 18 d'agost de 1940, la policia de New York va dur Reles i Tannenbaum amb avió a Califòrnia perquè fessin de testimonis davant el Gran Jurat del comtat. El dia 20 van testificar i, gràcies a les seves declaracions, els acusats Ben Siegel, Frankie Carbo, Harry Segal, 'Mendy' Weiss i 'Lepke' Buchalter van ser declarats culpables de l'homicidi.

³⁸ *Life magazine*, 30 de setembre de 1940.

³⁹ Informe de l'FBI sobre la mort de Harry Greenberg.

Es va emetre una ordre de busca i captura contra Carbo, Segal i Weiss, ja que Louis Buchalter i 'Bugsy' Siegel eren els únics que estaven empresonats, el primer d'ells des de l'estiu anterior. Però l'estada entre reixes d'aquests dos gàngsters va ser molt diferent. Siegel tenia una gran influència a Los Angeles, on s'havia rodejat d'actors i actrius famosos i

Imatge 52 El fiscal Buron Fiits interroga Allie Tannenbaum i Abe Reles

s'havia fet un nom entre l'alta societat. El 22 de novembre d'aquell any, el doctor Benjamin Blank (metge de la presó en què estava arrestat Ben Siegel) va ser suspès del seu càrrec indefinidament pel tracte favoritari que havia tingut envers el mafiós, a qui havia deixat utilitzar el telèfon i la dutxa del seu despatx en diverses ocasions.

Un reportatge de United Press del 23 de novembre de 1940 explica: "Els registres mostren que Siegel va rebre permís per anar 18 vegades 'al dentista'. El doctor Blank va certificar que les dents de Siegel necessitaven tractament. També s'han trobat xecs per valor de 32.000 dòlars estesos per Siegel i en nom de Blank."⁴⁰ Durant un dels seus permisos per sortir de la cel·la, Siegel va ser fotografiat amb el fiscal del comtat Buron Fitts i, en un altre moment, va ser vist dinant amb l'actriu britànica Wendy Barrie en un cafè de Wilshire Boulevard.

Imatge 53 John F. Dockweiler

Però aquí no s'acabaven els favors de les autoritats per a Benjamin Siegel. La investigació duta a terme pels detectius Hurst i Ledbetter semblava tenir un únic objectiu: desacreditar Reles i Tannenbaum per exculpar Benjamin Siegel. El 5 de novembre, el demòcrata John F. Dockweiler va ser escollit fiscal del comtat de Los Angeles. Quan Dockweiler es va reunir amb els detectius, aquests van explicar-li que havien localitzat una testimoni que contradeia la declaració de Tannenbaum, ja que situava 'Tick Tock' prop de casa de Greenberg tres dies abans de l'assassinat.

⁴⁰ GRACE, Roger. *Metropolitan News-Enterprise*, "What's said about DA Dockweiler: 'It ain't necessarily so'", 19 de desembre de 2007

Tot i que la testimoni, una tal Miss Insull, estava present en el moment dels trets perquè vivia a l'altra banda del carrer, Hurst i Ledbetter no l'havien interrogat fins a principis de setembre d'aquell any, és a dir, 10 mesos després de l'assassinat. En aquell moment, Insull ja havia demanat consell a una tercera persona que li va recomanar que digués el que fos però que no s'impliqués. A més, quan els detectius li van ensenyar una foto de Tannenbaum perquè l'identifiqués, van remarcar que 50 persones més havien afirmat que aquell home estava al carrer tres dies abans del crim. Amb totes aquestes circumstàncies, Insull va donar-los la declaració que esperaven.

Tant Dockweiler com el fiscal del districte de Brooklyn William O'Dwyer es van adonar de les irregularitats del cas. No van obrir cap expedient, però O'Dwyer es va negar a dur Reles i Tannenbaum a California perquè testifiquessin en el judici que s'havia de celebrar el desembre i va enviar dos dels seus homes, els detectius Bals i Gorman del departament de policia de New York, perquè duguessin a terme la seva pròpia investigació. Sense els dos testimonis clau, el 12 de desembre de 1940 Siegel va ser absolt per falta de proves.

Mentrestant, la recerca dels policies Bals i Gorman els va dur a la senyoreta Insull. Parlant amb ella es van adonar que en realitat no havia vist al gàngster al carrer tal com havia dit uns mesos abans. Ella mateixa va reconèixer que "la foto [de Tannenbaum] li sonava dels diaris però que l'home que va veure era més atractiu i tenia un estil com el de George Raft."⁴¹ George Raft era un actor molt famós en aquell moment, conegut per interpretar mafiosos i que gaudia d'una bona amistat amb Ben Siegel i Harry 'Champ' Segal.

Imatge 54 'Tick Tock' Tannenbaum

Imatge 55 George Raft

El capità Bals també va descobrir que el 9 de febrer de 1941 Joe Dunne, l'investigador en cap que supervisava Hurst i Ledbetter, va anar al Beverly Hills Hotel per trobar-se amb 'Bugsy' Siegel i allà van estar parlant durant tres hores. Quan Dunne va tornar al cotxe, li va demanar al

⁴¹ Informe de l'FBI sobre l'assassinat de Harry Greenberg.

xofer que no apuntés al registre que havia anat al Beverly Hills Hotel i que, enlloc d'això, anotés una direcció diferent. Aquella mateixa setmana, Ledbetter i Hurst es van presentar a l'oficina del fiscal del comtat dient que havien trobat "la solució" a l'assassinat de Greenberg. Segons ells, tot havia estat idea de Tannenbaum i 'Whitey' Krakower. Krakower era l'home perfecte a qui acusar: des de la tomba no podria defensar-se.

Però, mentre a New York els judicis contra els membres de la Murder, Inc. se succeïen, a California es va desestimar la sospitosa línia d'investigació de Ledbetter i Hurst. La detenció de Frankie Carbo es va produir, finalment, el 18 d'agost de 1941. El judici contra Carbo i Siegel es va celebrar el 22 de setembre i, aquesta vegada, O'Dwyer va accedir a que 'Kid Twist' Reles i 'Tick Tock' Tannenbaum testifiquessin a Los Angeles. Pel que fa als altres acusats de participar en l'assassinat de Greenberg, 'Mendy' Weiss estava sent jutjat a New York per altres crims juntament amb Buchalter i el fiscal Dockweiler va creure que no tenien proves suficients per jutjar Harry 'Champ' Segal.

2.8.4 La mort de 'Kid Twist'

Gràcies al valuosíssim testimoni d'Abe Reles, la fiscalia havia aconseguit condemnar quatre gàngsters a pena de mort i un cinquè, Charles 'Bug' Workman, a cadena perpètua. Workman, acusat de la mort de Dutch Schultz, va decidir negociar amb la fiscalia per obtenir cadena perpètua, que va complir a la Trenton State Prison i la

Imatge 56 Fotografia d'identificació policial de Charles Workman
Rahway State Prison Farm fins al seu alliberament 23 anys després, l'any 1964.

Però encara faltava tancar el cas de 'Lepke' Buchalter, empresonat des del març per tràfic de drogues però a qui encara no s'havia jutjat per la mort de Joseph Rosen. Durant l'octubre de 1941, es va formar el jurat pels judicis Buchalter i els autors materials de l'assassinat de Rosen, Mendy Weiss i Louis Capone. 'Kid Twist' havia de ser, per enèsima vegada, el testimoni clau de l'acusació. Però mai va arribar a testificar.

A més del judici de Buchalter, O'Dwyer planejava també el d'Albert Anastasia, que s'havia convertit en cap d'operacions de la Murder, Inc. després de l'engarjolament de 'Lepke', per a

ajudar la seva campanya a alcalde de la ciutat de New York. El judici, basat només en el testimoni de Reles, es va fixar pel 12 de novembre de 1941.

Imatge 57 El Half Moon Hotel de Coney Island

Imatge 58 Un policia observa els llençols lligats a la finestra

Imatge 59 Cadàver d'Abe 'Kid Twist' Reles

El matí del 12 de novembre de 1941 va aparèixer el cadàver de Reles a la teulada de la cuina de l'hotel Half Moon, a Coney Island, cinc plantes més avall del pis on estava amagat sota protecció policial a l'espera dels judicis. La mort d'Abe Reles plantejava moltes qüestions, entre les quals hi havia la manera com s'havia produït. La primera explicació que calia buscar era com havia caigut Reles des de l'habitació 623 on, en teoria, estava vigilat per sis policies.

La línia oficial d'investigació de la policia de New York va ser que havia intentat escapar-se, però aquesta afirmació no tenia cap mena de sentit, ja que aquell hotel era el lloc més segur on podia estar.

Una dècada més tard es va reobrir el cas, aquesta vegada amb dues línies d'investigació. La primera d'elles era que la mort de 'Kid Twist' havia estat un accident. Segons la policia, s'havien trobat uns llençols lligats a la finestra de l'habitació de Reles, que el mafiós hauria utilitzat per baixar de la sisena a la cinquena planta per la part exterior de l'edifici. En arribar a la cinquena planta, que estava buida, planejava

tornar a pujar per les escales per riure's de la seva incompetència. En definitiva, Abe Reles havia caigut mentre intentava gastar-los una broma. El problema d'aquesta versió és que el cos del gàngster es va trobar cinc metres allunyat de la finestra i això no hauria estat així si simplement hagués rel·liscat. D'altra banda, la teoria que encara avui defensa l'FBI és que la mort de Reles va ser un suïcidi.

Però el famós 'Lucky' Luciano, que estava associat amb 'Lepke' Buchalter, va ser qui, al cap d'uns anys, donaria l'explicació més coherent i alhora incòmode: La màfia havia pagat als

policies que custodiaven 'Kid Twist' perquè el tiressin per la finestra i així no pogués testificar contra Anastasia o Buchalter, dos mafiosos de molta més importància que els gàngsters condemnats fins llavors gràcies al testimoni de Reles.

Degut a la seva condició de *stool pigeon* ('delator' en anglès, sent 'colom' el significat literal de la paraula *pigeon*) i les circumstàncies al voltant de la seva mort, Abe Reles es va guanyar un altre sobrenom poc després de morir. 'Kid Twist', el que retorça colls, passaria a la història amb un epítet molt menys esfereïdor i, sens dubte, més irònic: 'el canari que cantava però no va poder volar'.

2.8.5 El final dels judicis

La mort d'Abe Reles va ser un cop dur per la fiscalia, però encara comptava amb dos testimonis que serien decisius per inculpar 'Lepke' Buchalter. Max Rubin, lloctinent de l'acusat, va testificar que Buchalter els havia ordenat que matessin Joseph Rosen; Allie 'Tick Tock' Tannenbaum, pistoler de 'Lepke', havia sentit Rubin i Buchalter parlant de desfer-se de Rosen.

O'Dwyer també tenia testimonis que vinculaven Mendy Weiss i Louis Capone amb el crim. El 30 de novembre de 1941, després de quatre hores i mitja de deliberació, el jurat va declarar-los a tots tres culpables d'homicidi en primer grau. Buchalter, Weiss i Capone van ser executats la nit del 4 de març de 1944 en la, en aquells moments ja famosa, cadira elèctrica de la presó de Sing Sing.

Imatge 60 Louis Capone (esquerra) i Mendy Weiss (dreta), emmanillats, en un tren amb destinació Sing Sing

El judici de Frankie Carbo i Benjamin Siegel estava tenint lloc durant la tardor de 1941 i la misteriosa mort d'Abe Reles també va afectar-ne el seu transcurs. Tot va seguir més o menys com estava previst, però el 24 de desembre Siegel i Carbo van ser alliberats a l'espera del judici que se celebraria el gener següent. Sense el testimoni de 'Kid Twist', l'acusació va recórrer a testimonis circumstancials. El 29 de gener de 1942, l'advocat Walter M. Rheinschild, que vivia al mateix carrer que la víctima, va identificar Siegel i Carbo com "els homes que que conduïen

Imatge 61 Frankie Carbo, 1942.

lentament prop de la casa de Greenberg abans de l'assassinat"⁴². Peggy Schwartz, una altra declarant, va assenyalar Frankie Carbo i va dir: "És aquest home." Schwartz va explicar que el va veure corrent per un carrer de Hollywood, llançant un cigar, pocs moments després de l'assassinat de Harry Greenberg i va picar de mans per mostrar el so i l'espaiat dels cinc trets.

El 21 de febrer, després de 53 hores de deliberació, 'Bugsy' Siegel va ser absolt per falta de proves. Després que O'Dwyer es negués a portar una altra vegada a Tannenbaum a Los Angeles, Carbo també va ser absolt el 24 de març perquè el jurat no es va posar d'acord.

La mort de 'Lepke' va fer que els altres criminals canviessin la seva forma d'actuar, aïllant-se cada vegada més. Amb la desaparició dels membres més importants de la Murder, Inc., l'organització va començar a desaparèixer.

Imatge 62 Frankie Carbo, a l'esquerra, i Bugsy Siegel, a la dreta, durant el judici. Entremig d'ells dos hi ha Willard Burgess, l'advocat de Carbo.

Tot i així, encara quedava lliure algú de tant pes com Anastasia, que va evitar que l'atrapessin, ja fos amb suborns a policies i polítics com amb assassinats de testimonis de la fiscalia. Anastasia moriria també en una cadira, però no en la de Sing Sing, sinó a la de la barberia de l'hotel Park Sheraton (NY). Anastasia, que en aquell moment era el líder de la Família Gambino, va ser assassinat a plena llum del dia pels homes de Carlo Gambino, que a partir d'aquell moment es convertiria en el *don*. Les autoritats no van acusar ningú pel crim.

Imatge 63 Cadàver d'Albert Anastasia

⁴² *The New York Times*, 30 de gener de 1942

3. EL BOXING-BUSINESS

3.1 La dècada de Mike Jacobs

Des del 1935, el promotor que regnava en solitari en el món de la boxa era Michael 'Mike' Jacobs (1880-1953). Aquest fill d'immigrants d'origen humil havia fundat el 1933 el Twentieth Century Sporting Club, una franquícia promotora de boxa operava des del Madison Square Garden, i arribaria a la cima quan va obtenir el control de la (en aquell moment) jove promesa dels pesos pesats Joe Louis (1914-1981). Louis, més conegut com "El bombarder de Detroit", s'alçà com a campió mundial de la seva categoria l'any 1936 i va mantenir el regnat fins el març de 1949, quan anuncià la seva retirada.

Imatge 64 Mike Jacobs

En només una dècada, va realitzar 71 campionats del món i 1.500 reunions. Segons Ray 'Sugar' Robinson, "els guanys dels boxejadors de primera fila es van triplicar a partir del moment en què Mike va agafar el timó."⁴³ Joe Louis també destacà: "Als negres ens va donar més oportunitats que els altres promotors"⁴⁴. Però Dan Parker, columnista del *Mirror*, va acusar-lo diverses vegades de patrocinar només a un grup de pugilistes i preparadors, de comprar i vendre corones mundials i de relacionar-se amb Frankie Carbo, en aquell moment conegut com a Mr. Gray (Senyor Gris) pels seus cabells cendrosos, els boxejadors del qual mai va rebutjar dels seus programes.

Imatge 65 Louis, el seu entrenador i Jacobs

Imatge 66 Ray 'Sugar' Robinson amb Jacobs

⁴³ VADILLO, Fernando. *Boxeo, dioses y gángsters*. Madrid, Riego Ediciones, 1980 (p.173).

⁴⁴ VADILLO, Fernando. *Boxeo y mafia*. Madrid, Ediciones Taxco, 1981 (p.182).

3.2 Carbo, promotor de boxa

Quan van alliberar Frankie Carbo a principis de 1942, el panorama havia canviat molt. Els seus companys de la Murder, Inc., amb qui havia compartit gairebé una dècada, havien estat executats o esperaven el seu torn a Sing Sing i el seu amic Ben Siegel havia canviat New York per Nevada, on uns anys més tard estrenaria el primer hotel amb casino de Las Vegas, donant inici a la creació de la ciutat del joc i les apostes que avui en dia coneixem.

Carbo, doncs, va decidir dedicar-se de ple en el negoci que, a part de la Murder, Inc., li havia aportat beneficis durant els anys 30: la boxa. Si llavors la seva base d'operacions havia estat Seattle, a partir d'aquell moment la seva seu central es trobaria a Newark, New Jersey, tot i que acabaria operant en mitja dotzena de ciutats importants des de San Francisco a New York.

Els redactors d'esports novaiorquesos van ser els primers d'acusar-lo públicament d'arreglar combats i controlar boxejadors com Walter 'Popeye' Woods, Chalky Wright i Johnny Greco. El cert és que, quan Frankie Carbo es trobava a New York, anava molt sovint a les oficines del 20th Century Sport Club que Mike Jacobs tenia al Madison Square Garden. Allà conversava amb experts en pugilisme per conèixer la condició física dels boxejadors, fet que li permetia ser més acurat a l'hora d'escollir aquell que més li interessés.

Però, per conèixer la situació de primera mà, el lloc idoni era l'Stillman's Gymnasium, on la majoria de boxejadors de New York entrenaven diàriament sota l'atenta mirada de mànagers, entrenadors, promotors i també aficionats, que pagaven entrada. Alguns dels púgils més destacats que van passar per aquest gimnàs de la Vuitena Avinguda van ser Joe Louis, Rocky Marciano, Jake LaMotta i Rocky Graziano, que explica al seu llibre *Somebody up there likes me* quines van ser les seves sensacions en entrar per primera vegada al local:

“Al final d'unes escales fosques i llargues hi ha aquesta cort de porcs. Al centre hi ha dos rings de mida reglamentària, amb grans llums a sobre d'ells. És bo que hi hagi llums grans perquè les finestres sembla que no les hagin rentat des de fa anys. Fins i tot els coloms que voletegen per fora han deixat de mirar els boxejadors, per molt que ells ho tinguin gratis. Una cosa que m'agrada d'aquest lloc en el meu primer dia: Veig que tothom escup al terra del gimnàs i escopir és una vella costum que tinc. [...] I sota el rellotge, cap a la dreta, hi ha Lou Stillman, que sembla estar més avorrit que ningú, controlant qui està al ring i qui és el següent a entrar-hi com si treballés en un aparcament de cotxes... Aquest és el famós Stillman's Gym.”⁴⁵

⁴⁵ GRAZIANO, Rocky. *Somebody up there likes me: the story of my life until today*. Nova York, Simon and Schuster, 1955 (p. 204).

Imatge 67 Entrada del gimnàs

A l'Stillman's Gym, Carbo observava les joves promeses que començaven a emergir i decidia quina seria la seva carrera. "Frankie Carbo i els seus col·legues influeixen en el destí de, probablement, dos terços del total de boxejadors dels EUA"⁴⁶, afirmaria Robert K. Christenberry, membre de la New York State Athletic Commission (NYSAC), l'any 1952. Legalment, Frankie Carbo no podia tenir boxadors però esquivava la llei tot utilitzant homes que fingissin el paper de mànagers o promotors oficials. Aquest era el cas de Harry 'Champ' Siegel (que havia participat en l'assassinat de Harry Greenberg), el californià Babe McCoy i Blinky Palermo, el més influent de tots i la mà dreta de Carbo.

La història dels boxejadors a qui controlaven era gairebé sempre la mateixa. Un mànager legítim tenia cura d'un jove prometedor fins que aquest estava preparat pel seu gran moment. Després el duia a New York i el feia entrar en un partit preliminar. Els gàngsters, entre el públic, el miraven boxejar. Si els agradava el que veien, es trobaven amb el mànager i li oferien una quantitat irrisòria a canvi del boxejador, però –per molt ínfima que fos– quasi sempre acceptaven.

Aquest no va ser el cas de del mànager Freddie Sommers, que va intentar desafiar Carbo. Sommers tenia un nou pes lleuger, Cleo Shans, a qui acabava de dur a la Costa Est. A Carbo li va agradar com boxejava i li va proposar un tracte a Sommers, però ell el va rebutjar. Uns dies després, el van apallissar gairebé fins a la mort. No va passar gaire temps abans que comencessin a córrer rumors que Shans era propietat de Carbo.

Carbo i els seus homes tractaven els boxejadors més miserablement que com ho feien els promotors i mànagers legals. Aquests autoproclamats "protectors" dels boxejadors, robaven als seus púgils, els feien combatre amb homes contra qui no tenien pràcticament cap possibilitat i els abandonaven quan la seva carrera entrava en un espiral d'alcohol i deixadesa a causa de la pressió i els capritxos de la màfia. Tot i que, sota el regnat de Mike Jacobs, la regularitat i quantitat de les pagues dels boxejadors va augmentar, la majoria d'ells no guanyaven el suficient ni per pagar les seves despeses. "La renda anual d'un boxejador volta els 500 dòlars, i un combat de quatre assalts, els 30 dòlars"⁴⁷, explica un article de la *Life magazine*.

⁴⁶ *Life magazine*, 26 de maig de 1952.

⁴⁷ *Life magazine*, 17 de juny de 1946.

Així doncs, a causa de la seva influència sobre els mànagers, els boxejadors i els organitzadors de combats més destacats del país, Carbo també va desenvolupar lligams estrets amb els promotors més importants i, entre ells, s'alçava Mike Jacobs com a monarca indiscutible. “Frankie Carbo [...] anava regularment al Cotton Club i a l'Stork. Es diu que només obeïa a Costello [Frank Costello, *consigliere* i futur *don* de la família Genovese], i que sovint tenia llargues converses amb Mike Jacobs”⁴⁸, comenta el redactor esportiu i escriptor Kevin Mitchell.

Frankie Carbo, doncs, no es va oblidar dels seus amics mafiosos. Quan Costello es va interessar per dos boxejadors de New Orleans, Bernard i Maxie Docusen, Carbo el va ajudar a aconseguir-los. El juny de 1945 lluitaven al Pelican Stadium de la seva ciutat natal i, un any després, els germans Docusen combatien a la Costa Est. Allà, Carbo va seguir ajudant al *consigliere* a aconseguir bons combats pels seus boxejadors. Quan el 30 d'agost de 1946 es van estrenar (ambdós amb victòria) al Madison Square Garden, ja havien substituït el seu primer mànager, Ernest ‘Whitey’ Esneault, pel cunyat de Costello, William ‘Bonnie’ Geigerman.

Imatge 68 Maxie Docusen

Imatge 69 Costello

Imatge 70 Bernard Docusen

Imatge 71 Mickey Cohen

Imatge 72 Willie Joyce

Carbo també va donar un cop de mà a Mickey Cohen, el gàngster jueu que havia fet de guardaespalles a ‘Bugsy’ Siegel a Los Angeles. Després del trasllat de Siegel a Nevada, Cohen li va agafar el relleu en la direcció de les operacions de la màfia a la ciutat californiana. En la seva joventut, Cohen havia boxejat durant tres anys (1930-1933) com a pes ploma⁴⁹ a la ciutat de Cleveland, Ohio, i –tot i que mai va arribar a destacar– mantenia el seu interès per pugilisme. El gàngster posseïa un boxejador, el pes lleuger Willie Joyce, i, quan aquest va arribar a la Costa Est, Carbo va fer servir el seu poder per assegurar-li un bon començament. Els primers combats que va fer van ser amb Chalky Wright, dominat per Carbo, i Ike Williams, el boxejador estrella de Blinky Palermo.

⁴⁸ MITCHELL, Kevin. *The mob, the fights, the fifties*. Nova York, Pegasus Books, 2010 (p.38).

⁴⁹ Categoria que engloba els boxejadors amb un pes superior a 53,5 kg i inferior a 57,2 kg.

Així va ser com Carbo va anar acumulant cada vegada més poder dins el panorama pugilístic nord-americà. Els que van tractar amb ell el describien com algú amb molta elegància i bon gust per la roba, parlar suau i educat i una estatura mitjana. Havia deixat definitivament l'etapa de joventut i s'endinsava en la de maduresa amb l'aspiració de viure bé i amb tranquil·litat, fet que el va dur a envoltar-se, encara més, d'un halo de misteri.

3.3 El domini de la Costa Oest

3.3.1 Babe McCoy

Tot i que el poder i els interessos de Frankie Carbo es concentraven sobretot a New York i Chicago, els centres neuràlgics de la boxa, “el seu domini s'estenia fins a la Costa Oest a través de Babe McCoy, el principal organitzadors de combats de Los Angeles, que el 1941 controlava un púgil de Carbo”⁵⁰, tal i com explica Lawrence Block escriu en un dels seus llibres. Així es va

Imatge 73 Babe McCoy

confirmar l'any 1956 en el judici que li va costar la llicència i en el qual McCoy “es va encongir d'espatlles i va admetre que coneixia Frankie Carbo i Champ Segal.”⁵¹

Harry Rudolph ‘Babe’ McCoy (1901-1962) va ser l'organitzador de combats de l'Olympic Auditorium de Los Angeles de 1942 fins a mitjan dels cinquanta, però abans de fer el salt ja era molt conegut entre el pugilisme de L.A. per haver estat mànager durant gairebé una dècada.

McCoy formava un trio invencible amb Cal Eaton, productor de l'Olympic, i Aileen LeBell, la dona més influent en el món de la boxa. Junts van aconseguir que l'estadi es recuperés amb escreix de la davallada que havia patit durant la Gran Depressió. Però les tècniques de Babe McCoy van ser qüestionades en el judici en què va ser acusat de manipular els resultats de diversos combats celebrats a la Costa Oest durant els anys 40 i 50. Se'l va suspendre de per vida, juntament amb “25 figures de la boxa californiana amb llicència”⁵².

Un dels boxejadors a qui havia extorsionat i que es correspon, probablement, al que Lawrence Block menciona indirectament en el fragment anteriorment citat de *Gangsters, swindlers, killers, and thieves*, va ser el pes ploma Chalky Wright.

⁵⁰ BLOCK, Lawrence. *Gangsters, swindlers, killers, and thieves: The lives and crimes of fifty American villains*. Nova York, Oxford University Press, 2004 (p.35).

⁵¹ *Tri-City Herald*, 30 de març de 1956

⁵² *Los Angeles Times*, 8 d'agost de 1956

3.3.2 Chalky Wright

Albert ‘Chalky’ Wright va néixer el 10 de febrer de 1912 a Durango, Colorado (EUA), tot i que, per un error d’edició al *Ring Record Books*, s’ha afirmat erròniament durant molt temps que havia nascut a la ciutat mexicana de Durango. Wright va boxejar durant dues dècades, començant la seva carrera el 1928 a Califòrnia.

Durant els anys 30, Wright va exercir de xofer i guardaespalles de l’actriu Mae West. La seva va ser una relació simbiòtica: ell va ajudar-la quan el 1935 va ser víctima d’uns extorsionadors, i ella va ajudar a impulsar la seva carrera. A la biografia *Mae West: an icon in black and white*, s’explica que “van començar a córrer rumors que Wright i West tenien una relació sentimental. Tots dos ho van negar.”⁵³

Imatge 74 Mae West

Fins i tot la revista *Hollywood Confidential*, una publicació que probablement va servir de base per a la *Hush Hush Confidential* del periodista que interpreta Danny DeVito a la pel·lícula *L.A. Confidential* (1997), va publicar un reportatge sobre el suposat afer.

Imatge 75 Chalky Wright

‘Chalky’ Wright va arribar a la Costa Est l’any 1938 i el 1941 ja era un dels millors boxejadors dels pesos ploma. L’*Spokane Daily Chronicle* explicava en un dels seus articles com Wright havia passat a mans de McCoy: “Ell [Wirt Ross, mànager] va vendre Chalky Wright a Babe McCoy per sis dòlars, la quantitat que Wright li devia. Un any després Wright era campió del món.”⁵⁴ Carbo l’ajudaria en el seu ascens, però això comportava que aquest estigués esquitxat per la polèmica. El 22 de maig de 1941, Wright va vèncer per punts Sal Bartolo, un resultat amb el qual el públic no va estar gens d’acord, i l’11 de setembre d’aquell any va aconseguir el títol de campió mundial de la seva categoria atorgat per la New York State Athletic Commission, en un combat contra Joey Archibald que va guanyar per *knock-out* tècnic a l’onzè assalt.

‘Chalky’ va defensar el títol fins el juny de 1942, quan Willie Pep va aconseguir coronar-se per decisió unànime⁵⁵. Wright intentaria recuperar-lo, però va ser inútil. Segons l’edició del 2 de

⁵³ WATTS, Jill. *Mae West: an icon in black and white*. Nova York, Oxford University Press, 2001 (p.208).

⁵⁴ *Spokane Daily Chronicle*, 5 de juny de 1948

⁵⁵ Es guanya per decisió unànime quan els tres jutges coincideixen en qui ha de ser el vencedor.

desembre de 1946 del *The Milwaukee Sentinel*, “Frankie, que posseïa Chalky Wright, [...] va ser aquí quan Willie Pep va aturar Wright la setmana passada”.

Després de retirar-se l'any 1948, Albert ‘Chalky’ Wright entrenaria a diversos boxejadors, entre ells el pes lleuger Tommy Campbell. El seu deixeble va tenir la valentia de fer el que ell no havia fet, i Campbell es va convertir en un dels testimonis que l'any 1956 va declarar contra Babe McCoy i va confessar haver perdut un parell de combats perquè li ho havien ordenat. Wright va morir a Los Angeles el 12 d'agost de 1957, amb només 45 anys, després d'haver rel·liscat a la banyera.

L'actor Michael K. Williams, que interpreta el líder d'una banda criminal afroamericana a la sèrie de televisió *Boardwalk Empire*, va declarar que s'havia inspirat en ‘Chalky’ Wright per representar el seu personatge. Tot i així, a part d'anomenar-se Chalky White i tenir un passat com a boxejador, el gàngster de la sèrie no comparteix gaires més trets amb el púgil.

Imatge 76 Michael Williams en el paper de Chalky White

3.4 Harry ‘Champ’ Segal

Harry Segal va néixer el 1899 al barri de Harlem (districte novaiorquès de Manhattan). Allà va conèixer, entre d'altres, el futur *don* de la família Genovese Frank Costello. El 1917 va ser arrestat per primera vegada per possessió de narcòtics i una dècada després, l'any 1927, el van detenir en relació a un homicidi comès en un restaurant.

Imatge 77 Harry Segal

En aquella època, Segal era mànager del campió dels pesos gall Charles ‘Phil Rosenberg’ Green. Ell mateix també havia estat boxejador i, tot i que no va aconseguir mai cap títol, va arribar a combatre en 118 ocasions, 78 de les quals va guanyar per *knock-out*.

Als anys 30, ‘Champ’ Segal tenia un parell de barberies, una a Los Angeles i l'altra a New York, que li servien de tapadora per als seus negocis bruts. A L.A. va conèixer i va trabar amistat amb Benjamin Siegel, fet que va dur a ‘Champ’ Segal a participar en l'assassinat de Greenberg.

En la seva etapa a Hollywood se'l va relacionar amb la *sex symbol* Mae West i amb l'actor George Raft, conegut per les seves participacions en pel·lícules de gàngsters com l'*Scarface* de Howard Hawks (1932) i per les seves amistats amb mafiosos en la vida real.

A més, Segal va reprendre la seva feina de mànager. Sota les ordres de Frankie Carbo, es va ocupar de boxejadors com Freddie Beshore, un pes pesant californià que va combatre entre 1942 i 1954 i va perdre els seus combats més importants, primer contra Ezzard Charles en la lluita pel títol mundial i després contra Joe Louis i Rocky Marciano; Sal Belloise, un pes mitjà de poca anomenada que, durant els anys que va boxejar (1945-1952), va viure a l'ombra dels seus germans Steve Belloise, aspirant al títol mundial dels pesos mitjans, i Mike Belloise, campió dels pesos ploma; i Artie Towne, un altre pes mitjà que en la seva carrera de 1944 a 1959 va combatre diverses vegades al Madison Square Garden.

3.5 El canadenc Johnny Greco

Però el poder de Frankie Carbo no només s'estenia cap al càlid estat de Califòrnia. Amb un domini cada vegada més ferm sobre la boxa del seu país, la influència del gàngster va travessar fronteres i va arribar fins al Canadà, on començava a despuntar un jove i prometedor púgil.

Johnny Greco va néixer l'1 d'octubre de 1923 a Montreal, Quebec (Canadà), i a l'edat de set anys va començar a boxejar al Griffintown Boys Club. No va passar gaire temps abans que comencés a destacar entre els pugilistes amateurs canadencs, especialment en proclamar-se campió dels Golden Gloves.

L'any 1940, quan –amb només 17 anys– es va convertir en professional, era considerat una de les promeses més rellevants del panorama pugilístic canadenc en molt temps. Com a pes lleuger va encadenar diverses victòries i seguidament es va convertir en pes wèlter⁵⁶, categoria en

Imatge 78 Johnny Greco

la qual va perdre per *knock-out* per primera vegada en la seva carrera, l'11 de novembre de 1941 contra Art Foster.

⁵⁶ La categoria de pes wèlter engloba els púgils amb un pes superior a 61,2 kg i inferior a 66,7 kg.

Després del combat, el seu mànager va decidir contactar amb altres companys de professió de la ciutat de New York, ja que creia que Greco tenia molt potencial i necessitava un nou començament després de la derrota contra Foster. El seu trasllat a *The Big Apple* aviat va començar a donar fruits. Després d'una victòria i un empat, es va estrenar a la Meca de la boxa, el Madison Square Garden, el 30 de gener de 1942. En aquest combat va perdre per punts contra Herbie Kronowitz, però a partir de llavors tot serien victòries.

El 1943, els EUA i Canadà, igual que la major part de nacions del món, participaven en la Segona Guerra Mundial (1939-1945), ambdós del bàndol dels aliats. "Greco, de 20 anys, es va enrolar a l'exèrcit canadenc a principis d'aquest any" explica un article del *Schenectady Gazette* del 17 de juny de 1943. "Des del seu alistament, ha tingut dos combats a New York contra Cleo Shans, [...] el 26 de febrer i el 26 de març. El seu últim matx va ser el 8 de maig, quan va guanyar el novaiorquès Terry Young, a Montreal."⁵⁷ La doble victòria contra Cleo Shans el va popularitzar i el juliol de 1943 va aparèixer a la portada de la prestigiosa *The Ring Magazine*.

Greco no tornaria a boxejar fins el 17 de juliol de 1944, en un combat contra Joe Matone del que va sortir victoriós. En referència a aquest període d'absència de poc més d'un any, Mike Jacobs va declarar: "Greco és un soldat canadenc. L'exèrcit canadenc té plena jurisdicció sobre ell i han decidit no donar-li permís per boxejar. No se'n parli més. Però tots estem decebuts, evidentment."⁵⁸

El 1945 va perdre dos dels tres combats que va fer contra Tony Janiro, un pes mitjà que més endavant s'enfrontaria a Jake LaMotta, Rocky Graziano i Kid Gavilán, tot i que Greco era el clar favorit. Això va fer que comencessin a córrer rumors que el relacionaven amb Carbo. El 28 d'agost de 1945 es va coronar campió canadenc de pes wèlter després de vèncer David Castilloux al Forum de Montreal, amb un públic de 14.750 espectadors. El títol li va valdre una altra portada a la *Ring Magazine*.

El 16 de maig de 1947, Greco va aturar Danny Webb en la seva lluita pel títol canadenc de pes wèlter en un combat que va vèncer per *knock-out*. Greco encara no ho sabia, però aquella seria l'última vegada que combatria a l'estat de New York. La investigació que el fiscal del districte de Manhattan havia començat a finals de l'any anterior per acabar amb la infiltració de la màfia en la boxa va esquitxar a tothom, i el campió canadenc no va ser una excepció.

⁵⁷ *Schenectady Gazette*, 17 de juny de 1943

⁵⁸ *Schenectady Gazette*, 17 de juny de 1943

3.6 Frank S. Hogan, fiscal del districte de Manhattan (1941-1973)

L'any 1941, després que el fiscal del districte de Manhattan Thomas Dewey fos escollit governador, Frank S. Hogan, un dels seus ajudants, el va substituir en el càrrec. La seva honestat i lluita contra la corrupció va fer que se l'anomenés 'Senyor Integritat' i fos reelegit nou vegades. En els 32 anys que va ser fiscal del districte (es va retirar per problemes de salut i va morir l'any següent, el 1974) va dur a terme diverses investigacions amb gran repercussió social, entre d'elles la que va fer per acabar amb la corrupció en el departament de policia.

El desembre de 1946, Hogan va començar una croada per "netejar" l'esport professional. La lluita de l'oficina del fiscal en aquest àmbit va durar una dècada i va rebre una gran atenció per part de la premsa. Una de les seves primeres accions va ser la detenció del corredor d'apostes Alvin J. Paris a finals del 1946. La gravació d'una conversa de Paris havia revelat que volia fer xantatge a dos membres de l'equip de futbol New York Giants perquè aquests perdessin el campionat a favor dels Chicago Bears. Hogan també va descobrir que Paris estava interessat en un jove boxejador, el pes mitjà Charles 'Chuck' Taylor, i va començar a investigar la boxa professional. Les notables acusacions que havia fet fins llavors es van veure eclipsades pel cas de Rocky Graziano.

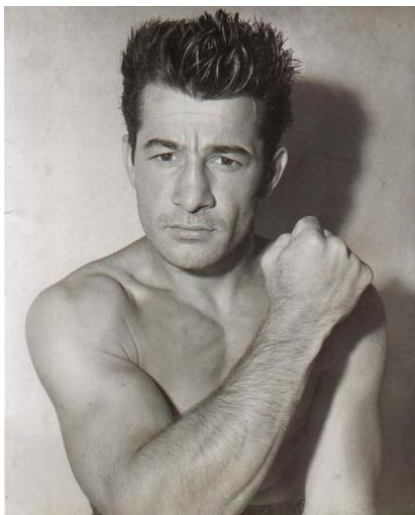

Imatge 79 Frank S. Hogan en una fotografia per a la revista *Life*

3.7 *Somebody up there likes me*

3.7.1 Rocky Graziano

Graziano va néixer amb el nom de Rocco Barbella l'1 de gener de 1919 al Lower East Side de New York. El seu pare, que en aquell moment treballava d'estibador al port, havia estat un boxejador de tercera categoria i, quan Rocco tenia només tres anys, ja l'obligava a lluitar amb el seu germà Joe (tres anys més gran) amb guants de boxa. Els veïns anaven a casa dels Barbella a beure i mirar com boxejaven els dos germans, i el petit creixia, com deia la traducció tan apropiada del títol de la biografia de Graziano, *Marcado por el odio*.

Imatge 80 Rocky Graziano

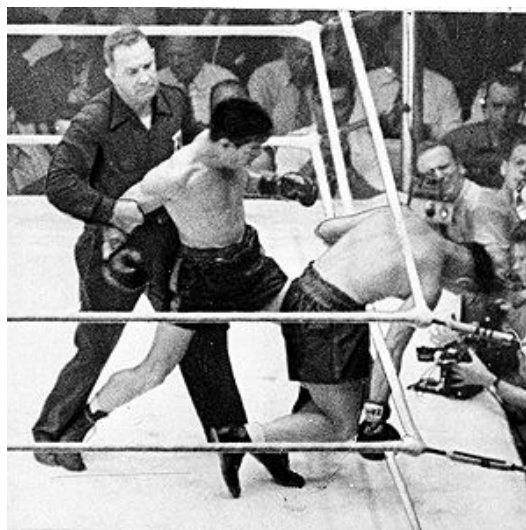
Així doncs, des de molt jove, Rocco va ser un nen problemàtic que robava per costum i els seus pares el van haver d'enviar a viure un temps amb els seus avis. El van enviar diverses vegades al reformatori, una d'elles amb 12 anys per robar xiclets d'una màquina expendedora. Un dels seus amics d'infantesa era el també futur campió dels pesos mitjans Jake LaMotta amb qui, probablement per aquesta amistat, mai va arribar a lluitar.

El 1939, un amic el va dur per primera vegada a l'Stillman's Gym per veure si podia treure profit a tota aquella ràbia i agressivitat que duia a dins. Però la seva carrera com a boxejador començaria uns anys més tard. Quan el 1942 va ser reclutat per l'exèrcit dels EUA, acumulava diverses estades a reformatoris i presons. Es va escapar diverses vegades i en una d'elles va pegar un capità, fet que li va valer una estada de set mesos en una penitenciària federal.

Durant aquestes escapades va començar a boxejar amb el cognom del xicot de la seva germana, Graziano, perquè l'exèrcit no ho descobrís. És memorable un dels combats de la pel·lícula *Somebody up there likes me* (1956) en què el Graziano interpretat per Paul Newman està més pendent del públic, ple de militars, que del rival.

La primera vegada que va boxejar al Madison Square Garden va ser contra Ted Apostoli el 20 d'agost de 1943 i en va sortir victoriós. Però va saltar a la fama el 1945 en vèncer per *knock-out* el prestigiós Billy Arnold en un combat en què va assistir-hi el llavors vicepresident Harry S. Truman. La seva lluita contra Freddie 'Red' Cochrane del 29 de juny de 1945 va ser escollida el Combat de l'Any per la *Ring magazine*.

Això el va dur a la seva primera lluita pel títol dels pesos mitjans. Va ser el 27 de setembre de 1946 contra el campió Tony Zale, que s'havia passat els últims quatre anys lluitant amb l'exèrcit dels EUA a la Segona Guerra Mundial, temps en el qual el títol havia estat congelat. Zale, més conegut com a *Man of Steel* (l'home de ferro), va vèncer Graziano amb un *knock-out* en el sisè

Imatge 81 Graziano llença Zale contra les cordes en un combat de 1947

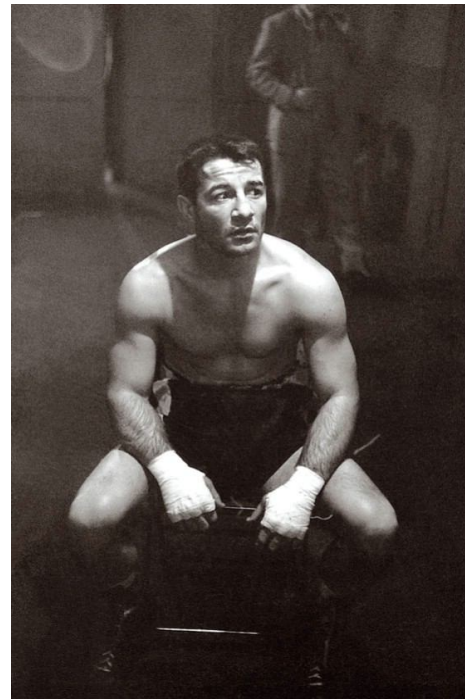
assalt davant d'un públic de gairebé 38.000 persones. Aquell combat, nomenat Combat de la Dècada per la *Ring magazine*, seria el primer dels tres que Zale i Graziano disputarien en un període de només 21 mesos.

Però lluitar en les categories de pesos més baixos era complicat. No hi havia un clar favorit com Joe Louis en els pesos pesants, sinó molts aspirants amb possibilitats similars, com Tony Zale, Rocky Graziano, Jake LaMotta i Marcel Cerdan a finals de la dècada dels 40. A causa d'això, era molt fàcil pels promotors (que sempre tenien l'última paraula en les negociacions) manipular els combats segons el que els convingués, normalment per aconseguir lluites pel títol que els proporcionessin grans beneficis, i els boxejadors només podien acceptar si volien que la seva carrera progressés.

El 26 de gener de 1947, Graziano va testificar que li havien ofert 100.000 dòlars per vendre un combat contra Reuben 'Cowboy' Shank a finals de 1946. Malgrat la seva derrota contra Zale al setembre, Graziano seguia sent l'aspirant més prometedora al títol i no pensava comprometre la seva carrera perdent contra algú de poc nivell com Shank; tampoc volia desafiar Carbo i Mike Jacobs, així que –tres dies abans– va fingir una lesió a l'esquena per evitar el combat. Però el fet que, tot i sent Graziano el favorit, algunes persones haguessin apostat grans sumes a favor de Shank va crear sospites en el fiscal Hogan, que va fer reunir un Gran Jurat per investigar-ho.

En la seva declaració, Graziano va admetre que l'havien intentat subornar tres vegades, “la primera el maig de 1945 per perdre contra Al Davis i les altres dues en relació amb Reuben Shank.”⁵⁹ Les ofertes s'havien produït al vestidor de l'Stillman's Gym, on Graziano i tants altres boxejadors d'anomenada entrenaven. Quan Graziano es va negar a identificar les tres persones que li havien ofert els suborns, Hogan es va adonar de la força del seu enemic, és a dir, Frankie Carbo, i de la por que imposava entre els boxejadors.

Els polítics van aprofitar l'escàndol que s'havia generat pels seus propis interessos. El senador de

Imatge 82 Rocky Graziano, 1949. Fotografia d'Stanley Kubrick per a la revista *Look*

⁵⁹ SAMMONS, Jeffrey T. *Beyond the ring: The role of boxing in American society*, Chicago, University of Illinois Press, 1988 (p.142).

l'estat de New York Isadore Dollinger, un demòcrata del Bronx, va demanar que s'iniciés una investigació i va declarar que la New York State Athletic Commission, sota la direcció d'Edward Eagan, havia fracassat en la seva tasca d'examinar i evitar els abusos en el pugilisme. Però amb el temps es va veure que aquestes accions oportunistes per part d'alguns polítics no van donar cap mena de resultat.

El 7 de febrer de 1947, la NYSAC va concloure que la decisió de Graziano de no informar-los sobre el suborn que li havien ofert suposava una violació de les normes de la comissió i li van retirar la llicència. Molta gent es va mostrar contrària a aquesta solució, ja que convertia a Graziano en un cap de turc i complicava les seves aspiracions al títol.

Poc després del cas de Rocky Graziano, el campió dels pesos wèlter Sugar Ray Robinson va informar que a ell també havia estat víctima de pressions per part de criminals que volien que pesés més del compte en el seu combat contra Marty Servo. Els investigadors es van adonar que havia mentit quan el periodista Lester Bromberg va declarar que, de fet, al boxejador li havien ofert un suborn per no lluitar contra Servo. Robinson va ser multat amb 500\$ i 30 dies de suspensió.

Per sort per Graziano, el món de la boxa estava regit per comissions estatals sense un control central i, encara que no tingués llicència per boxejar a l'estat de New York, va poder celebrar el combat contra Zale a Chicago, Illinois. Allà Graziano va aconseguir el títol dels pesos mitjans el 16 de juliol de 1947 després de vèncer l'Home de Ferro per *knock-out* i, per enèsima vegada en la carrera de l'italià, aquell va ser escollit el Combat de l'Any. Tot i així, la NYSAC va seguir considerant Zale com a campió, però l'èxit d'aquest combat va suposar el principi del final del control de Jacobs d'aquest esport.

Imatge 83 Paul Newman i Rocky Graziano durant el rodatge de *Somebody up there likes me*

“Gaudim de tot això mentre duri, reina. Algun dia perdré el títol de campió”, li diuen els llavis inflats pels cops de Newman a Pier Angeli al benèvol final de *Somebody up there likes me*. I això no tardaria gaire en passar. El 10 de juny de 1948, Graziano i Tony Zale es van enfrontar per última vegada a Newark, New Jersey, i el regnat d'onze mesos del boxejador del Lower East Side va acabar amb un *knock-out* de Zale.

En els anys següents Graziano encadenaria diverses victòries amb contrincants com Johnny Greco, Tony Janiro i Cecil Hudson. L'abril de 1952 es va enfrontar contra Sugar Ray Robinson pel títol i, tot i que va perdre, Robinson va declarar: "M'he trobat amb boxejadors molt forts durant la meua llarga carrera, però mai ningú m'ha pegat com ho va fer Rocky."⁶⁰ Graziano va boxejar una última vegada contra Chuck Davey el setembre d'aquell any i, després de resultar derrotat, es va retirar.

A partir de llavors es va passar al negoci de l'espectacle, on romandria durant tres dècades. A finals dels vuitanta la seva salut va empitjorar i el 22 de maig de 1990 va morir com a conseqüència d'un atac de cor que havia patit el mes anterior.

3.7.2 Eddie Coco

A la seva autobiografia, *Somebody up there likes me*, Rocky Graziano també parla de la investigació de 1947 que va dur a terme la fiscalia del districte de Manhattan. Explica, per exemple, una trobada amb l'ajudant del fiscal Hogan, Alfred J. Scotti, en què aquest va insistir molt en la influència que el gàngster Eddie Coco pogués tenir sobre ell. "Sap que Eddie Coco és un dels meus managers i sap el seu passat" relata Graziano, "i està intentant fer-me admetre que l'Eddie és un testaferró de Frankie Carbo, que controla a molts boxejadors."⁶¹

I molt probablement era cert. 'Eddie' Coco, el nom de pila del qual era Ettore o Eduardo, havia nascut el 1908 a Palermo, Sicília, però –com tants d'altres– va immigrar als Estats Units quan encara era un nen. Coco es va convertir en un gàngster de la família Lucchese i durant els anys quaranta va formar part de la plantilla d'homes que treballaven per a Frankie Carbo en el món del pugilisme.

Un article de *The New York Times* explica com Carbo i cinc homes més van ser detinguts el novembre de 1947 per provocar aldarulls a les 4 de la matinada en un bar de New York. Dos dels amics que acompanyaven Carbo eren "Eduardo Coco, de 38 anys, que resideix al número 2013 de la Colonial Avenue (el Bronx) i James

Imatge 84 Fotografia d'identificació policial d'Eddie Coco

⁶⁰ ESPN Classic <http://www.espn.go.com/classic/biography/s/Graziano_Rocky.html> [23/12/2011].

⁶¹ GRAZIANO, Rocky. *Somebody up there likes me: the story of my life until today*. Nova York, Simon and Schuster, 1955 (p. 322).

Plumeri, de 44 anys, que resideix al 46 de Delancey Street, mànagers de boxa.”⁶² Així doncs, que Coco i Carbo es coneixen i tenien una bona relació és innegable.

Durant aquesta època Coco va controlar el pes mitjà Rocky Graziano, tot i que no n’era el mànager oficial. Aquest càrrec corresponia a Irving Cohen i Jack Healy, un artista de cabarets que a mitjan anys 50 actuaria com a secundari al programa còmic televisiu *The Phil Silvers Show*. El comptable Ugo Antonnucci, que a finals de la dècada dels quaranta gestionava els beneficis boxejadors com Jake LaMotta i Rocky Graziano, va explicar l’any 1960 com es repartien els guanys de Graziano. “Els beneficis dels mànagers de Graziano pel seu combat a Newark contra Zale el 1948 es van dividir entre tres” va declarar davant el Senate Subcommittee que investigava la influència de Carbo en el pugilisme. “Els receptors van ser el mànager oficial de Graziano, Irving Cohen, i Jack Healy i Eddie Coco.”⁶³

El poder de Coco sobre Graziano i els seus mànagers no només era molt gran sinó també implacable. A Chicago, poc abans de la derrota de Rocky Graziano contra Ray Robinson l’abril de 1952, el boxejador i Irving Cohen van afirmar que “Coco havia tingut un 12,5% de Graziano, però només fins l’1 de gener d’aquell any.”⁶⁴ Cohen també va explicar a la NYSAC que dos homes l’havien apallissat a la seva casa de Brooklyn després d’intentar lliurar-se del pacte financer que Coco havia decretat.

L’any 1953, Eddie Coco va ser condemnat a cadena perpètua per un homicidi en segon grau comès a Miami. Després de negar-se a pagar el que li devia a un rentacotxes afroamericà de 42 anys, John B. Smith, va matar-lo a trets. Segons el fiscal de l’estat, aquella era la primera vegada que un blanc era condemnat a Florida per la mort d’un negre.

Però Coco va complir només 10 anys de presó i durant el 1967 va tenir el càrrec de cap en funcions de la família Lucchese després de la mort del *don* Tom Lucchese i abans que Carmine Tramunti aconseguís el poder. A partir de llavors va seguir exercint de *capo*, tal i com havia fet fins en aquell moment.

Va passar 15 anys més a la presó durant les dècades dels setanta i vuitanta acusat d’extorsió. El 1986 va tornar a participar activament en la família Lucchese, aquesta vegada com a *consigliere*, mentre que el *boss* Anthony Corallo, l’*underboss* Salvatore Santoro i l’antic *consigliere* Christopher Furnari estaven sent jutjats. Aquell mateix any va posar en marxa una

⁶² *The New York Times*, 23 de novembre de 1947

⁶³ *The New York Times*, 18 de juny de 1960

⁶⁴ *Life magazine*, 26 de maig de 1952

operació per blanquejar diners de les bandes criminals mitjançant l'empresa Bingo World, dedicada, com el seu nom indica, a regentar locals de bingo de diferents estats. El 1991, Eddie Coco i els seus socis van ser arrestats per blanqueig de diners, però Coco moriria aquell mateix desembre abans de poder ser jutjat.

3.7.3 Danny Webb i Jimmy Plumeri

El febrer de 1947, mentre Sugar Ray Robinson declarava sobre als suborns que li havien ofert, el boxejador canadenc Danny Webb va anar des de Montreal a New York voluntàriament per aportar informació en relació amb els casos de gàngsters i altres criminals que operaven com a mànagers en aquell moment.

Webb havia aconseguit prestigi en el món de la boxa durant els anys de la Segona Guerra Mundial amb un seguit de victòries al Regne Unit mentre servia a l'exèrcit canadenc. Allà, la més aclamada havia estat contra l'escocès Jackie Paterson, campió de pes mosca. En tornar al nou continent, Webb va aconseguir el títol canadenc dels pesos lleugers en vèncer Dave Castilloux el 10 d'octubre de 1946. Castilloux havia estat campió de dues categories (pesos lleugers i pesos wèlter) des de principis de dècada, però aquell any va perdre els dos títols, primer el de pes wèlter contra Johnny Greco i després el de pes lleuger contra Danny Webb.

El testimoni de Webb davant el Gran Jurat va permetre al fiscal del districte Frank S. Hogan seguir amb la seva investigació tot cridant a cridar a declarar aquells de qui el boxador canadenc els havia parlat. Aquests van ser els casos de Sammy Aaronson, entrenador d'un gran nombre de boxejadors i representant de Webb a New York; Tommy Dio, mànager de boxa i germà del gàngster Johnny Dio, condemnat el 1937 per extorsió; i l'oncle dels germans Dio, James Plumeri, un dels homes a qui van detenir, juntament amb Carbo i Coco, per provocar aldarulls en un bar a les quatre de la matinada.

Imatge 85 Fotografia d'identificació policial de Jimmy Plumeri

Plumeri va anar a la presó el 1937, igual que Johnny Dio, per formar part de la banda d'extorsió de Louis 'Lepke' Buchalter i, en sortir en llibertat sota fiança, va utilitzar el seu nebot Tommy Dio per controlar diversos boxejadors amb el suport de Carbo. Jimmy Plumeri va declarar, desafiant, que el fet que de les nou vegades que l'havien arrestat només havia estat condemnat

Imatge 86 Danny Webb (dreta) amb un altre boxejador. A la paret del fons s'hi poden veure pòsters de diferents combats, entre ells un de Willie Joyce (esquerra) i un de Greco contra Tony Janiro (entremig dels dos púgils, al costat dels pantalons de Webb).

en una ocasió “es devia a la seva influència política”⁶⁵. Plumeri, igual que Eddie Coco, acabà formant part de la família Lucchese i el 1971 va morir assassinat en un atac entre bandes.

Al cap de tres mesos de declarar davant el Gran Jurat, Danny Webb va ser derrotat per Johnny Greco en un combat pel títol canadenc de pes wèlter. Però, fora del ring, les coses van anar molt pitjor per Greco.

3.8 El final de Greco

La investigació del fiscal del districte de Manhattan Frank S. Hogan va continuar i, a finals del mes de maig de 1947, van citar el canadenc Johnny Greco per anar a declarar. “Vaig venir voluntàriament el 19 de maig i em van donar una citació per tornar el 4 de juny. Després me’n van donar una altra per venir avui”⁶⁶, explicava Greco el 10 de juny, quan ell i Frankie Carbo van anar a testificar davant el Gran Jurat a New York.

Greco va negar rotundament que el gàngster fos el seu mànager, però va admetre que era amic seu i de la seva família i que sovint els donava consells “sobre inversions financeres i altres coses”. “Sobre combats?”, li van preguntar els periodistes. “No, només inversions.”⁶⁷ L’advocat de Carbo, Moses Pollakoff, però, va ser molt més ambigu. Quan els reporters li van fer la mateixa pregunta, es va limitar a respondre que no podia contestar-los en aquell moment.

⁶⁵ SAMMONS, Jeffrey T. *Beyond the ring: The role of boxing in American society*, Chicago, University of Illinois Press, 1988 (p.144).

⁶⁶ *The Montreal Gazette*, 11 de juny de 1947

⁶⁷ *The Montreal Gazette*, 11 de juny de 1947

Johnny Greco, igual que Rocky Graziano, va perdre la seva llicència per boxejar a l'estat de New York. A partir d'aquell moment boxejaria sobretot al seu país, Canadà, enfrontant-se a boxejadors d'alta categoria com Kid Gavilán, amb qui va perdre per *knock-out* el 16 d'agost de 1950, o el pes mitjà Rocky Graziano. Greco pertanyia a la categoria

Imatge 87 *Knock-out* de Graziano sobre Greco

dels wèlter, però va augmentar el seu pes per poder lluitar contra Graziano el 21 de maig de 1951. El combat va resultar en derrota per *knock-out* pel canadenc. A la pel·lícula *Somebody up there likes me* apareix un fotograma idèntic a una de les fotografies del combat Greco-Graziano.

Durant el 1954 el seu mànager va ser Willie Ketchum, a qui havien retirat la llicència de mànager el 1947 per les seves relacions amb Carbo i Blinky Palermo. El combat que havia disputat contra Tony Percy l'1 de novembre d'aquell any es va convertir en l'últim quan el 12 de desembre va morir en un accident de cotxe. El seu automòbil va sortir de la carretera i va xocar contra un arbre; tenia només 31 anys.

3.9 Raging Bull

3.9.1 Jake LaMotta

Les polèmiques en el món de la boxa es van anar encadenant a mesura que avançava aquell any 1947, però la veritable influència del crim organitzat en el pugilisme no es va veure fins a l'escàndol del pes mitjà Jake LaMotta que va sorgir arrel del combat manipulat més famós de la història: el que va enfrontar LaMotta amb Billy Fox del 17 de novembre de 1947.

Giacobbe 'Jake' LaMotta, conegut amb els sobrenoms de 'The Bronx Bull' (el toro del Bronx) i 'The Raging Bull' (toro salvatge), va néixer el 10 de juliol de 1922 al Lower East Side de Manhattan. D'ascendència italiana, la seva infantesa no dista gaire de la d'un altre campió dels

pesos mitjans, Rocky Graziano, amb qui de petits van ser bons amics. El pare de LaMotta obligava Jake a boxejar amb altres nens per entretenir els veïns, que els llançaven monedes dins el ring improvisat. Aquests diners els ajudaven a pagar el lloguer del pis. Després d'una adolescència problemàtica que el va dur al reformatori a l'edat de 16 anys per haver robat, LaMotta es va convertir en boxejador professional el març de 1941.

Va fer el salt a la fama quan el 5 de febrer de 1943 es va convertir en el primer home en vèncer Sugar Ray Robinson, amb qui ja s'havia enfrontat una vegada i contra qui boxejaria en nombroses ocasions en el futur, en combats comparables en expectació, fama i qualitat als enfrontaments Zale-Graziano. Quan va esclatar l'escàndol, LaMotta feia sis anys i mig que estava en la boxa professional, acumulant un total de 78 combats i grans sumes de diners, que havia invertit en dos clubs de boxa. Aquests clubs, que eren propietat de Joey LaMotta, el germà petit i mànager de Jake, eren el Jerome Stadium, que es trobava prop del Yankee Stadium, i el Parc Arena, situat a l'est del Bronx.

Imatge 88 Jake LaMotta (dreta) i el seu germà Joey, 1950.

LaMotta va ser considerat durant molt temps el rei sense corona dels pesos mitjans ja que, tot i els seus èxits, no li havien donat mai l'oportunitat de lluitar pel títol. Ell creia que això es devia a la seva negació de col·laborar amb els poderosos gàngsters que controlaven la boxa. El juny de 1947, però, després d'anys de frustració, va intentar fer un pacte per aconseguir possibilitats al tron.

Joey LaMotta va rebre una oferta de 100.000 dòlars perquè Jake vengués el combat contra l'atractiu Tony Janiro que s'havia de celebrar el 6 de juny de 1947.

Però al Toro del Bronx no li interessaven els diners, i va dir als subornadors que només perdria si li garantien una oportunitat al títol. Ells ho van rebutjar i LaMotta, que havia hagut de rebaixar considerablement el seu pes per aquell combat (Janiro era un boxejador de la categoria dels wèlter), va vèncer el seu contrincant per decisió unànime, després de colpejar-lo durament. “*He ain’t pretty no more!*” (Ja ha deixat de ser guapo!) exclama Tommy Como, un personatge clarament inspirat en Frankie Carbo, després del combat LaMotta-Janiro a la magistral pel·lícula de Martin Scorsese *Raging Bull* (1980).

Imatge 89 D'esquerra a dreta: Joey LaMotta (Joe Pesci), Jake (DeNiro) i Como/Carbo (Nicholas Colasanto) a *Raging Bull*.

Un dels homes que estava relacionat amb aquest primer suborn era Joseph Di Carlo, conegut en els cercles criminals com a 'The Wolf' (el llop) i que la policia havia identificat l'any 1934 com a l'enemic públic número 1 de la ciutat de Buffalo (New York). Els antecedents criminals de Di Carlo eren nombrosos i tenia un poder considerable entre els polítics de Buffalo i controlava les bandes dedicades a l'extorsió en aquella ciutat. Entre els seus associats més propers hi havia Mike Lascari, cunyat de Charles 'Lucky' Luciano; els germans Fishetti, membres de la banda d'Al Capone; i Frankie Carbo.

Harry Stromberg (també conegut com a Hyman Chaim, Joe Bloom i Nig Rosen) també estava implicat en l'intent de manipulació d'aquell combat. Entre els associats de Stromberg s'hi trobaven Meyer Lanksy, el gàngster de Cleveland (Ohio) 'Big Al' Polizzi, i Frankie Carbo, amb qui havia coincidit en un negoci d'apostes a New Jersey. La influència de Stromberg en la boxa s'estenia entre Herman Taylor, el promotor més important de Philadelphia, Felix Bocchicchio, mànager de Jersey Joe Walcott, i Blinky Palermo; aquests dos últims acabarien treballant per Carbo.

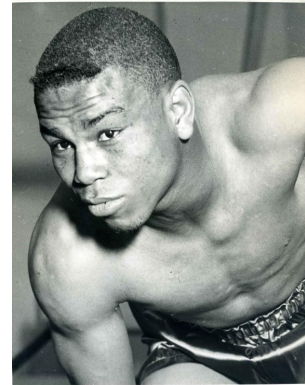
La xarxa criminal s'estenia tan ràpidament entre la boxa que, poc temps després del combat amb Janiro, els gàngsters tenien prou poder per garantir a LaMotta una oportunitat al títol a canvi d'una derrota. Però, abans, el Toro del Bronx lluitaria en un altre combat també esquitxat pels rumors de corrupció.

3.9.2 Combat contra Cecil Hudson

El següent enfrontament de Jake LaMotta després de la victòria contra Tony Janiro va ser el 3 de setembre de 1947 amb el boxejador de Wisconsin Cecil Hudson. Com ja hem comentat en altres ocasions, el mànager de Hudson durant la dècada dels quaranta va ser l'actor George Raft, que era un bon amic de gàngsters com 'Bugsy' Siegel i Harry 'Champ' Segal.

A l'estadi Comiskey Park de Chicago, Cecil Hudson va guanyar LaMotta per decisió dividida⁶⁸ en la que es va considerar una de les sorpreses més grans que havia tingut la boxa en uns molts anys. Els següents combats de Hudson van tenir resultats positius igualment inesperats que el van convertir en l'aspirant número u als títols de pes mitjà i pes wèlter. Llavors es va anunciar que Hudson boxejaria contra Sugar Ray Robinson, el campió wèlter, el 19 de desembre al Madison Square Garden.

Però a l'edició del 25 de setembre del *New York Mirror*, el columnista Dan Parker, el periodista més destacat en la croada contra la corrupció en la boxa, va escriure que Hudson no mereixia lluitar contra Robinson pel títol i que si havia aconseguit aquell acord era perquè estava controlat per Frankie Carbo. “La sobtada resurrecció de Hudson com a aspirant al títol de pes wèlter”, explicava Parker, “ens remunta a dos combats que tenen tota la pinta de ser obra de Carbo. A Milwaukee, quan Cecil tenia totes les apostes en contra, va guanyar per punts a Tommy Bell i, a Chicago, va protagonitzar la sorpresa més gran de la temporada en derrotar a Jake LaMotta.”⁶⁹

Imatge 90 Cecil Hudson

Així, el columnista afirmava que Hudson havia estat escollit guanyador per Carbo des d'abans de disputar els combats contra Bell i LaMotta. Però no tothom estava d'acord amb Parker. El redactor esportiu R.G. Lynch va escriure una columna titulada “I May Be Wrong” (Potser Estic Equivocat) al *Milwaukee Journal* en què defensava que “no és raonable creure que Carbo induiria [Bell i LaMotta], o els seus mànagers, a perdre deliberadament i arriscar les seves possibilitats al títol, les seves reputacions i les seves carreres – i tots els beneficis involucrats.”⁷⁰

L'any 1962, LaMotta va escriure un article, “Honest Fighters Finish Last” (Els Boxejadors Honestos Acaben Els Últims), a la revista *True: the man's magazine* en què deia que, per ordre de la màfia, “havia ‘ajudat’ a Cecil Hudson en el seu combat de 1947, però que no s'esperava perdre per punts.”⁷¹

Després d'aquell combat contra LaMotta, la carrera de Cecil Hudson va canviar bruscament, en part per influència de les paraules de Dan Parker. Hudson no només no va disputar el combat

⁶⁸ Es guanya per decisió dividida quan dos dels tres jutges coincideixen a donar la victòria, per punts, a un dels boxejadors mentre el tercer jutge es posiciona a favor de l'altre púgil. És diferent de la decisió per majoria, que es produeix quan el tercer jutge declara un empat.

⁶⁹ *New York Mirror*, 25 de setembre de 1947

⁷⁰ *Milwaukee Journal*, 25 de setembre de 1947

⁷¹ *Welcome to Borchert Field* <<http://www.borchertfield.com/2011/07/hudson-bell-at-orchard.html>> [27/12/2011]

que havien acordat amb Sugar Ray Robinson per aquell desembre, sinó que només va guanyar una de les tretze vegades següents que va pujar al ring. Tot i així, mai es van imputar càrrecs contra ningú relacionat amb els enfrontaments Bell-Hudson i LaMotta-Hudson, i el boxejador de Wisconsin consta oficialment com a guanyador d'ambdós combats.

3.9.3 Combat contra Billy Fox

L'11 de novembre de 1947, Jake LaMotta estava a l'Arena Park, un dels clubs de boxa del seu germà, quan van aparèixer Blinky Palermo i Frankie Carbo. LaMotta i els dos gàngsters van anar a un racó tranquil per parlar juntament amb Joey LaMotta, el promotor d'irònic sobrenom Bill 'Honest' Daley i Billy Stevens, un redactor d'esports especialitzat en boxa.

El novaiorquès Barney Nagler, un altre periodista esportiu, posa de manifest les condicions poc habituals d'aquella reunió: "Els gàngsters de l'ofici solien estar molt còmodes pel que feia a les seves activitats en la boxa, però Carbo i Palermo van decidir trobar-se amb LaMotta en un club de boxa públic i en una nit de combats, quan els oficials de la NYSAC estaven prou a prop per olorar-los."⁷²

Al film *Raging Bull*, Tommy Como/Frankie Carbo li deixa molt clar a Joey LaMotta que, sense l'ajuda de la màfia, Jake mai podrà ser campió. "Creu que pot anar allà i convertir-se en campió ell tot sol?" exclama Como amb un somriure amenaçador i els cabells cendrosos típics de Mr. Gray. "No m'importa que sigui pintoresc o que sigui molt bo. Pot derrotar tots els Sugar Ray Robinson i tots els Tony Janiro del món, però no aconseguirà una oportunitat pel títol sense nosaltres." I probablement per això es van reunir aquell vespre a l'Arena Park, per negociar el

Imatge 91 Blinky Palermo (esquerra) amb Billy Fox.

títol dels pesos mitjans a canvi que LaMotta perdés el següent combat contra Billy Fox.

Fox era un pes semipesant⁷³ de Philadelphia, invicte fins aquell moment i que acumulava l'increïble nombre de 43 victòries seguides per *knock-out* (amb l'única excepció d'una derrota contra Gus Lesnevich). Si LaMotta deixava que Billy Fox guanyés, no només tindria l'oportunitat que tant desitjava de lluitar per un títol, en aquest cas el dels semipesants amb Gus Lesnevich, el campió en aquell

⁷² MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: the Mob, the Garden & the Golden Age of Boxing*, Londres, Yellow Jersey Press, 2009 (p.91).

⁷³ La categoria de pes semipesant engloba boxadors d'un pes superior a 72,6 kg i inferior a 79,4 kg.

moment, sinó que les apostes pel seu següent combat millorarien. El 14 de novembre de 1947, Billy Fox va vèncer Jake LaMotta per *knock-out* tècnic en el quart assalt enmig de la xiulada del públic i els crits de “*It’s a fix!*” (Està manipulada!).

La NYSAC va retenir els beneficis dels dos púgils i va començar l’anomenada investigació del 17 de novembre. Quan LaMotta va declarar davant el Gran Jurat va excusar la baixa forma que havia mostrat durant el combat dient que tenia una lesió interna que l’havia debilitat. En interrogar-lo sobre el canvi radical de les apostes just abans del combat, ell va dir que probablement es va saber que estava lesionat, tot i que ell ho havia amagat a la comissió, al doctor que el va examinar i fins i tot al seu mànager. La investigació de la NYSAC i del fiscal del districte Hogan no va dur a enlloc, i al final es van limitar a multar LaMotta amb 1.000 dòlars, el va suspendre set mesos i li van prendre els 20.000 dòlars de beneficis que li havien requisat.

Els demòcrates de l’assemblea estatal van dir que el càstig de LaMotta havia estat només una maniobra per encobrir el veritable problema. Ningú podia explicar com era que el doctor que el va examinar no hagués pogut detectar la suposada lesió interna del Toro del Bronx abans del combat. Els crítics consideraven que el combat Fox-LaMotta era la culminació de tota una sèrie de combats qüestionables com a resultes de la incompetència i la no intervenció d’Edward Eagan, el molt criticat president de la NYSAC. Carbo i els seus, però, es van cobrir tant bé les espatlles que la investigació independent que va fer Alfred J. Scotti tampoc va aclarir el que havia passat.

A causa d’aquest escàndol, la NYSAC va crear una nova norma segons la qual aquells que aspiressin a tenir una llicència de mànager havien de donar les seves empremtes dactilars. La comissió negaria la llicència a qualsevol que hagués estat condemnat per delictes greus. Desafortunadament, la llei tenia poc efecte sobre aquells que manipulaven els mànagers i els boxejadors des de les ombres.

La veritable història sobre el combat Fox-LaMotta no es va descobrir fins que el Toro del Bronx va declarar l’any 1960 davant les vistes judicials sobre la boxa professional liderades pel senador Kefauver. Segons Jake LaMotta, *el seu germà Joey* va rebre una oferta de Blinky Palermo, el mànager de Fox. LaMotta va refusar perdre per diners però va acceptar el suborn quan li van assegurar que tindria un combat pel títol de campió mundial. Segons LaMotta, ningú s’esperava que perdés d’aquella manera tan penosa i poc dissimulada, però ell creia que era la seva manera de dir-li al món que estava perdent a propòsit.

Després del combat manipulats, però, qui va tenir la oportunitat de lluitar pel títol dels pesos semipesants va ser Billy Fox i no LaMotta. El 5 de març de 1948 es va enfrontar amb Gus Lesnevich i va ser derrotat per *knock-out* al primer assalt. Lesnevich havia sigut l'únic capaç de trencar la bona ratxa de Fox l'any anterior i, amb aquella última victòria, va demostrar que s'havia sobrevalorat al boxejador de Philadelphia.

Els gàngsters van deixar passar un temps i l'any 1949, quan ja no eren el centre de l'atenció pública, van arreglar un combat per la lluita pel títol dels pesos mitjans entre LaMotta i el francès Marcel Cerdan, que s'havia coronat campió el 21 de setembre de l'any anterior en vèncer Tony Zale. Per això, LaMotta va haver de pagar 20.000\$ a Lew Burston i Sam Richaman, els representants nord-americans de Cerdan i associats pròxims de Frankie Carbo. Com que la seva porció de beneficis era només de 19.000\$, LaMotta va aconseguir el que li faltava apostant 10.000\$ a favor d'ell en aquell mateix combat. Més endavant, tant Burston com Richaman van negar haver acceptat aquells diners per la corona, i quan va ser interrogat, Joey LaMotta es va negar a contestar, al·legant que no podia ser obligat a testificar contra ell mateix.

Imatge 92 Rocky Graziano anima el seu amic de la infància, Jake LaMotta, després d'una derrota (1951).

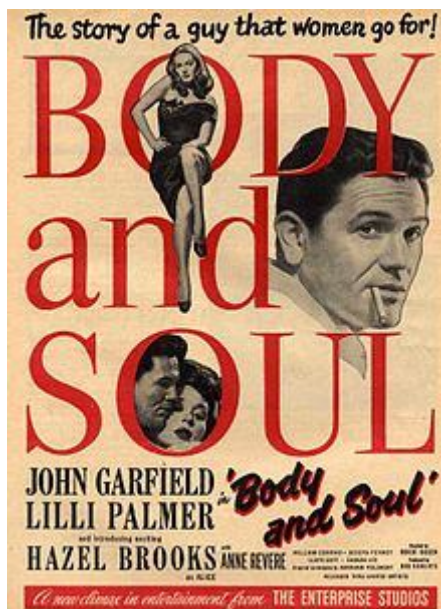
El 16 de juny de 1949, el Toro del Bronx va guanyar el combat contra Cerdan i finalment es va proclamar campió mundial dels pesos mitjans. LaMotta va mantenir el títol fins el 14 de febrer de 1951 quan, en el seu últim enfrontament amb Sugar Ray Robinson, aquest el va vèncer per KO tècnic. LaMotta no havia accedit a boxejar contra Robinson fins que va parlar amb Carbo. Alguns van anomenar aquell combat la Matança de Sant Valentí, fent referència al famós atac mafiós liderat per Al Capone, degut a tots els cops que va arribar a suportar LaMotta sense rendir-se mai. Ja ho deia el Toro del Bronx, per boca de Robert De Niro, a *Raging Bull*: “Jo no em tiro a la lona per ningú.”

3.10 Body and Soul

Després que Frankie Carbo afirmés davant la New York State Athletic Commission que controlava Mike Jacobs i el mercat de la boxa a New York, la NYSAC va respondre multant el Twentieth Century Sporting Club amb 2.500 dòlars, una suma mínima tenint en compte la quantitat de diners que tant aquesta entitat com Carbo manejaven.

Però Frank S. Hogan va trobar nous aliats, com l'ajudant del fiscal general de l'estat de New York, John P. Powers. Pel que fa a la NYSAC, aquesta va reafirmar la seva intenció de seguir assegurant la integritat en l'àmbit esportiu, però es preocupava més per la seva legislació interna que per col·laborar amb la fiscalia del districte. Sol Strauss, el director del Twentieth Century Sporting Club durant l'absència de Jacobs, va verbalitzar el que molts pensaven: "Ens han estat investigant i què han trobat? Res!"⁷⁴ Com ell, la majoria creien que aquella investigació només es duia a terme per guanyar popularitat i vots.

L'any 1947, la corrupció en el pugilisme omplia les pàgines dels diaris i les boques dels polítics i l'atenció que aquest tema havia captat entre el públic va influenciar l'aparició d'un cicle de pel·lícules de boxa que retrataven amb força renovada la influència del crim organitzat en el pugilisme. I, irònicament, el millor aliat del fiscal Hogan va ser Hollywood. Si a la vida real la investigació havia donat pocs fruits, a la gran pantalla va rebre el suport de tots els espectadors.

Imatge 93 Pòster del film *Body and Soul*

La primera pel·lícula que va seguir aquesta tendència va ser *Body and Soul*, estrenada el 22 d'agost de 1947 als EUA. En el seu moment, *Variety* va afirmar que aquesta pel·lícula era "el típic film dissenyat per aprofitar la recent investigació sobre les manipulacions en l'esport."⁷⁵ Si bé es cert que les accions liderades per Frank Hogan durant el 1947 per acabar amb la corrupció en la boxa li van assegurar un gran èxit de taquilla, seria un error considerar-la simplement una obra oportunista. Ben al contrari, *Body and Soul*, la plantilla de la qual estava formada per l'esquerra més combativa de Hollywood, representa una de les pel·lícules més destacades del gènere pugilístic.

⁷⁴ *The New York Times*, 30 de gener de 1947

⁷⁵ GRINDON, Leger. *Knockout: the boxer and boxing in American cinema*, Jackson, University Press of Mississippi, 2011 (p.49).

Dirigida per Robert Rossen (que anys més tard estrenaria la magistral *The Hustler* [1961]) i escrita per Abraham Polonsky, la pel·lícula retrata el salt a la fama del boxejador Charley Davis (interpretat per John Garfield), una ascensió en la qual es veurà engolit per l'ambició i l'avarícia. Davis comença la seva carrera pels mateixos motius que la majoria de boxejadors d'aquell moment: necessita diners i només se li dona bé pegar. Amb l'ajuda del seu amic Shorty aconsegueix un mànager amb bons contactes però sense escrúpols que l'anima a col·laborar amb el misteriós Roberts (Lloyd Gough), un personatge fàcilment identificable amb Frankie Carbo.

Roberts controla els combats i el títol de campió, per tant, si vol prosperar en el pugilisme, Davis s'hi ha de sotmetre. Així doncs, fan un pacte abusiu en el qual Roberts s'endú un 50% dels beneficis del boxejador. Però el seu abús no és només financer: l'exboxejador Ben Chaplin (un inoblidable Canada Lee), retirat per haver lluitat contra Davis, per ordre de Roberts, tot i tenir una lesió cerebral, és la prova de fins a quin punt està disposat a arribar el gàngster per aconseguir el que es proposa.

Imatge 94 Garfield (esquerra) en el paper de boxejador i Gough en el paper de gàngster/promotor.

Però Charley està cegat per la seva fam de diners i no escolta els consells de la seva mare, Shorty o la seva xicota Peg (Lilli Palmer), que intenten fer-li entendre diverses vegades que està entrant a la gola del llop. “Sóc el campió”, es justifica el personatge de Garfield en dir-li a Peg que no ho pot deixar. Ella el rectifica amb amargor: “Roberts és el campió.” El procés de corrupció culmina quan Roberts obliga al boxejador a perdre el títol en el que serà el seu darrer combat.

Ni la tràgica mort de Ben ni el fet que tots els seus veïns hagin apostat el poc que tenen per ell fan que Charley canviï d'opinió però, a mitja lluita, s'adona que l'han traït. I és llavors quan té lloc una de les escenes més increïbles de la pel·lícula: el muntatge guanyador d'un Oscar i la fotografia plena de contrastos de James Wong Howe emmarquen el combat de Davis, que tant influenciaria Martin Scorsese a l'hora de rodar *Raging Bull* més de 30 anys després, un enfrontament contra el rival, contra Roberts, contra la corrupció del seu somni. Rebelant-se, Charley ha renunciat als diners, a la fama i potser fins i tot a la seva vida (“*Everybody dies*” són

les últimes paraules del film), però ha recuperat allò que tant defensava Frank S. Hogan: la seva integritat.

A partir de llavors es van estrenar moltes altres pel·lícules amb arguments que aprofundien en els mateixos temes, com *Champion* (1949), amb Kirk Douglas, que havia estat boxejador, de protagonista, *The Set-Up* (1949), *99 River Street* (1953), la ja mencionada *Somebody up there likes me* (1956), *The Harder They Fall* (1956), protagonitzada per Humphrey Bogart, o *Requiem for a Heavyweight* (1962). A més, la figura del gàngster-promotor com a dolent de la pel·lícula i la presència de suborns i xantatges es van incorporar com a elements característics del cine negre.

Body and Soul és considerada una pel·lícula maleïda perquè molts dels integrants de l'equip artístic i tècnic van ser víctimes de la caça de bruixes liderada pel senador McCarthy durant els anys 50 als EUA. Els actors Lloyd Gough, Art Smith, Anne Revere, Shimen Ruskin, Canada Lee i John Garfield (aquests dos últims amb 45 i 39 anys respectivament l'any 1952 a causa de problemes cardíacs) van formar part de la llista negra, així com el guionista Abraham Polonsky i el productor Bob Roberts. Per a la majoria d'ells va suposar el final de les seves carreres.

3.11 L'assassinat de Bugsy Siegel

El 1947 va ser un any convuls per a Frankie Carbo. A part dels escàndols en el pugilisme que feien que el seu nom aparegués dia sí dia també als diaris, l'assassinat d'un vell amic era el recordatori que, abans de ser Mr. Gray –el promotor de boxa–, havia estat Frankie Tucker –el gàngster–. ‘Bugsy’ Siegel havia aparegut mort el juny d'aquell any i un dels molts sospitosos d'haver comès el crim era Carbo.

El judici per l'assassinat de Greenberg havia acabat amb la bona reputació que Siegel tenia a Los Angeles i, especialment, a Hollywood. El Sindicat l'havia enviat a Califòrnia a finals dels anys 30 per prendre el control de les seves activitats criminals a la Costa Oest, com les apostes en les curses de cavalls. Abans de l'arribada de Siegel, qui liderava la màfia a Los Angeles era Jack Dragna, que llavors passaria a ser un dels seus ajudants per ordre de Meyer Lansky i ‘Lucky’ Luciano.

Imatge 95 Bugsy Siegel

Durant la seva estada a Hollywood, Ben Siegel, que lluí l'aspecte d'una estrella de cine, es va rodejar dels actors més famosos del moment, com el ja mencionat George Raft, Clark Cable, Gary Cooper i Cary Grant. Malgrat estar casat amb Esta Krakower i tenir dos fills, Millicent i Barbara, Siegel era també molt conegut per la seva condició de faldiller. Se'l va relacionar amb Virginia Hill, famosa per haver estat casada amb diversos mafiosos, les actrius Jean Harlow, Wendy Barry i Marie McDonald, i fins i tot una comtessa italiana, Dorothy di Frasso.

Però, després del judici de Greenberg, molts d'aquests coneguts van donar-li l'esquena. Llavors, la Comissió del Sindicat va enviar-lo a Las Vegas perquè escollís el lloc on construir un hotel amb casino que planejaven fer. Siegel va trobar la localització perfecta i va convèncer els gàngsters de la ciutat de New York, incluint el seu amic Lansky, d'invertir diversos milions en l'edificació d'un club nocturn que va anomenar The Flamingo. La construcció, però, va ser un desastre des dels seus inicis. La seva insistència per utilitzar només els millors materials va fer que el cost s'encarís molt (d'1,5 milions de dòlars va passar a sis milions) i, a això, s'hi afegia el fet que invertia part del pressupost (uns dos milions) en els capricis de les seves amants.

Imatge 96 The Flamingo en els seus inicis

El casino The Flamingo va obrir el dia després de Nadal de 1946, però la inauguració va ser un fracàs. Les obres encara s'havien d'acabar i hi va anar molta menys gent de la que s'esperaven. Qui sí hi va assistir van ser diversos actors com Lon McCallister, Vivian Blaine, George Jessel, George Raft i Sonny Tufts, els guanyadors de l'Oscar Charles Coburn i George Sanders, i el productor Jesse Lasky. També hi havia era el músic català Xavier Cugat i la seva banda, que van tocar durant tota la vetllada. The

Flamingo va perdre mig milió de dòlars només en aquell primer cap de setmana.

Ben Siegel va reobrir el casino l'1 de març de 1947 amb molt més èxit, però llavors els deutes ja eren prou grans per fer-lo prescindible pels seus amics de tota la vida, i 'Bugsy' n'era molt conscient. Don Garvin, l'enginyer original del Flamingo, ho explicava: "Em feia canviar el pany de la porta gairebé cada setmana. Ell i Virginia [Hill] s'estaven al vestíbul mentre jo treballava. Era bastant desconfiat. Al final me'n vaig cansar. Feia veure que canviava el pany i li tornava a donar la mateixa clau."⁷⁶

⁷⁶ SHEEHAN, Jack. *The players: the men who made Las Vegas*, Reno, University of Nevada Press, 1997 (p.88).

El maig d'aquell any, Jack Dragna, Meyer Lansky, Joe Adonis i altres representants de la màfia es van trobar amb Siegel a la casa d'un advocat per parlar de les pèrdues dels Flamingo i els seus plans per expandir Las Vegas. El 20 de juny de 1947, Siegel estava a la casa de Virginia a Beverly Hills. Ella estava a París; la seva relació s'estava deteriorant. 'Bugsy' acabava de tornar d'un sopar i, mentre s'asseia al sofà amb el seu amic Allen Smiley i el *Los Angeles Times*, nou trets van ressonar per tot el veïnat. Una de les bales li va entrar per darrere el clatell i una altra li va encertar l'ull.

Imatge 97 Cadàver de Bugsy Siegel

El desembre de 1946, els caps més importants de la màfia s'havien reunit a l'Havana. Entre d'altres qüestions van discutir sobre Siegel i The Flamingo i, mitjançant una votació en la qual el sector jueu es va abstenir (entre ells, el gran amic de 'Bugsy', Meyer Lansky), van decidir assassinar-lo. Lansky va aconseguir convèncer els altres caps per esperar fins que el casino hagués obert, però el desastre de la inauguració va fer que la decisió fos definitiva. "Si hagués estat a les meves mans que Benny hagués viscut, seria més vell que Matusalem"⁷⁷, s, va dir Lansky el 1975 a un periodista israelí.

Però no depenia de Lansky. Els *dons* van decidir que fos un dels germans Fischetti, de la màfia de Chicago, qui supervisés el crim i encarregués el "contracte" a Jack Dragna, que havia recuperat el seu lideratge a Los Angeles després del trasllat de Siegel a Nevada. Irònicament, quan es va produir l'assassinat, el Flamingo començava a mostrar senyals de donar beneficis. Però sis milions de dòlars era una xifra enorme pels anys de després de la Segona Guerra Mundial, i molts cercles mafiosos creien que era l'Havana, i no Las Vegas, el lloc on construir el futur.

"Qui va matar 'Bugsy' Siegel?" és encara una pregunta sense una resposta clara. Alguns creuen que va ser el propi Jack Dragna, que havia hagut d'aguantar humiliacions per part de Siegel i el seu amic Mickey Cohen. L'any 2001, el periodista Gus Russo va oferir una versió totalment diferent dels fets. Segons ell, un amant de Virginia Hill, el gàngster Moe Dalitz, seria l'autor de l'assassinat. "Dalitz estava molt ofès per la tendència de Siegel de pegar Virginia enmig de les

⁷⁷ SHEEHAN, Jack. *The players: the men who made Las Vegas*, Reno, University of Nevada Press, 1997 (p.89).

Imatge 98 Frankie Carbo, juny de 1947.

assegurant-li que eren bons amics seus. A més, no s'havia de preocupar de res, va afegir 'Bugsy', perquè "només ens matem entre nosaltres."⁷⁹

discussions. [...] Va advertir-lo [a Siegel], però ell no li va fer cas i va decidir matar-lo."⁷⁸ Tot i així, l'explicació més acceptada és la que va proporcionar l'any 1992 l'informador de l'FBI Jimmy 'The Weasel' Frattiano, que va assegurar que l'assassinat de Siegel l'havia comès Frankie Carbo.

Uns mesos abans de l'homicidi, Del Webb, l'arquitecte que treballava al Flamingo, havia comunicat a Ben Siegel la seva sensació d'inseguretat a causa de l'aspecte sospitosos d'alguns homes que sovint rondaven pel casino. Siegel li va confessar que eren gàngsters, però va tranquil·litzar-lo

Imatge 99 Peus del cadàver de Bugsy Siegel

⁷⁸ NEWTON, Michael. *The Encyclopedia of Unsolved Crimes*, Nova York, Facts On File, Inc., 2009 (p.344).

⁷⁹ SIFAKIS, Carl. *The mafia encyclopedia*, Nova York, Facts On File, Inc., 2005 (p.418).

4. EL TSAR DE LA BOXA

4.1 L'International Boxing Club

4.1.1 La creació de l'IBC

A finals de la dècada de 1940, el campió dels pesos pesants i gran estrella del Twentieth Century Sporting Club, Joe Louis, patia greus problemes financers i buscava la manera de deixar el pugilisme amb les butxaques plenes. Ell i Truman Gibson, el seu advocat, van començar a buscar algú amb qui poder signar un tracte beneficiós, ja que Jacobs havia perdut poder a causa del seu delicat estat de salut (el 1946 va tenir una hemorràgia cerebral). El primer candidat fou Harry Voiler, qui havia estat mànager de la famosa actriu i *sex symbol* Mae West, però les negociacions no van donar fruit. Va ser Harry Mendel, agent de premsa de Louis, el que els va donar el nom de l'home que s'acabaria convertint en substitut de Mike Jacobs: James D. Norris (1906-1966).

Imatge 100 James D. Norris

Jim Norris no era un estrany en el món dels esports. El seu pare havia emigrat de Canadà i havia fet fortuna amb diversos negocis, que anaven des del petroli fins a ferrocarrils, passant per la possessió d'importants estadis del Midwest com el Chicago Stadium, el Detroit Olympia i el St. Louis Arena. Jim Norris també comptava amb els seus propis negocis, que –sumats a l'herència familiar– feien que la seva riquesa s'elevés fins als 50-200 milions de dòlars.

A més, tant ell com el seu soci Arthur Wirtz (1901-1983) tenien accions a la Madison Square Garden Corporation, la companyia que controlava la joia de la corona de les arenes d'esports, el Madison Square Garden. Norris tenia diners i carisma, i Wirtz era un autèntic emprenedor amb experiència fent tractes amb, entre d'altres, els multimilionaris Rockefeller.

A principis de 1949, Jim Norris i Arthur Wirtz es van trobar diverses vegades amb Joe Louis i els seus homes. Ben aviat, Wirtz –que era el veritable home de negocis– ideà un pla que afavorís a tothom. Louis es podria retirar com a campió i continuaria rebent uns bons ingressos i el tàndem Norris-Wirtz tindria l'oportunitat de formar el seu propi monopoli. “Si pots aconseguir que els quatre millors boxejadors de la categoria de pesos pesats signin amb la vostra companyia [Joe Louis Enterprises, Inc.], comprarem els contractes.”⁸⁰

⁸⁰ SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 54).

Tot va anar com estava previst. Louis va arribar a un acord amb els boxejadors Ezzard Charles, Jersey Joe Walcott, Lee Savold i Gus Lesnevich i l'1 de març es va retirar. El 24 d'aquell mateix mes va vendre els contractes a l'International Boxing Club, l'empresa de Norris i Wirtz, a canvi de 150.000\$ en efectiu, el 20% de les accions de l'IBC i un salari anual de també 150.000\$.

Imatge 101 Ezzard Charles firma un contracte amb l'IBC (1949). D'esquerra a dreta: el mànager de Charles, Charles, Joe Louis, James D. Norris i Al Weill.

Amb els contractes dels millors pesos pesats, només faltava arrodonir alguns aspectes. El mateix any 1949, van convèncer els dirigents de la Madison Square Garden perquè comprassin el Twentieth Century Sporting Club de Mike Jacobs, que suposava no només els drets promocionals del Yankee Stadium i el St. Nicholas Arena, sinó també d'una estrella ascendent (avui dia considerat un dels millors boxejadors de la història per eminències en aquest esport com Muhammad Ali i Joe Louis), l'afroamericà Ray 'Sugar' Robinson.

El maig de 1949, i una altra vegada a través del Garden, Norris i Wirtz van comprar el Tournament of Champions, Inc., l'altra gran companyia promotora de New York, fent-se amb els drets de diversos estadis de l'Upper Manhattan anomenats Polo Grounds i del campió de pesos mitjans Marcel Cerdan. A més, van incrementar les seves accions a la Madison Square Garden Corporation per tal de tenir una influència més directe sobre les decisions de la companyia i el famós estadi que controlava.

Així doncs, amb només sis mesos, l'IBC de Jim Norris i Arthur Wirtz havia aconseguit l'hegemonia en el pugilisme nord-americà. Tenia contractes amb els millors boxejadors, el control dels estadis més importants de New York i el Midwest, diversos gimnasos i els drets televisius dels programes de boxa que s'emeten en *prime-time*. I també tenia un nou sobrenom: "the Octopus".

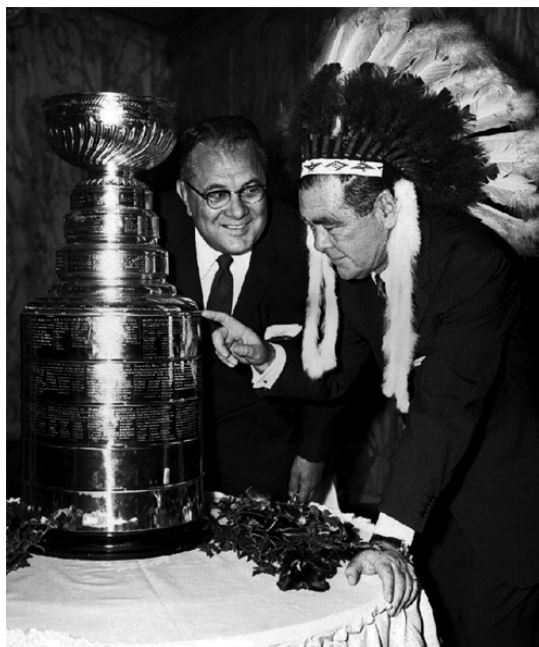
4.1.2 Els anys d'hegemonia i la relació amb Carbo

Arthur Wirtz es va acostar amb el seu paper en segon pla, mentre Norris s'involucrava en les accions més importants de la companyia (segons Truman Gibson, "era molt valuós a l'hora de persuadir boxejadors, aconseguir-los i escollir-los"⁸¹) i es convertia en el *front man* de la organització, ajudat –en part– pel seu *savoir-faire*, l'elegància a l'hora de vestir i la seva bona planta.

Amb l'ajuda de la premsa i l'important càrrec que llavors ocupava, Norris hauria pogut intentar denunciar la influència de la màfia en el món de l'esport, però enlloc d'això va decidir acceptar els fets tal com eren i utilitzar-los a favor seu. A més, havia crescut al Chicago d'Al Capone, li encantaven les apostes i sentia especial debilitat per l'aura de perill i *glamour* dels gàngsters.

Entre els seus amics s'hi trobaven tipus com Sam 'Golfbag' Hunt, un pistoler de la banda de Capone, i per tant, doncs, entenia que la implicació dels *mafiosi* en el negoci de la boxa era un fet inevitable. De fet, ell mateix havia trucat un parell de combats en un primer flirteig amb la boxa a finals de la dècada de 1930.

Per tant, que Jim Norris i Frankie Carbo es trobessin era només qüestió de temps. Es coneixien des de feia un temps pel fet de freqüentar els mateixos ambients d'esports i apostes, però la seva relació s'enfortiria considerablement a principis dels anys 50. Més endavant, Norris testificaria que havia trobat

Imatge 102 Wirtz i Norris amb una copa guanyada pels Blackhawks, equip d'hoquei que també posseïen (1961).

⁸¹ SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 55).

“necessari tenir una certa relació” amb Frankie Carbo per tal d’“aconseguir tirar endavant el negoci”⁸², és a dir, recórrer a Carbo per tenir els mànagers controlats.

Frankie Carbo també s’encarregava de convèncer els boxejadors (per exemple, Jake LaMotta, Tony DeMarco, Willie Pep i Carmen Basilio) per participar en combats trucats de l’IBC. Formalment, Carbo mai va cobrar un sou pels seus serveis, però la seva promesa –Viola Masters– va rebre a partir de 1954 un salari anual de 15.000\$ de part de l’IBC. L’any 1960, Gibson declararia davant del Subcommittee on Antitrust and Monopoly:

“Tenir Viola Masters enlloc d’en Frankie Carbo no només quedava millor en els nostres registres, sinó que també ens cobria les espatlles per si es donava el cas que un comitè investigador del Senat ens cridés a declarar.”⁸³

És també gràcies al testimoni de Gibson davant el Subcommittee que sabem que Carbo i Masters van contraure matrimoni el setembre de 1956 a Palm Beach, Florida. Van estar casats la resta de la seva vida, però no van tenir fills.

En el fons, l’interès que Carbo tenia en la organització de Norris no era econòmic. El que volia (i va aconseguir) era tenir poder dins l’estructura legal de la boxa, per tal que les seves pròpies accions il·legals poguessin tenir lloc sense restriccions. Amb el temps, el seu pes dins l’empresa va augmentar fins a tal punt que un membre de la policia de New York va declarar: “Quan parles amb Carbo, parles amb Norris.”⁸⁴

4.2 Blinky Palermo

Des de mitjan dècada dels quaranta, Frankie Carbo comptava amb un grup d’homes de confiança que treballaven per ell i feien de mànagers als boxejadors que li interessaven. Aquest esquadró, anomenat per alguns La Combinació, estava format per Felix Bocchicchio, Al Weill i els ja mencionats ‘Champ’ Segal, Eddie Coco i

Imatge 103 D’esquerra a dreta: Sugar Ray Robinson, Blinky Palermo i Charli Fusari (1950).

⁸² *The New York Times*, 9 de desembre de 1960.

⁸³ ROGIN, Gilbert. *Sports Illustrated*, 19 de desembre de 1960.

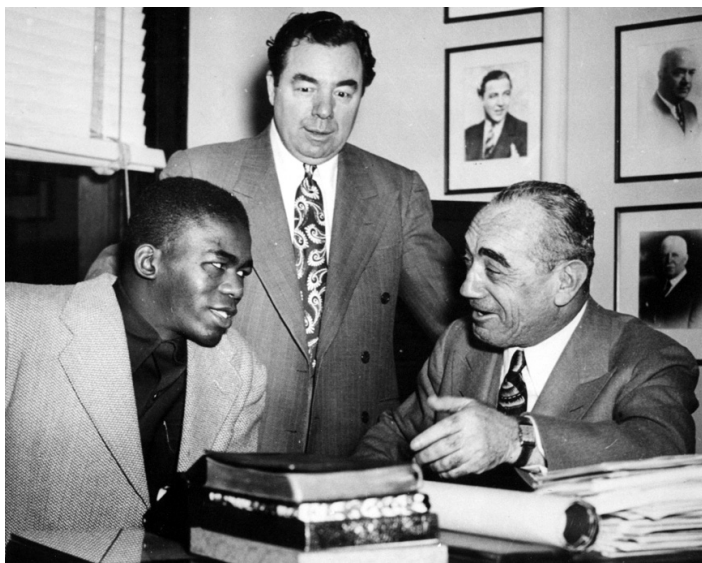
⁸⁴ COUGHLAN, Robert. *Sports Illustrated*, 17 de gener de 1955.

James Plumeri. Per sobre d'ells hi havia Frank 'Blinky' Palermo, un gàngster de Philadelphia i la mà dreta de Carbo. Però si el passat del Tsar de la Boxa (el nou sobrenom que va rebre Carbo pel seu control absolut en el panorama pugilístic nord-americà) és misteriós, el de Palermo ho és encara més.

Tenint en compte que a l'informe sobre el crim a Chicago que va realitzar la Chicago Crime Commission el 1961 se l'anomena com a "un extorsionador i mànager de boxa de Philadelphia de 55 anys"⁸⁵, el més probable és que nasqués a finals de 1905 o el 1906. Abans de convertir-se en mànager, Palermo formava part de la família criminal de Philadelphia, en aquell moment liderada pel *don* Joseph Ida, i era qui controlava la loteria il·legal a la ciutat més important de Pennsylvania. Això va fer que fos interrogat durant la investigació sobre el crim organitzat que va organitzar el senador Kefauver entre els anys 1950 i 1951, durant la qual ja es va parlar de Palermo com a mànager de boxa, tot i que sense establir cap relació amb Frankie Carbo.

La revista *Life* també menciona que el 1951 "va ser arrestat, acusat de conspiració, possessió d'armes i amenaces de mort [...] després que una baralla acabés amb un tiroteig i un accident de cotxe."⁸⁶ En aquest mateix article hi apareix citada una carta de 'Blinky' (anomenat així per un problema a l'ull, ja que *blink*, en anglès, significa 'pestanyejar') a la Illinois Boxing Commission en la qual explica: "Sóc un home casat i amb cinc fills. [...] No m'han arrestat des de fa 17 anys." A part d'això, no tenim més dades fora de la seva carrera en el pugilisme.

4.2.1 Ike Williams

Imatge 104 Palermo, dret, mira com parlen Ike Williams (esquerra) i el promotor de Philadelphia Herman Taylor

Probablement, el primer boxejador a qui va controlar Palermo va ser el pes lleuger Ike Williams. Isiah 'Ike' Williams havia nascut el 2 d'agost de 1923 a Brunswick, Georgia (EUA), i va començar a boxejar professionalment l'any 1940. Els seus inicis van ser bastant irregulars, tant en els resultats dels combats com en la categoria en la

⁸⁵ *A Report on Chicago crime*, Chicago Crime Commission, 1961 (pàg. 67).

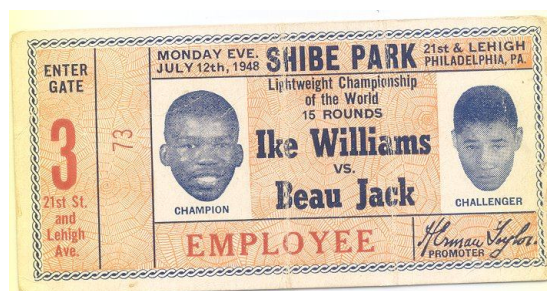
⁸⁶ *Life magazine*, 26 de maig de 1952

qual competia, normalment en els pesos lleugers o wèlter, però fins i tot va arribar a boxejar com a pes ploma i pes mitjà. A més, es caracteritzava per celebrar molt combats i solia tenir un parell d'enfrontaments cada mes.

Williams va començar a fer-se famós el 1944 en vèncer dues vegades Sammy Angott, que havia estat campió de pes lleuger a principis d'aquella dècada. L'any següent va aconseguir el títol dels lleugers otorgat per la National Boxing Association (NBA) en vèncer Juan Zurita per *knock-out* tècnic en el que va ser l'últim combat del mexicà. El 1946, Williams va acomiadar el seu mànager, Connie McCarthy, arran d'una discussió i va intentar representar-se a ell mateix. Això va provocar que els membres del Boxing Managers Guild (Gremi de Mànagers de Boxa) el boicotejessin i li fos impossible aconseguir combats. Palermo li va assegurar que podia solucionar els seus problemes amb el gremi si es convertia en el seu mànager, i Williams va acceptar per salvar la seva carrera.

El 4 d'agost de 1947, Ike Williams es va fer amb el títol mundial de pes lleuger amb un KO tècnic contra Bob Montgomery. A partir de llavors, va celebrar diversos combats que, tot i no ser en defensa del títol, van resultar tan destacats i difícils com els que sí ho eren. Així, es va enfrontar a Kid Gavilán i a Joe Miceli en tres ocasions i a Johnny Bratton en dues, totes elles com a pes wèlter. Les seves disputes pel títol, però, no van estar exemptes de polèmica. El propi Williams va confessar, durant la investigació del Senat del 1960 en relació amb la corrupció en la boxa, que Palermo es quedava amb bona part dels seus beneficis i que, a més, li va robar els guanys de dos dels seus combats en defensa del tron, un contra Jesse Flores i l'altra contra Beau Jack, que sumaven 65.000 dòlars.

“Ike Williams? No va vendre cap combat. Com hagués pogut?” explica l'escriptor i periodista especialitzat en boxa Bert Sugar. “En primer lloc, li pagaven molt pocs diners. Blinky Palermo els hi prenia, i això és tot.”⁸⁷ Però, en realitat, això no era tot. Deu minuts abans del seu combat contra Freddie Dawson, el 5 de

Imatge 105 Tiquet del combat Ike Williams vs Beau Jack amb el títol mundial en joc (1948)

desembre de 1949, Williams va saber que els àrbitres serien favorables al seu contrincant i va dir a Red Smith, John Webster i Jack Sarnes, redactors esportius: “Després que boxegi aquesta

⁸⁷ MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: the Mob, the Fights, the Fifties*, Nova York, Pegasus Books, 2010 (p. 272).

nit, torneu; tinc una història per vosaltres.”⁸⁸ Però els plans del púgil van arribar a les orelles dels oficials i van decidir arbitrar justament. Williams va guanyar el combat i va ser multat amb 500 dòlars per dubtar de la integritat dels àrbitres. Curiosament, el president de la Pennsylvania State Athletic Commission i qui li va imposar la multa, era Leo Raines, un amic de Blinky Palermo.

En aquella mateixa investigació de 1960, Williams també va testificar que li havien ofert suborns per vendre el segon combat contra Kid Gavilán i la lluita pel títol contra Jimmy Carter (el 25 de maig de 1951) i, tot i que va negar haver-los acceptat, va resultar derrotat en tots dos i el de Carter li va suposar la pèrdua del títol. A part d'aquestes dues, Williams va admetre que va perdre una disputa contra el pes wèlter Chuck Davey a canvi de diners el 1952, quan ja no era campió.

Ike Williams es va retirar el 1955, després de guanyar per *knock-out* tècnic un combat contra Beau Jack, excampió amb qui es va enfrontar fins a quatre vegades al llarg de la seva carrera. Williams va morir el 5 de setembre de 1994; el 1990 havia entrat a l'International Boxing Hall of Fame.

4.2.2 Els pesos pesants dels Golden Gloves

A principis dels cinquanta, Palermo també posseïa altres pesos pesants que havien destacat en les competicions amateurs. Aquest era el cas de Dan Bucceroni, un boxejador de Philadelphia que el 1947 va guanyar, entre d'altres, el campionat Golden Gloves de Chicago. A partir d'aquell any, 'Butcher Boy' Bucceroni, que havia nascut el 3 de desembre de 1927, va començar la seva carrera com a professional, però mai va arribar a boxejar en cap combat ni amb cap contrincant important. Quan, el març de 1951, es va haver de posposar un enfrontament d'Ike Williams, Palermo va organitzar un combat amb Bucceroni per substituir-lo. El boxejador de Philadelphia va servir a la Marina dels EUA i allà es va proclamar campió de pes pesant. Es va retirar l'any 1954 i va morir el 16 d'abril de 2008.

Imatge 106 Dan Bucceroni

⁸⁸ SAMMONS, Jeffrey T. *Beyond the ring: The role of boxing in American society*, Chicago, University of Illinois Press, 1988 (p.146).

Clarence Henry era un altre dels púgils de Palermo. Henry va néixer el 27 de març de 1926 a San Antonio, Texas, però aviat es va traslladar a Los Angeles, on el 1948 va ser campió del

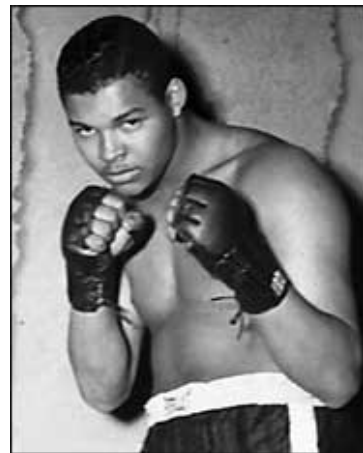

Imatge 107 Clarence Henry

campionat Golden Gloves organitzat per *Los Angeles Times*. En els seus inicis com a professional, el seu mànager va ser Jack Dempsey, antic campió mundial dels pesos pesants. Més endavant, però, Palermo li va agafar el relleu i Henry va aconseguir el títol de l'estat de Califòrnia l'any 1950. Després d'allunyar-se del ring el 1954, tenim notícies d'ell a través de la revista *Jet*, que a la seva edició del 6 de gener de 1955 fa referència a “la manera com el famós mànager de boxa Frank ‘Blinky’ Palermo es va enrabiar quan l'exboxejador dels pesos pesants Clarence Henry va vendre un apartament moblat que Blinky [...] li havia comprat quan Henry estava arruïnat.”⁸⁹ Tot i el seu èxit moderat, el 1998 va entrar al World Boxing Hall of Fame. Va morir el 28 de febrer de l'any següent.

El pes pesant Coley Wallace, nascut el 5 d'abril de 1927 a Jacksonville (Florida), era un dels altres boxejadors que Palermo controlava en aquell moment. Wallace va tenir un començament espectacular com a boxejador aficionat, aconseguint el que mai més ningú podria fer: vèncer Rocky Marciano. El va guanyar a la final de la competició amateur Golden Gloves de New York el 1948, un any en què també es va proclamar vencedor de tres campionats més.

Però la seva carrera professional, que va començar el 1950 de la mà de Palermo, no va anar tan bé. “M'emprenyo quan penso en Blinky Palermo”, va dir Wallace en una ocasió. “Ho hauria pogut fer millor amb mi. Em va arruïnar la carrera com a boxejador.”⁹⁰ Més endavant el boxejador també explicaria que, dels 20.000 dòlars que havia de cobrar pel seu combat contra l'antic campió Ezzard Charles celebrat el 16 de desembre de 1953 a San Francisco, Palermo només n'hi va donar 3.000. I els abusos del gàngster no s'havien acabat aquí, sinó que abans de l'enfrontament també l'havia drogat.

Imatge 108 Coley Wallace

Wallace es va retirar l'abril de 1956 després de perdre per *knock-out* en l'últim assalt del seu combat contra Bob Woodall. En els seus últims anys al ring i –especialment– a partir de 1956,

⁸⁹ *Jet*, 6 de gener de 1955

⁹⁰ MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: the Mob, the Garden & the Golden Age of Boxing*, Londres, Yellow Jersey Press, 2009 (p.278).

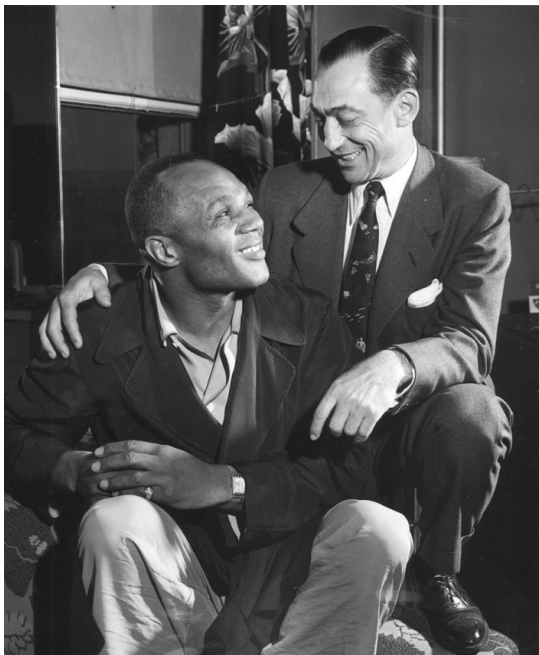
es va dedicar a l'actuació i va fer el paper de Joe Louis en dues ocasions (com a protagonista a *The Joe Louis Story* [1953] i amb una breu aparició a *Raging Bull*). Així, va interpretar el campió mundial dels pesos pesants que mai havia pogut ser. Wallace va morir el 30 de gener de 2005 a New York a causa d'un atac de cor.

4.3 Pesos pesants

4.3.1 Jersey Joe Walcott i Felix Bocchicchio, el seu mànager

Felix Bocchicchio va néixer a Pennsylvania el 31 d'agost de 1906. Va anar a la presó per primera vegada l'abril de 1930 i, quan va ser alliberat, es va traslladar a New Jersey. Allà se'l va relacionar amb l'assassinat d'un detectiu de la policia i amb el robatori d'un bar, però no va arribar a ser condemnat. El 1935 es va traslladar a l'àrea de Camden, on s'involucrà amb el negoci de les apostes il·legals en les carreres de cavalls.

L'any 1944, el pes pesant Jersey Joe Walcott va cridar l'atenció de Bocchicchio, tot i que el criminal no sabia pràcticament res de boxa. Segons un redactor esportiu, Bocchicchio "sabia tant de boxa com la Mona Lisa de matar mosques, però va decidir aprendre'n."⁹¹ Walcott havia nascut el 31 de gener de 1914 a Merchantville, New Jersey, amb el nom d'Arnold Raymond Cream. Fill d'immigrants de Barbados, va adoptar el nom del seu ídol, Joe Walcott, el campió

Imatge 109 Walcott (esquerra) i Bocchicchio (dreta)

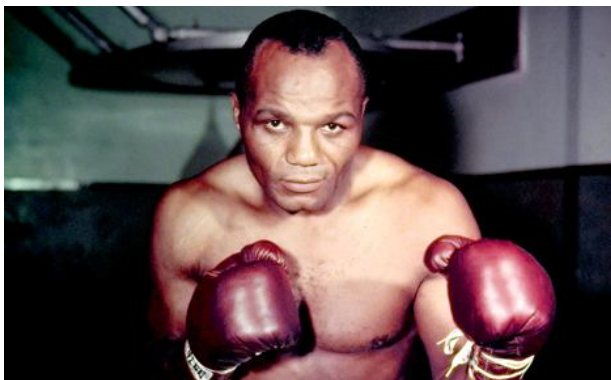
de pes wèlter del país caribeny. Walcott va començar a boxejar professionalment l'any 1930 però, després de perdre per *knock-out* contra l'aspirant al títol Abe Simon el 12 de febrer de 1940, es va allunyar dels rings d'anomenada. A mitjan anys quaranta, la carrera del Walcott s'havia estancat i es dedicava a boxejar per l'àrea de Camden..

Bocchicchio es va oferir a Walcott per fer-li de mànager i al principi el boxejador s'hi va oposar, al·legant que havia de mantenir la seva família i que, si en aquell temps no havia aconseguit res amb la boxa, tampoc ho

⁹¹ *Camden People* <<http://www.dvrbs.com/people/camdenpeople-FelixBocchicchio.htm>> [28/12/2011].

aconseguiria llavors, que ja tenia 30 anys. Però Bocchicchio va ajudar-lo a ell i a la seva família i li va renovar la llicència de boxejador.

Finalment, Jersey Joe Walcott va tornar a la boxa amb un gran èxit, encadenant vuit victòries de les nou possibles. Així, el renascut pes pesant va anar obrint camí cap al cim del pugilisme professional i, el 1947 i el 1948, va aconseguir dos combats pel títol contra el campió Joe Louis. Va perdre en les dues ocasions, i l'any següent seria derrotat un altre cop, aquesta vegada per Ezzard Charles, en la lluita pel tron que Louis havia deixat vacant en retirar-se. El 1951 es tornaria a enfrontar amb Charles i, tot i que en el primer enfrontament va perdre, en el segon (el 18 de juliol) va aconseguir prendre-li el títol amb un *knock-out*. D'aquesta manera, Walcott va coronar-se amb 37 anys i es va convertir en l'home de més edat que es proclamava campió dels pesos pesants, un rècord que tindria fins l'any 1994.

Walcott va tenir el títol durant catorze mesos fins que el va perdre contra Rocky Imatge 110 Jersey Joe Walcott

Marciano el 23 de setembre de 1952. Durant la lluita, nomenada Combat de l'Any per la *Ring Magazine*, Walcott s'havia mostrat molt superior, aconseguint tombar Marciano per primera vegada en la carrera del futur campió, però finalment la fortalesa i vitalitat de la joventut va vèncer amb un *knock-out*.

El públic demanava un altre combat Walcott vs Marciano, però Felix Bocchicchio, que s'estava recuperant d'un atac de cor que havia patit el 16 de gener de 1953, es mostrava reticent i demanava un preu molt alt. Carbo va intervenir en nom de l'IBC, que era qui promocionava el combat, i va convèncer Bocchicchio per rebaixar les seves exigències. Així, tot i que van haver de pagar 250.000 dòlars a Walcott i el seu mànager, van aconseguir que se celebrés el segon combat el 15 de maig de 1953. Walcott, però, va ser derrotat per KO en el primer assalt i es va retirar del pugilisme.

A partir de llavors va participar en diversos projectes, actuant a la pel·lícula *The Harder They Fall* (1956) amb Humphrey Bogart i el també exboxejador Max Baer i arbitrant el controvertit combat entre Sonny Liston i Muhammad Ali del 25 de maig de 1965 en què Liston va caure a la lona per un "cop de puny fantasma", moment immortalitzat en una de les fotografies més mítiques en la història del pugilisme. En ella s'hi veu Liston estirat i Ali al seu davant (tot i que Walcott li havia demanat que s'apartés) mentre li crida "Aixeca't i lluita, imbècil!" (*Get up and*

fight, you sucker!). Després d'aquell polèmic combat, Walcott va acabar fent carrera en la política i va morir el 25 de febrer de 1994.

4.3.2 Rocky Marciano i el seu mànager Al Weill

Aquell 23 de setembre de 1952, Rocky Marciano es va convertir en el nou campió dels pesos pesants i va mantenir el títol fins que es va retirar. La majoria de redactors esportius i el públic en general no creia que Marciano (anomenar sovint “l’esperança blanca” perquè des de feia quinze anys al tron de la seva categoria s’hi havia assegut afroamericans) estigués involucrat amb la màfia. Però un periodista, Joe Bostic, ja havia insinuat que “[Marciano] era el beneficiari de les millors circumstàncies de les que mai cap aspirant al títol de pesos pesants havia gaudit”, a més d’assegurar que “tenia unes relacions diplomàtiques perfectes amb l’home i la màfia que controlaven la boxa en aquell moment.”⁹² I aquest home, evidentment, no era altre que Frankie Carbo.

Imatge 111 Rocky Marciano

Marciano va néixer a Brockton, Massachusetts, amb el nom de Rocco Francis Marchegiano l'1 de setembre de 1923. Fill d'immigrants italians, durant la seva joventut va exercir diversos oficis, entre ells el de sabater, però Rocco ambicionava un futur molt diferent. Li va tocar fer el servei militar durant la Segona Guerra Mundial i el 1946 va guanyar un torneig de boxa amateur que organitzava l'exèrcit. El març de 1947 va debutar com a professional però, tot i vèncer per *knock-out*, va tornar als circuits amateurs. La seva única derrota dins el ring va ser en un d'aquests combats d'aficionats contra Coley Wallace, un dels púgils de Palermo; Marciano és l'únic boxejador de la història dels pesos pesants que ha finalitzat invicte la seva carrera com a professional.

El mànager de Marciano era Al Weill, que havia nascut a França el 1893 però va immigrar a New York amb la seva família a l'edat de 13 anys. Amb ell va tornar a endinsar-se en la boxa professional i va disputar una vintena de combats a l'estat de Rhode Island. Llavors va tenir lloc un fet que canviaria la vida de Marciano. El 30 de desembre de 1949 va vèncer Carmine Vingo amb un *knock-out* al sisè assalt. Aquell va ser l'últim enfrontament de Vingo; va quedar estirat a

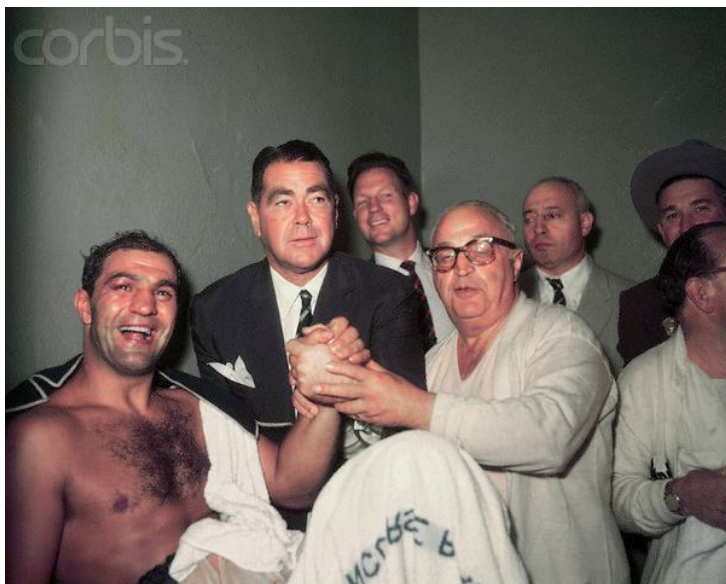
⁹² SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 250).

la lona, inconscient, a causa d'una hemorràgia cerebral i, tot i que va acabar recuperant-se, la seva carrera es va acabar. Marciano va quedar molt afectat i a partir de llavors va sorgir una bona amistat entre ell i Vingo.

El seu següent combat va ser amb un altre italià invicte, Roland LaStarza, al Madison Square Garden. El combat va ser molt igualat i el de Brockton va acabar guanyant per decisió dividida, però molts van creure, com es veu a la pel·lícula per a televisió *Rocky Marciano* (1999), que no havia utilitzat tota la seva força per por que passés el mateix que va succeir amb Vingo. “Has tingut sort de caure bé als jutges”, li recrimina l'actor Tony LoBianco, en el paper de Frankie Carbo. I és que, com mostra el film, Al Weill i Carbo mantenien una amistat molt pròxima des de, com a mínim, mitjans de la dècada de 1940. Norris, Weill i Carbo eren tan amics que, fins i tot, el director de l'IBC “va posar els noms de Mr. Gray i Al W a dos dels seus cavalls.”⁹³

El propi Marciano també tenia diversos amics de la màfia arreu del país. Va mantenir una estreta relació amb el gàngster de Chicago Frankie Fratto, que comptava amb un llarg historial criminal, i fins i tot va visitar el famós *don* Vito Genovese a la presó poc abans que aquest morís a principis de 1969. Un amic de Marciano, Ernie Clivio, explica: “[Els gàngsters] feien tot el que podien per fer-nos sentir còmodes i que ens ho passéssim bé. El que passés més enllà d'això no era de la nostra incumbència. En Rocky no estava més implicat en assumptes tèrbols del que podia estar-ho jo.”⁹⁴

Però això no era del tot cert. Després de conèixer Carbo a través de Weill va sorgir una relació bastant estreta entre ells dos, tot i que al final de la seva carrera —en una mentida pietosa— Marciano afirmés que només s'havia trobat dues vegades amb Carbo. Si bé Mr. Gray no va manipular els combats de la Roca de Brockton com havia fet amb altres púgils,

Imatge 112 Encaixada de mans entre Marciano, Jim Norris i Al Weill després d'un combat (1951).

sí que va utilitzar el seu poder per aconseguir-li combats. “Els de la màfia protegien en Rocky”,

⁹³ SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 59).

⁹⁴ SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 324).

afirma el seu germà petit, Peter Marciano. “Ho feien saber a tothom, «No us fiquen amb aquest noi. És dels nostres. És el nostre cavaller amb armadura.»”⁹⁵

L’agost de 1951, després del combat contra Freddie Beshore, Carbo va ser vist fora del vestidor de Marciano parlant amb Weill sobre el pròxim combat de la Roca contra el seu gran ídol, Joe Louis. Louis s’havia retirat el 1948 com a campió després d’un combat contra Walcott, però els seus greus problemes econòmics el van obligar a tornar a boxejar. Marciano va vèncer per *knock-out* tècnic al vuitè assalt. Poc menys d’un any després, el Tsar de la Boxa va tornar a utilitzar el seu poder per fer que el de Brockton s’enfrontés a Harry Matthews el juliol de 1952.

Els dos combats contra Jersey Joe Walcott amb el títol mundial en joc també van ser organitzats per Carbo, que controlava els mànagers d’ambdós boxejadors: Al Weill i Felix Bocchicchio.

A partir de llavors, Marciano va defensar el títol en cinc ocasions: en un combat contra LaStarza el 1953, dues vegades contra l’excampió Ezzard Charles el 1954 i, l’any següent, en una disputa amb el campió britànic i europeu Don Cockell i, el seu últim enfrontament, contra Archie

Imatge 113 Judd Hirsch (esquerra) i Tony LoBianco (dreta) interpreten Al Weill i Frankie Carbo, respectivament, al film televisiu *Rocky Marciano*.

Moore. El 27 d’abril de 1956 va anunciar que es retirava de la boxa sense que ningú li hagués pogut prendre el títol. Des d’aquell moment es va dedicar al món de l’espectacle i a exercir d’àrbitre.

Rocky Marciano va morir el 31 d’agost de 1969, la nit abans del seu 46è aniversari, en un accident d’avioneta provocat pel mal temps i la inexperiència del pilot. A més del pilot i Marciano, a l’accident també va morir Frankie Farrell, el fill del gàngster de Chicago Louis Fratto, en una última mostra de la bona relació de la Roca amb els mafiosos. A Brockton l’esperava una festa sorpresa organitzada per la seva dona.

Marciano ha tingut una gran influència en el món de la boxa i en la societat nord-americana en general. Un exemple és que el púgil a qui el personatge de Sylvester Stallone idolatra incondicionalment a la pel·lícula *Rocky* (1976) és Marciano, de qui es pot veure un pòster a l’apartament de Balboa. Fins i tot en un film tan optimista i que mostra un protagonista amb uns

⁹⁵ SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005 (pàg. 290).

valors morals tan fermes es veu com, abans de convertir-se en boxejador, Rocky treballa per a un gàngster del seu barri. Màfia i pugilisme van avançar agafats de la mà, entre corrupció, sang i apostes, durant moltes dècades i, en especial, durant l'era de Frankie Carbo.

4.4 El control dels pesos wèlter

4.4.1 El mànager Herman Wallman

Un altre dels homes de Carbo era Herman Wallman, més conegut com a Hymie The Mink, que es dedicava a la pelleteria abans de començar a exercir de mànager de boxa. A Wallman li agradava fanfarronejar de la seva amistat amb Carbo –en una ocasió va dir que “el coneixia des de feia 35 anys i el visitava sovint a casa”⁹⁶– però, quan el 1958 va haver de declarar davant el Gran Jurat del comtat de New York, va negar treballar per ell; això sí, després d'explicar que “cada vegada que una de les seves filles es va casar [...] va convidar Carbo al casaments.”⁹⁷ Amb aquestes declaracions pretenia evitar que el condemnessin pels combats que l'acusaven de manipular, però no li va servir de res. A finals dels cinquanta el fiscal del districte Frank S. Hogan havia reprès la seva croada, i aquella vegada amb un gran èxit.

El que sí és cert és que Carbo no interferia tant en la relació entre Wallman i els seus boxejadors com ho feia en altres casos. Perquè els combats fossin favorables als seus púgils, Hymie The Mink pagava a qui fos necessari: mànagers, àrbitres, organitzadors de combats, boxejadors. Llavors, ho comunicava a Carbo i el Tsar de la Boxa apostava a favor de qui Wallman li havia indicat. Però el fet que gaudís d'una certa llibertat no significava que a vegades també hagués de complir ordres encara que no volgués.

Un dels boxejadors de Wallman era el pes lleuger Orlando Zulueta. Nascut a l'Havana el 12 de juliol de 1928, havia començat a boxejar allà l'any 1946 i el 1948 es va proclamar campió cubà dels pesos lleugers després de guanyar per punts un combat molt polèmic. L'any següent va arribar als EUA i no va ser fins el 1957 que se li va presentar la

Imatge 114 Zulueta, al darrere, fa broma durant la revisió mèdica de Ludwig Lightburn, un seu contrincant.

⁹⁶ *The New York Times*, 1 d'abril de 1958

⁹⁷ *Sports Illustrated*, 30 de maig de 1955

oportunitat de lluitar pel títol mundial contra Joe Brown. I llavors Frankie Carbo va intervenir. Li va dir a Wallman que si Zulueta guanyava el títol passaria a ser, en part, propietat de Lou Viscusi, el mànager de Brown, que era un bon amic de Carbo des de feia anys. Afortunadament per Wallman, Zulueta va perdre per *knock-out* tècnic en el tretzè assalt.

El cubà es va retirar el 1962 sense haver pogut lluitar pel tron en cap altra ocasió. El 20 de juliol de 1971 va ser assassinat a punyalades quan sortia d'un bar de San Francisco, on treballava de cambrer. Dos membres de la banda motociclista Hell's Angel van ser condemnats pel crim. Zulueta tenia 43 anys.

Wallman, a part de molts púgils de baixa categoria, posseïa també un campió. Era el pes wèlter Johnny Bratton, a qui havia adquirit a Chicago per 12.500 dòlars. 'Honey Boy' Bratton va

Imatge 115 Johnny Bratton

néixer el 9 de setembre de 1927 a Little Rock, Arkansas, però la major part de la seva vida va residir a Chicago, on havia començat a boxejar professionalment l'any 1944. Durant la seva carrera es va enfrontar a Dave Castelloux, Cleo Shans, Chalky Wright, Willie Joyce i Ike Williams abans de combatre contra Charley Fusari el 14 de març de 1951 pel títol dels pesos wèlter que Sugar Ray Robinson havia deixat vacant després de passar-se als pesos mitjans.

Bratton va vèncer per decisió dividida però només va ser capaç de mantenir el títol fins el maig d'aquell any, quan Kid Gavilán el va derrotar. Va boxejar fins el

1955 i en aquest temps va perdre en una altra ocasió contra Gavilán i també contra el futur campió Johnny Saxton. Johnny Bratton va morir el 17 d'agost de 1993.

4.4.2 Kid Gavilán

Kid Gavilán va néixer amb el nom de Gerardo González prop de la ciutat de Camagüey, Cuba, el 6 de gener de 1926, i va començar a boxejar des de molt jove. Es va traslladar a l'Havana per dedicar-se al pugilisme i li va fer de mànager Fernando Balido, el propietari d'un cafè anomenat El Gavilán (l'esparver), l'origen del seu sobrenom. El juliol de 1945 es va proclamar campió cubà dels pesos lleugers en vèncer per KO el veterà Joe Pedroso, que després del combat es retiraria.

L'estiu de 1946, havent guanyat 7.000\$ a Cuba, Gavilán va arribar a New York acompanyat de Balido i, tot just aterrar, es van posar en contacte amb el redactor esportiu cubà Jess Losada. Losada els va dur a l'Stillman's Gym, on van conèixer Ángel López, un dels sudamericans més destacats de la ciutat i propietari del Château Madrid, cabaret de Broadway freqüentat per persones destacades del pugilisme novaiorquès; entre elles Frankie Carbo, que marcaria fatalment la carrera del cubà.

L'any 1948 va perdre contra Ike Williams, púgil de Palermo, per una decisió unànime que va ser molt qüestionada, tant pel públic com per la premsa especialitzada. Entre 1948 i 1949 va ser derrotat en dues ocasions per Sugar Ray Robinson, la segona d'elles amb el títol en joc, però va aconseguir vèncer Ike Williams en els seus dos retrobaments. Gavilán va arribar

Imatge 116 Ángel López (esquerra) i Kid Gavilán (dreta) durant un entrenament.

al cim de la seva carrera quan va prendre el tron de campió mundial dels pesos wèlter a Johnny Bratton el 18 de maig de 1951.

La polèmica va fer trontollar Kid Gavilán el 29 d'agost d'aquell any, en un combat contra l'irlandès Billy Graham per la defensa del títol. La decisió dividida que li va otorgar la victòria

Imatge 117 Frankie Carbo, 1952

al cubà va ser molt impopular entre el públic. “No hi va haver grans disturbis però van volar molts cops de puny”, explica el redactor esportiu Kevin Mitchell. “La gent estava enfadada, no només per la decisió sinó perquè creien que els havien estafat, un altre cop, des d'abans que sonés la campana de l'inici del combat.”⁹⁸

L'estiu de 1952, Fernando Balido i Gavilán marxen a Buenos Aires, on han concertat un seguit de combats a esqueses de Carbo perquè el gàngster no pugui manipular els resultats i apoderar-se dels beneficis. Kid guanya els tres enfrontaments i llavors volen a l'Havana, on defensa el títol de campió per contra Billy Graham per segona vegada. Però, darrere d'ells,

⁹⁸ MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: the Mob, the Fights, the Fifties*, Nova York, Pegasus Books, 2010 (p.158).

Carbo i Jim Norris arriben a la capital de Cuba i aconseguixen convèncer Balido perquè passi el seu contracte de mànager a Ángel López.

El 20 d'octubre de 1954, Kid Gavilán i Johnny Saxton, que té com a mànager Blinky Palermo, s'enfronten en un combat pel títol. El cubà va perdre per decisió unànime tot i dominar Saxton en els 15 assalts, però des de feia hores corrien rumors que el combat estava manipulat. Carbo va desplomar els apostants. La sospita es va estendre per tot el país i van ser molts els que van denunciar la paròdia, entre ells, l'incansable Dan Parker: "Una possible explicació és que el *signor* Carbo, que posseeix Gavilán sense l'aprovació del boxejador, va veure que Kid no només es tornava cada vegada més reaci al seu control sinó que el seu nivell dequeia ràpidament i, per seguir dominant el títol, es va posar d'acord amb Blinky per passar-lo a Saxton."⁹⁹

Després de l'escàndol i amb un nou campió dels pesos wèlter, Carbo va decidir deixar de controlar Gavilán, i Ángel López va traspasar el seu contracte al mànager de pares libanesos Yamil Chade, que residia a Cuba des que era petit. Però la influència de Carbo en la carrera de Gavilán no s'havia acabat. A finals de 1955, Chade i el boxejador van iniciar una gira mundial

Imatge 118 Kid Gavilán i Yamil Chade (1955)

per allunyar-se de les polèmiques i dels tentacles del Tsar de la Boxa, però no ho van aconseguir. A Cuba hi van haver aldarulls després d'una victòria de Gavilán per *knock-out*, perquè creien que el contrincant s'havia tirat expressament a terra i només va guanyar dos dels quatre combats que va fer a Argentina i Uruguay.

Però la controvèrsia més gran va esclatar al Regne Unit. El 7 de febrer de 1956, Gavilán va boxejar contra el londinenc Peter Waterman. El cubà va demostrar una clara superioritat durant els 10 assalts, però l'àrbitre i únic jutge del combat, el veterà i molt respectat Ben Green, va sorprendre a tothom, fins i tot al propi Waterman, quan va donar la victòria per punts al britànic. El periodista Johnny Sharpe explicava als lectors de la *Ring Magazine*: "Quan l'àrbitre va aixecar la mà de Waterman sense dubtar-ho ni un moment, vaig preguntar-me si veia

⁹⁹ *Sports Illustrated*, 1 de novembre de 1954

visions.”¹⁰⁰ Les protestes per aquesta decisió van fer que la British Boxing Board of Control (una comissió britànica semblant a la NYSAC) suspengués la llicència de Ben Green.

Finalment, la tardor de 1956, Gavilán va declarar: “Em persegueixen els gàngsters!”. Acorralat a preguntes, va acusar: “És l’home del cabell blanc...”¹⁰¹ Per evitar que seguís parlant, Carbo el va tornar a acollir i li va prometre una segona oportunitat. El 31 de juliol de 1957, després de diverses derrotes seguides, Kid Gavilán va guanyar el mexicà Gaspar Ortega. Llavors Carbo organitzà un altre combat entre ells dos que posicionaria el vencedor com a aspirant principal al títol dels pesos wèlter. Es va celebrar el 22 d’octubre a Los Angeles i, tot i que Kid era el clar favorit, Ortega va vèncer per decisió dividida. El malson de Gavilán –que, drogat pel gàngster, intercalava victòries i derrotes per punts– va durar fins el juny de 1958, quan va boxejar i va perdre per última vegada.

Durant molts anys va negar haver tingut cap relació amb el Tsar de la Boxa. El cubà seguia tement al mafiós i només temps després s’atreveria a declarar: “Mai vaig saber si guanyaria o perdria un combat important...”¹⁰² Gerardo ‘Kid Gavilán’ González va morir d’un atac de cor a Miami, Florida, el 13 de febrer de 2003.

4.4.3 El títol de pes wèlter a mitjan anys 50: Saxton, DeMarco i Basilio

Saxton va néixer el 4 de juliol de 1930 a Newark, New Jersey. Orfe de pare i de mare, de petit va ser acollit per diversos familiars fins que va anar al Colored Orphan Asylum (asil per a orfes de color) del Bronx. Finalment va ser acollit per una dona que vivia a Brooklyn.

Saxton va tenir un molt bon començament com a púgil amateur i va guanyar 31 dels 33 combats en què va boxejar i es va proclamar campió de diverses competicions Golden

Imatge 119 Saxton parlant amb uns nens (Philadelphia, 1954).

¹⁰⁰ *The Ring Magazine*, maig de 1956

¹⁰¹ VADILLO, Fernando. *Boxeo y mafia*. Madrid, Ediciones Taxco, 1981 (p.138).

¹⁰² VADILLO, Fernando. *Boxeo, dioses y gángsters*. Madrid, Riego Ediciones, 1980 (p.130).

Gloves. El 1949 es va convertir en boxejador professional de pes wèlter amb l'ajuda de Billy 'Pop' Miller, que més endavant va vendre el seu contracte amb Saxton a Blinky Palermo per 10.000\$. El gàngster va fer amb Saxton allò que ja havia fet amb Billy Fox: es va assegurar per tots els mitjans possibles –legals o no– que guanyés cadascun dels combats que va tenir, i el maig de 1953, després de 40 enfrontaments, seguia invicte.

Va ser llavors quan, el 15 de juliol de 1953, Gil Turner el va vèncer per decisió dividida i el mateix tornaria a passar sis mesos després contra el veterà Del Flanagan. Però aquestes dues derrotes no van impedir que Palermo li aconseguís un combat pel títol contra el campió d'aquell moment, Kid Gavilán, que es va celebrar el 20 d'octubre de 1954. Saxton va vencer per decisió unànime i se li va prometre al cubà un segon combat perquè tingués la oportunitat de recuperar el títol ("Faré el que em digui en Frankie"¹⁰³, va assegurar-li Palermo a Gavilán), però aquest enfrontament no va arribar mai.

A diferència de molts altres boxejadors, com Coley Wallace, que van parlar de Palermo com algú que havia arruïnat les seves carreres, Saxton sempre va tenir elogis per al seu mànager. "Des del meu primer combat professional el 1949, Palermo ha sigut el meu mànager, amic i conseller. Ha sigut honest i digne de confiança en cada acord que hem tingut al llarg de la meua carrera", va afirmar, davant la incredulitat dels periodistes, en una ocasió. "Ara sóc el campió del món dels pesos wèlter. Seguiré amb la companyia de Palermo."¹⁰⁴

Imatge 120 Tres campions dels pesos wèlter; d'esquerra a dreta: Tony DeMarco, Johnny Saxton i Carmen Basilio.

Saxton no va tenir una lluita pel títol fins l'1 d'abril de l'any següent, en què va boxejar contra Tony DeMarco. DeMarco, nascut el 14 de gener de 1932 a Boston (Massachusetts) amb el nom de Leonardo Liotta, s'havia iniciat com a púgil professional l'any 1948, quan només tenia 16 anys, i per aquest motiu va haver d'utilitzar el carnet d'identitat d'un altre. El mànager de DeMarco,

¹⁰³ *Sports Illustrated*, 30 de maig de 1955

¹⁰⁴ *The Cruellest Sport* <<http://thecruellestsport.com/2009/10/27/strange-days-the-johnny-saxton-story/>> [30/12/2011]

Anthony ‘Rip’ Valenti, era un dels molts que comptaven amb la protecció –i control– de Frankie Carbo.

Valenti era un immigrant italià nascut el 14 de febrer de 1901 que va començar la seva vida com a delinqüent tot just arribar a Massachusetts (EUA). La primera vegada que el van detenir va ser el 1918, per robatori, i seria condemnat en 14 ocasions més amb diversos càrrecs. “Té molts amics en els ambients criminals, entre ells Frankie Carbo”¹⁰⁵ afirma un article de l’*Sports Illustrated*, una de les diferents fonts que mencionen la seva relació. Valenti treballava conjuntament amb Sam Silverman, un promotor de boxa també de Massachusetts i que col·laborava igualment amb el Tsar de la Boxa. DeMarco, que fins al seu combat amb Saxton havia boxejat majoritàriament a Boston i sense contrincants rellevants, va admetre amb molta ambigüitat: “Vaig conèixer Carbo. Aquells individus eren mafiosos i els encantava posseir un boxejador. Per ells era com tenir un cavall de carreres.”¹⁰⁶

Tony DeMarco va vèncer Saxton per *knock-out* tècnic en el catorzè de quinze assalts. Amb aquest relleu, Carbo pretenia desviar l’atenció – només temporalment, perquè el regnat del boxejador de Boston va ser encara més curt que el de Johnny Saxton. Segons l’*Sports Illustrated*, Carbo va dir a ‘Rip’ Valenti: “Recorda que la teva primera defensa del títol és contra Basilio a Syracuse. Li vaig prometre a Jim Norris i nosaltres sempre mantenim paraula.”¹⁰⁷ El 10 de juny de 1955, dos mesos després de coronar-se, DeMarco es va enfrontar amb l’aspirant al tron Carmen Basilio a Syracuse, New York, en un combat organitzat per Norris.

Basilio va néixer el 2 d’abril de 1927 al poble de Canastota, New York, amb el nom de Carmine Basilio. Alguns afirmen que es va canviar el nom de pila pel de Carmen perquè li semblava més masculí, però no està confirmat. Després de treballar en una plantació de cebes durant un temps, Basilio va servir en el Cos de Marines dels EUA des de finals de la segona guerra

Imatge 122 Basilio (saltant, a la dreta) celebra la seva victòria contra DeMarco, que està estirat (esquerra).

¹⁰⁵ *Sports Illustrated*, 31 de gener de 1955

¹⁰⁶ *Boxing* <http://www.boxing.com/tony_demarco_im_a_puncher.html> [30/12/2011]

¹⁰⁷ *Sports Illustrated*, 18 d’abril de 1955

mundial fins a 1947. Va guanyar 11 dels 14 combats amateurs que va disputar i el 1948 es va convertir en professional. La seva carrera va anar en alça i el 18 de setembre de 1953 es va enfrontar amb Kid Gavilán, en aquell moment campió dels pesos wèlter, en una lluita pel títol. Basilio va resultar derrotat per decisió dividida, però el 10 de juny de 1955 va tenir la seva segona oportunitat per aconseguir el tron i no la va deixar passar; el de New York va vèncer Tony DeMarco per *knock-out* tècnic en el dotzè assalt.

El 30 de novembre, DeMarco va intentar recuperar el títol però va tornar a perdre exactament com la darrera vegada. La disputa va ser nomenada Combat de l'Any per la *Ring Magazine*. El de Boston va seguir boxejant fins el 1962 i, durant aquest temps, va vèncer Kid Gavilán i el futur campió Don Jordan. A partir de la seva retirada com a púgil va exercir com a entrenador i el 2011 va publicar la seva autobiografia, *Nardo: Memoirs of a Boxing Champion*.

Amb el triomf de Carmen Basilio aquell juny del 1955, però, l'ombra de Frankie Carbo seguia planejant sobre la corona dels pesos wèlter. El mànager de Basilio, John DeJohn, sabia perfectament (com la resta d'homes de la seva professió) que si volia que el seu púgil triomfés

Imatge 123 Basilio amb John DeJohn (dreta)

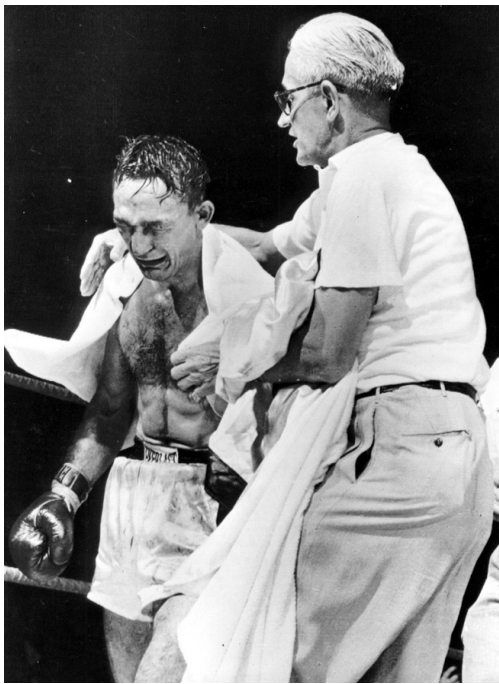
havia de comptar amb la complicitat del Tsar de la Boxa. Aquest tema és abordat per Gary Youmans en la seva biografia de Carmen Basilio, on explica les diverses reunions entre DeJohn i Carbo i com, a partir de 1955 i durant tres anys, el mànager del púgil de Canastota va pagar al gàngster mitjançant Gabe Genovese (qui havia estat el representant de Babe Risko, el primer boxejador que Carbo va controlar). “El preu de fer negocis amb ells era elevat, però quines opcions tenia DeJohn?” explica Youmans. “O treballava amb ells o exclourien Basilio.”¹⁰⁸

Però el cost més alt el van haver de pagar el 14 de març de 1956. Després d’haver-se coronat a finals de l’any anterior, Basilio va tenir el seu primer combat com a campió contra Johnny Saxton en una defensa del títol. Saxton, la marioneta de Blinky Palermo, va guanyar el combat per decisió unànime i l’esbrancada del públic va ser fins i tot superior a la del combat contra Kid Gavilán que havia assegut Saxton al tron per primera vegada. Basilio era el gran favorit –i així ho demostraven les apostes– però Carbo i l’IBC en devien una a Palermo després que

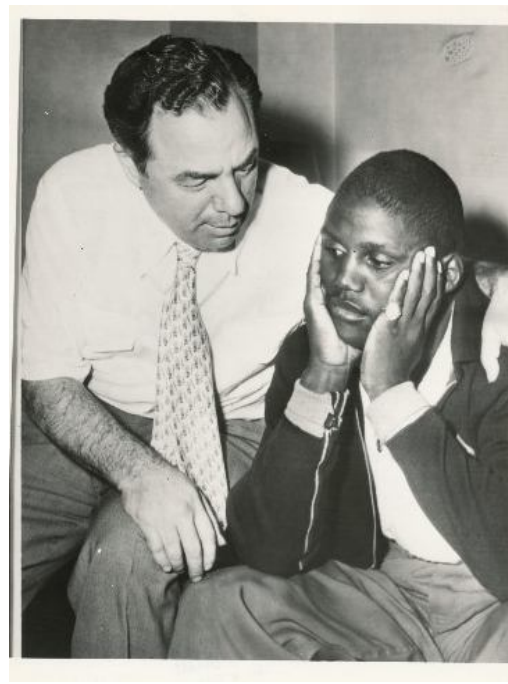
¹⁰⁸ YOUNMANS, Gary. *The onion picker: Carmen Basilio & Boxing in the 1950s*, Syracuse, Syracuse University Press, 2007 (pàg. 93).

accedís a traspasar el títol a DeMarco l'any anterior. A més, l'escenari del combat Basilio-Saxton era perfecte ja que es tractava del Chicago Stadium, propietat de Norris, i els permetia controlar l'enfrontament amb tranquil·litat. "Va ser com quan et roben en un carreró fosc"¹⁰⁹, va dir Basilio, entre llàgrimes, després del combat. La Illinois State Athletic Commission va iniciar ràpidament una investigació però, com era d'esperar, no va dur enlloc.

Saxton va tornar a regnar durant un curt període de temps fins que el 12 de setembre d'aquell any va enfrontar-se per segona vegada contra Basilio, tal i com havia demanat l'entrenador d'aquest, Joe Netro ("Haurem de fer un altre combat. No podem dormir fins que ho aconseguim. Per suposat, depèn de Mr. Norris i l'IBC"¹¹⁰). Tot i que Saxton i Palermo tenien prohibit exercir com a boxejador i mànager, respectivament, a l'estat de New York, el president de la NYSAC va creure necessari que el combat pel títol se celebrés allà perquè Basilio tingués opció a una victòria justa. Així va ser com es van enfrontar al War Memorial Auditorium de Syracuse i Basilio va recuperar el títol de campió mundial dels pesos wèlter amb un *knock-out* tècnic al novè assalt.

Imatge 124 Basilio, plorant, després de vèncer Saxton i recuperar el títol

Imatge 125 Palermo consola Saxton

Cinc mesos més tard, un tercer –i innecessari– combat entre Saxton i Basilio va demostrar la superioritat inqüestionable del novaiorquès amb un resultat idèntic al de la seva segona disputa. Després de la seva derrota, Saxton va perdre tres dels seus quatre següents combats i es va retirar, amb 28 anys, el 1958. Ja havia estat detingut en algunes ocasions durant els últims anys

¹⁰⁹ *The National Police Gazette*, juliol de 1956

¹¹⁰ *Sports Illustrated*, 26 de març de 1956

de la seva carrera, però va començar a tenir seriosos problemes amb la justícia el 1959. El 4 de març d'aquell any se'l va detenir per robar poc més de cinc dòlars i una peça de roba. El 4 d'abril següent va ser arrestat una altra vegada per robatori i, a la presó, va intentar penjar-se. El seu comportament va fer que l'ingressessin en un hospital psiquiàtric, on va estar confinat durant dos anys. En la dècada dels noranta el van trobar vivint en un apartament de New York sense electricitat i durant aquella època també se li va diagnosticar demència pugilística¹¹¹. Johnny Saxton va morir el 4 d'octubre de 2008.

Pel que fa a Basilio, el boxejador va augmentar el seu pes per competir en la categoria de pesos mitjans i el 23 de setembre de 1957 es va fer amb el títol d'aquesta categoria en guanyar per decisió dividida un combat contra Ray Sugar Robinson. Això va fer que hagués de renunciar al tron de campió dels pesos wèlter, que va quedar vacant. Basilio, però, va perdre el cinturó en el seu següent combat contra Robinson el 25 de març de 1958. A partir de llavors va participar en set enfrontaments professionals més i es va retirar tres dies després de perdre contra Paul Pender el 22 d'abril de 1961.

Durant la dècada dels setanta va veure com el seu nebot, Billy Backus, es convertia també en campió de pes wèlter. Basilio pertany a l'International Boxing Hall of Fame, en la seu del qual va treballar com a voluntari durant un llarg període de temps.

4.4.4 Els últims pesos wèlter de Carbo

Poc abans del Nadal de 1957, Carbo, que havia aconseguit sobreviure a les diverses investigacions dutes a terme durant aquella dècada sobre el crim organitzat –des de la que va fer el senador Estes Kefauver entre 1950 i 1951 fins a les del fiscal Frank S. Hogan, que seguia amb la seva croada–, va convocar una reunió a Miami. Hi van assistir tant gàngsters com mànagers de boxa (sovint eren les dues coses alhora) i Carbo els va parlar dels seus plans en

Imatge 126 Frankie Carbo

¹¹¹ La demència pugilística és una malaltia neurodegenerativa que sol afectar als boxejadors que han patit greus i repetides commocions cerebrals. Comporta un declivi en l'activitat mental, problemes amb la memòria i la parla, falta de coordinació i parkinsonisme. Alguns afectats per aquest síndrome han estat el pes mitjà Sugar Ray Robinson, el pes wèlter Emile Griffith i el pes pesant Floyd Patterson.

relació al títol mundial dels pesos wèlter, que estava vacant des d'aquell setembre.

La intenció del Tsar de la Boxa era que Virgil 'Honey Bear' Akins, un púgil de Saint Louis

Imatge 127 Virgil Akins

(Missouri) que l'únic combat destacat que havia tingut havia estat un combat contra Johnny Saxton a principis de dècada, es fes amb el títol de campió. Akins, nascut el 10 de març de 1928 i iniciat en la boxa professional el dia del seu vintè aniversari, tenia com a mànager Bernard Glickman, que aquell mateix 1957 va ser nomenat Mánager de l'Any per la *Ring Magazine*. Glickman, però, estava associat amb Blinky Palermo des de 1954 i mantenia una bona relació amb diferents figures de la màfia, especialment amb Frankie Carbo.

Per aconseguir el seu objectiu, Carbo i els seus homes van planejar una sèrie de combats que duguessin Akins al títol i James Norris va donar el seu vistiplau. Així doncs, el púgil de Saint Louis es va enfrontar a Isaac Logart el 21 de març de 1958 al Madison Square Garden i la seva victòria per *knock-out* tècnic al sisè assalt el va convertir en l'aspirant principal al títol. Però, mentre se celebrava el combat, la fiscalia va començar a repartir citacions. Després de molt temps, el Frank Hogan havia aconseguit permís per escoltar les converses telefòniques de Carbo i els seus sequaços, i aquestes van revelar que el Tsar havia donat ordres a Glickman en relació a aquell combat contra Logart.

El 24 de juliol de 1958, Carbo va ser acusat pel Comtat de New York d'exercir de mànager i organitzador de combats sense llicència. El 14 d'agost, la Cort Federal el va acusar d'"evadir impostos entre els anys 1944 i 1946 i entre 1949 i 1951"¹¹² que suposaven el valor de 750.000 dòlars. El fet d'enviar gàngsters a la presó mitjançant càrrecs per evasió d'impostos era una pràctica que ja s'havia dut a terme, per exemple, en la condemna d'Al Capone el 1931 o la de Frank Costello el 1954. Irònicament, en el seu testimoni davant el Comitè Kefauver a principis dels anys 50, quan se li va demanar què havia fet per al seu país, Costello havia contestat, amb la veu greu rogallosa que Marlon Brando imitaria a *The Godfather* (1972): "Pagar els impostos!"¹¹³ (*Paid my tax!*). Carbo va ser un fugitiu de la justícia durant 10 mesos fins que va ser detingut el maig de l'any següent.

Però mentrestant, el 'pla Akins' seguia tal com estava previst. El 6 de juny de 1958, el púgil de Glickman es va proclamar campió dels pesos wèlter en vèncer Vince Martinez, l'altre aspirant

¹¹² *The New York Times*, 15 d'agost de 1958

¹¹³ KEFAUVER, Estes. *Crime in America*, Westport, Greenwood Press, 1968 (p. 306).

favorit al títol. La victòria, per KO tècnic, va ser bastant sorprenent ja que Martinez tenia una carrera molt més consolidada que Akins, que incloïa nombrosos combats al Garden amb púgils de la talla de Kid Gavilán o Gil Turner. Però l'*Sports Illustrated* explica com “aquella nit, la policia de St. Louis va trobar Blinky Palermo amb un variat assortit de pastilles per dormir i sedants. En aquell moment no tenien motius per pensar que Palermo estava utilitzant drogues per cap altre propòsit que no fos, com ell els va explicar, el seu mal d'esquena.”¹¹⁴

Però tot es va complicar quan el boxejador californià Don ‘Geronimo’ Jordan es va creuar amb la carrera meteòrica d’Akins. Carbo i l’IBC no havien tingut en compte Jordan, que havia nascut el 22 de juny de 1934 a Los Angeles i s’havia fet un nom en el seu estat en obtenir el títol de pes lleuger de Califòrnia el 1954. Així doncs, poc després que Akins guanyés el títol, es va acordar que ell i Jordan combatrien el desembre d’aquell any. Palermo va intentar que el mànager de ‘Geronimo’, Donald Nesseth, desestimés la idea, però va fracassar.

Llavors va voler comprar el 50% del púgil, però també li van respondre amb negatives. Enlloc d’això, Nesseth li va demanar al seu amic i promotor Jackie Leonard (nascut amb el nom de Leonard Blakely) que aconseguís que el combat es televisés a nivell nacional.

Imatge 128 D’esquerra a dreta: Frankie Carbo, Don Jordan i Donald Nesseth

Leonard era un dels homes de l’IBC a la Costa Oest. Truman Gibson havia fundat el Hollywood Boxing and Wrestling Club per reafirmar el seu poder en aquella àrea i va nomenar Leonard el president del club, a més del promotor i organitzador de combats. Leonard, però, tenia diversos deutes tant amb l’IBC, que li havia deixat 28.000 dòlars per tirar endavant la nova organització, com amb Carbo, a qui havia promès 12.000\$ per un combat entre Kid Gavilán i Gaspar Ortega que mai es va arribar a produir i només n’hi va poder pagar 7.000.

¹¹⁴ *Sports Illustrated*, 5 d’octubre de 1959

Tot va empitjorar quan va rebre la petició de Don Nesselth. Leonard va demanar consell a Truman Gibson, qui li va recomanar que acceptés el tracte de Palermo i li donés la meitat dels guanys que es recaptessin en aquell enfrontament entre Jordan i Akins. El 5 de desembre de 1958 es va celebrar el combat i Jordan va guanyar per decisió unànime i es va coronar campió mundial dels pesos wèlter.

Imatge 129 Akers (esquerra) i Jordan (dreta) es pesen abans del

5. ...THE HARDER THEY FALL

5.1 La caiguda de l'imperi

Mentrestant, Jim Norris i l'IBC també començaven a tenir seriosos problemes amb la justícia. Per evitar la percepció que l'IBC de New York monopolitzava el negoci de la boxa, Norris i Wirtz van formar l'International Boxing Club d'Illinois. Norris va renunciar al seu càrrec de president a favor de Truman Gibson i l'IBC va ser comprat per la Madison Square Garden Corporation, convertint-se en una filial d'aquesta.

Però els dies de l'International Boxing Club estaven comptats. El jutge Sylvester Ryan va dictaminar que l'IBC de New York era un monopoli i va ordenar la seva dissolució, així com la dissolució de l'IBC d'Illinois. A Norris i Wirtz se'ls donaven cinc anys per desfer-se de les seves accions (aproximadament un 40%) de la Madison Square Garden Corporation. Es va apel·lar en contra d'aquestes sentències però van ser confirmades per la Cort Suprema el 12 de gener de 1959. El 30 de gener de 1959, Norris i Wirtz van anunciar que venien les seves accions de la Garden a la Graham-Paige Corporation, una companyia d'inversions de New York. La venda es va fer oficial el 19 de febrer següent.

Mentre l'imperi queia al seu voltant, Carbo seguia entossudit amb el títol dels pesos wèlter. El 24 d'abril de 1959, Don Jordan i Virgil Akers es van tornar a veure les cares i el californià va vèncer altra vegada. Va ser llavors quan Carbo i Palermo es van posar en contacte amb el

mànager Don Nesseseth per cobrar el seu 50%. Quan Nesseseth s'hi va negar rotundament es van adonar que Jackie Leonard els havia estafat.

El 28 d'abril, Leonard va rebre una trucada telefònica de Carbo en la qual l'amenaçava: “Mai aconseguiràs escapar-te. He tingut el títol durant 25 anys i cap passarell com tu aconseguirà prendre-me'l... Quan t'atrapi, pots considerar-te home mort.”¹¹⁵ Mentrestant, Palermo i Gibson buscaven alguna manera de recuperar la corona. Van proposar a Nesseseth que Jordan boxegés contra Sugar Hart, un púgil sobre el qual Carbo tenia influència, però Nesseseth s'hi va negar. Gibson va prometre recompensar econòmicament a Leonard si aconseguia convèncer el mànager, però tampoc va servir de res. El maig, Carbo va decidir enviar dos gàngsters que treballaven per ell, Joe Sica i Louis Dragna, a fer una “visita” a Leonard.

Joseph Sica va néixer l'11 d'agost de 1911 a Newark, New Jersey, i el van arrestar per primera vegada el 1926 a l'edat de 15 anys. El 1950, va ser acusat de distribuir narcòtics a l'estat de Califòrnia amb 15 gàngsters més, però el cas va ser desestimat perquè, en una situació molt similar a la del judici per l'assassinat de Greenberg, el testimoni estrella de l'acusació va aparèixer mort a trets. Durant aquella mateixa dècada, Sica va formar part de la família criminal de Los Angeles, liderada per Jack Dragna, i va estar associat amb el mafiós Mickey Cohen. El fet que rebutgés una ordre de Dragna d'acabar amb la vida de Cohen va convertir-lo en algú molt respectat en alguns sectors, però va posar els membres de la família en contra d'ell. A partir de llavors es va convertir en un dels homes que feien la feina bruta del Tsar de la Boxa.

Per la seva banda, Louis Tom Dragna va néixer el 18 de juliol de 1920 a Los Angeles. Era fill

Imatge 130 Louis Dragna, 1984.

del *consigliere* de la família criminal de la ciutat californiana, Tom Dragna, i nebot del *boss*, Jack Dragna. Louis Dragna va anar a la universitat durant dos anys, però durant la dècada dels 40 es va començar a involucrar en la màfia. Va ser arrestat per primera vegada el 1946 i l'any següent es va convertir definitivament en gàngster. El seu oncle el va ascendir a *caporegime* i, en algun moment a mitjan anys 50, va començar a treballar com a sicari a sou per a Carbo.

Així doncs, Sica i Dragna van seguir les ordres de Mr. Gray d'intimidar Leonard. Una nit, el promotor va ser brutalment apallissat mentre tancava la porta del seu garatge. Alguns dies més tard, van llançar un còctel molotov dins de casa seva. Un home el va atacar en un aparcament de

¹¹⁵ SAMMONS, Jeffrey T. *Beyond the ring: The role of boxing in American society*, Chicago, University of Illinois Press, 1988 (p.170).

cotxes i pels suburbis va córrer el rumor que qui el pegués seria recompensat amb 250 dòlars. Jackie Leonard va decidir, finalment, informar la California State Athletic Comission de tot el que li estava passant.

Imatge 131 Els periodistas fan preguntes a Leonard mentre aquest es recupera de la pallissa a l'hospital.

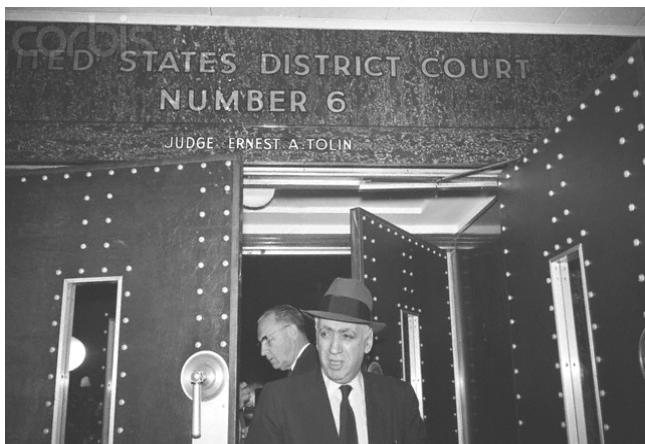
Imatge 132 Leonard i la seva dona a l'hospital.

5.2 Els judicis i presons

La CSAC es va reunir el 14 de maig de 1959 i, després d'avaluar les proves aportades per Leonard i Don Nesselth, va passar el cas al Departament de Policia de Los Angeles. La policia i els federals, que buscaven el Tsar de la Boxa des de l'any anterior per evasió d'impostos i per fer de mànager sense llicència, van actuar conjuntament i això va permetre acusar i, més endavant, detenir Truman Gibson, Blinky Palermo, Joseph Sica, Louis Dragna i Frankie Carbo.

El 21 de setembre de 1959, el Gran Jurat els va acusar d'extorsió, conspiració i amenaces. A més, se'ls va acusar d'altres càrrecs: a Carbo i Palermo, d'obtenir 1.725 dòlars de Jackie Leonard mitjançant lesions físiques i violència; i a Palermo i Sica, de coaccionar Donald Nesselth perquè els donés una part del seu contracte amb Jordan. Al cap d'unes hores, Palermo va ser detingut a Philadelphia, Gibson a Chicago i Dragna i Sica a Los Angeles. Pel que fa a Mr. Gray, havia estat arrestat el 30 de maig anterior en una casa de Hayden Township, New Jersey, per la policia d'aquell estat i la de New York. "Mr. Hogan ha informat que Carbo havia intentat escapar-se per la part posterior de la casa mentre el perseguien dos detectius", explicava *The New York Times*. "S'han trobat indicis que Carbo es preparava per fugir del país."¹¹⁶

¹¹⁶ *The New York Times*, 30 de maig de 1959

Imatge 133 Carbo entra als jutjats, desembre de 1959.

Durant la tardor de 1959 va tenir lloc el judici de Carbo per exercir de mànager i organitzador de combats sense llicència a l'estat de New York. El 30 de novembre va ser condemnat a dos anys a la penitenciària federal de Riker's Island, una illa-presó situada prop dels districtes novaiorquesos del Bronx i Queens. El desembre de 1960, mentre complia condemna, va ser cridat a declarar en el marc de la investigació que estava duent a terme el senador Estes Kefauver amb el Subcommittee on Antitrust and Monopoly del Senat en relació amb la influència del crim organitzat en els esports i, especialment, en el pugilisme.

L'origen d'aquesta investigació es troba en el combat entre Floyd Patterson i Ingemar Johansson, el 26 de juny de 1959, al Yankee Stadium. L'estranya derrota del negre de Brooklyn davant el víking de Goteborg va afilar la vigilància que els agents de l'FBI exercien sobre Carbo, l'IBC i els seus sequaços. Es va rumorejar que Patterson havia estat obligat a perdre, i el propi àrbitre del combat, Rudy Goldstein (qui, el 1962, arbitraria el fatídic combat entre Emile Griffith i Benny 'Kid' Paret que finalitzà amb la mort del segon), va sol·licitar que es fes una inspecció sobre les estranyes circumstàncies i el no menys estrany i sospitos desenllaç de la baralla. A més, Estes Kefauver pretenia, amb aquesta investigació, posar punt i final a la seva croada contra el crim organitzat que havia començat a principis de dècada.

Imatge 134 Norris declara davant el Subcomitè

Davant el Subcommittee on Antitrust and Monopoly del Senat van declarar la majoria de boxejadors, mànagers, organitzadors de combats i promotors a qui Carbo havien extorsionat. Va ser gràcies als seus testimonis que van sortir a la llum els tractes i combats manipulats dels quals

avui tenim constància. El Tsar de la Boxa, però, no es va mostrar tan col·laborador com les seves víctimes. Carbo es va acollir a Cinquena Esmena de la Constitució dels EUA, que garanteix els drets de les persones inculpades per un delictes, llegint fins a 25 vegades la frase que duia apuntada en un paper: “Rebutjo respectuosament respondre a aquesta pregunta pel fet que no poden obligar-me a ser un testimoni en contra meva.”¹¹⁷ Blinky Palermo va fer el mateix quan va ser cridat a declarar.

Mr. Gray, però, encara tenia pendent el judici per extorsionar Jackie Leonard i Don Nesselth, promotor i mànager de Don Jordan respectivament. El demòcrata John F. Kennedy havia vençut al republicà Richard Nixon en les eleccions presidencials del 8 de novembre de 1960 i va jurar el càrrec de president el 20 de gener de 1961. El mateix dia, el seu germà menor Robert F. Kennedy va ser nomenat Fiscal General dels Estats Units. Com a tal, es va fer càrrec d'aquest cas. El febrer de 1961, Carbo va ser condemnat a 25 anys de presó; Palermo, a 15 anys; Gibson, a 10; i Sica, a 20 anys. A més, tots ells van ser multats amb 10.000 dòlars amb l'excepció de Dragna, que només va rebre una sentència de 10 anys de presó.

Paul John Carbo va ingressar a la penitenciària d'Alcatraz el 24 de maig de 1962. Amb el número de presoner 1568, apareix –en les llistes alfabètiques– just després d'Al Capone, probablement el pres més famós d'Alcatraz i un dels molts gàngsters que hi van estar tancats. Situada en una petita illa de la badia de San Francisco, aquesta presó federal es va construir l'any 1934 i va funcionar com a penitenciària durant 29 anys. El juny de 1962, poc després que ingressés Carbo, va tenir lloc a La Roca (com s'anomena col·loquialment a la presó) una de les fugues més espectaculars de la història. Frank Morris i els germans John i Clarence Anglin van aconseguir escapar-se i no els van arribar a trobar mai. L'any següent va ser tancada per decisió del fiscal Robert Kennedy a causa de l'elevat cost que suposava en comparació a altres presons de l'estat.

Per aquest motiu, el 6 de febrer de 1963 Mr. Gray va ser traslladat a una altra presó situada en una illa, la penitenciària de McNeil Island (Washington). Allà seria el pres número 30013 durant més d'una dècada, quan va ser alliberat per problemes de salut. McNeil Island va tancar les seves portes l'1 d'abril de 2011 després d'estar 135 anys en funcionament.

¹¹⁷ *Reading Eagle*, 15 de desembre de 1960

5.3 Sonny Liston

Però, fins i tot des de l'ombra, Carbo encara dominaria durant un temps el panorama pugilístic nord-americà i la seva última víctima va ser Sonny Liston, el Gran Ós, un home que atemoriria als seus rivals i tenia un registre policial inacabable i poc glamurós. Tot i així, la paraula que millor el definiria probablement seria 'víctima': víctima dels abusos del seu pare, del control possessiu dels gàngsters, de la falta d'afecte de la societat i el públic i, sobretot, víctima dels seus propis dimonis.

Imatge 135 Sonny Liston

La dia i el lloc de naixement de Sonny Liston han sigut motiu de moltes especulacions i existeixen diverses teories. La seva mare afirmava que havia nascut el gener de 1928 però, a l'hora de parlar d'aquest tema, Liston sempre va donar el 8 de maig de 1932 com a data vàlida. Es va criar a Arkansas en el si d'una família molt pobre, el cap de família de la qual, Tobe Liston, va tenir fins a 25 fills amb dues dones diferents. La infància de Sonny, entre pallisses del seu pare i dures jornades laborals i, des de molt jove, es va ficar en diversos problemes que finalment el van dur a la presó l'any 1950. Allà va conèixer un mossèn, Alois Stenvens, que va adonar-se que tenia un físic perfecte per a un púgil de pes pesant i va animar-lo a boxejar. Així va ser com va començar a entrenar al gimnàs de la penitenciària.

Després de ser alliberat, Liston va conèixer John Vitale, el cap de la família criminal de St. Louis i amic de Frankie Carbo i Blinky Palermo. El 1953 es va adonar de la influència que

Imatge 136 Liston amb Pep Barone, 1960

acabaria tenint Vitale i la màfia en general en la seva vida quan va violar la treballadora d'un hotel i una trucada feta des de St. Louis va "solucionar-ho". El seu debut com a púgil professional va tenir lloc aquell mateix any quan va vèncer Don Smith per KO tècnic en el primer assalt. A partir de llavors va encadenar nou victòries seguides fins a perdre contra Marty Marshall. El 1956, la seva carrera es va veure interrompuda per nou mesos de presó a causa d'haver agredit un policia i haver-li robat l'arma.

Liston va passar nou mesos entre reixes i, tot seguit, es va mudar a Philadelphia. Allà, el poder que havien tingut sobre ell els gàngsters de St. Louis va passar a mans de la

banda de Carbo i Palermo i un dels sequaços de Mr. Gray, Joseph 'Pep' Barone, es va convertir en el seu mànager. La seva fama i qualitat van seguir ascendint, així com la repercussió dels combats que disputava, però això no va fer que Liston abandonés els actes vandàlics que el caracteritzaven. El 14 de juliol de 1961, la Pennsylvania State Athletic Commission va suspendre la llicència de boxejador de Liston arran de dos arrestos més. Tot i així, al cap de tres mesos li van treure la suspensió i el 4 de desembre següent va tornar a vèncer, aquesta vegada contra Albert Westphal, amb un *knock-out* al primer assalt.

Semblava inevitable que el següent combat fos contra el campió del món dels pesos pesants, Floyd Patterson, però el de Brooklyn li havia fet una advertència mesos abans: No lluitaria amb ell mentre tingués un contracte amb Barone. A finals de l'any anterior, durant la investigació del senador Kefauver, s'havia demostrat que 'Pep' Barone era només un dels molts altres titelles que tenia Carbo per controlar a boxejadors. Probablement, el que es descobrí en aquell moment va servir per engruixir l'arxiu que des de feia anys tenia l'FBI (el número 163-1275) sobre el boxejador, on es barregen els registres d'arrestos i estades a la presó amb informes i retalls de diari dels seus lligams amb la màfia. Però, per a Barone, era evident que la petició de Patterson no tenia res a veure amb la seva relació amb Carbo i Palermo, que ell sempre va desmentir, i era una excusa per no haver de lluitar amb Liston. "Perquè ell [Patterson] sap què passarà si entra en un ring amb Sonny"¹¹⁸, havia afirmat. I, efectivament, va passar el que tothom sabia que passaria: Liston va derrotar el campió amb un *knock-out* al primer assalt.

Imatge 137 Liston testificant davant el Comitè Kefauver

Però abans va haver d'obeir al de Brooklyn i, l'abril de 1961, va acomiadar Barone. El mànager havia assegurat haver rebutjat ofertes de 150.000 dòlars pel contracte amb el pes pesant, però finalment el va comprar el propi Liston per 75.000. El púgil es va traslladar a Denver amb la seva dona, Geraldine, i els únics dos combats que va celebrar durant dos anys van ser contra Patterson. El primer, el 25 de setembre de 1962, que el va coronar com a campió mundial; el segon, el 22 de juliol de 1963, en una defensa del títol que va resoldre exactament de la mateixa manera: un humiliant KO al primer assalt.

¹¹⁸ *The New York Times*, 16 d'abril de 1961

Mentrestant, emergia una jove promesa de la boxa. Era de Louisville (Kentucky), havia guanyat l'or en els Jocs Olímpics de Roma de 1960 i era tan ambiciós com arrogant. En aquell moment encara s'anomenava Cassius Clay, tot i que anys més tard el coneixerien com a Muhammad Ali.

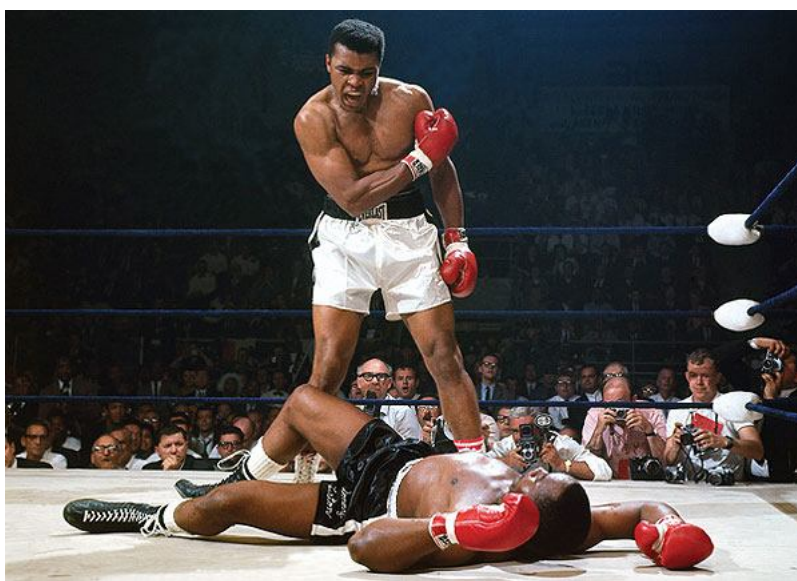

Imatge 138 Liston amb l'excampió Joe Louis poc abans de signar pel combat contra Cassius Clay

Clay va aconseguir un combat amb Liston mitjançant les provocacions i va tenir lloc el 25 de febrer de 1964. El clar favorit era, sens dubte, el púgil d'Arkansas i per aquest motiu la *Ring Magazine* va nomenar aquell enfrontament el Combat i la Sorpresa de la Dècada. Clay va ser proclamat vencedor després que Liston es retirés al sisè assalt per una lesió a l'espatlla.

Aquell desenllaç va fer que el Subcommittee on Antitrust and Monopoly del Senat (que havia deixat d'estar liderat per Estes Kefauver des de la seva mort l'agost de 1963) tornés a investigar les seves relacions amb la màfia. Sospitaven que, malgrat Carbo i Palermo fossin a la presó, seguien controlant la corrupció en el pugilisme mitjançant altres persones. Alguns als qui el Subcommittee va interrogar van ser Salvatore Avena, un advocat de Philadelphia, i Sam Margolis, en aquell moment un bon amic de Liston però que havia tingut “un bloc d'apartaments amb Palermo” i “va vendre un restaurant al fill de Palermo”¹¹⁹.

Però l'escàndol va arribar el 25 de maig de 1965, quan Liston es va enfrontar a Muhammad Ali per segona vegada. Ali va guanyar amb un *knock-out* al primer assalt, però les circumstàncies d'aquest són, com a mínim, sospitoses. El cop que va dur Liston a la lona és anomenat per alguns el “cop de puny fantasma” perquè, a més de ser tan ràpid que molts espectadors no el van poder apreciar,

Imatge 139 La famosa fotografia de Neil Leifer del combat Ali vs Liston del 1965

¹¹⁹ *The Evening Star*, 30 de març de 1964

no tenia la velocitat ni la força necessàries per fer caure a Liston, i encara menys per aconseguir que no es tornés a aixecar. Hi ha diverses teories sobre els motius que van dur el púgil d'Arkansas a romandre estirat al terra del ring davant la sorpresa i indignació del públic. Una apunta la por als islamistes radicals que donaven suport a Ali, però també hi ha qui diu que Liston es va adonar que el seu contrincant era molt superior i va decidir donar el combat per perdut. Evidentment, també existeix la teoria que l'excampió, aquell dia, havia apostat contra ell mateix per pagar els seus deutes amb la màfia.

Imatge 140 Sonny Liston a punt per entrenar

Fos com fos, el que va passar aquell dia segueix sent un misteri, igual que la mort d'aquest boxejador. Entre 1966 i 1970, Liston va seguir boxejant pels EUA, Mèxic i Suècia i va perdre només un dels setze combats que va disputar. El 5 de gener de 1971, la dona de Liston, Geraldine, va tornar a la seva casa de Las Vegas després de passar uns dies fora visitant a la família i es va trobar el cos mort del seu marit. Portava una setmana allà i l'autòpsia va determinar que havia mort per insuficiència cardíaca i congestió pulmonar, però es van trobar marques d'agulla al braç del boxejador que feien pensar en una sobredosi d'heroïna. Com sempre, també van córrer rumors que havia estat la màfia.

Liston va aparèixer a la famosa portada de l'àlbum *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* dels Beatles, amb qui compartia una admiració mútua. El músic Mark Knopfler li va dedicar una cançó que incloïa unes declaracions que havia fet Liston l'any 1962: "Algun dia escriuran un blues per als boxejadors. Serà només per a una guitarra lenta, una trompeta suau i una campana" (*Some day they're gonna write a blues for fighters. It'll just be for slow guitar, soft trumpet and a bell*).

5.4 Alliberament i mort

Després de ser condemnats, Carbo, Palermo, Sica, Gibson i Dragna van presentar una apel·lació, però el 14 de febrer de 1963 la Cort d'Apel·lacions dels EUA va subestimar les de tots a excepció de la de Louis Dragna. Durant la dècada de 1970, el nebot de Jack Dragna va dirigir una empresa i mai va voler convertir-se en *don* de la família de Los Angeles. En un judici de 1985 va reconèixer pertànyer a la màfia i va ser condemnat a servir un any en un centre comunitari; això va provocar que alguns membres de la família criminal de Cleveland es

plantegessin assassinar-lo per haver trencat l'*omertà*, el codi d'honor mafiós que prohibeix parlar dels delictes comesos. Però qui havia ideat el pla va ser detingut i mai es va dur a terme. Actualment viu a Covina, Califòrnia.

Es desconeix quan va sortir de la presó Joseph Sica però, si va complir els 20 anys de presó que li pertocaven, probablement va ser alliberat l'any 1981. Sica va morir per causes naturals el 21 de novembre de 1982 a l'edat de 71 anys.

Pel que fa a Blinky Palermo, el gàngster de Philadelphia va ser alliberat després de complir 7 anys i mig de la seva condemna, és a dir, a la tardor de 1968. En aquell moment, un pintor abstracte alemany, Peter Schwarze (1943-1977), havia adoptat el nom artístic de Blinky Palermo en honor a ell. Durant els anys 70, Palermo va intentar seguir exercint de

Imatge 141 Frankie Carbo i Blinky Palermo, 1961.

mànager de boxa, però els seus antecedents van ser un obstacle important. Va morir amb 91 anys el maig de 1996, a Philadelphia.

Frankie Carbo tampoc va complir els 25 anys de presó als quals havia estat condemnat. Des de feia temps tenia diabetis i, en els últims anys, la seva salut havia empitjorat. A mitjan 1976, va sortir en llibertat condicional de la penitenciària de McNeil Island i va morir a l'hospital St. Francis de Miami Beach (Florida) el 9 de novembre de 1976 a les 17:45h. Tenia 72 anys. El doctor que va certificar la seva mort l'havia tractat des del 9 de juliol d'aquell any, o sigui que és probable que hagués sortit de la presó poc abans.

Imatge 142 La casa de Carbo vista mitjançant el Google Maps

La seva última residència va ser la casa número 972 del Northeast 111th Street, a la petita població de Miami Shores, a 8 km de Miami Beach. La seva esposa, Viola, el va sobreviure. El 12 de novembre, Carbo va ser enterrat al Southern Memorial Park de Miami.

6. CONCLUSIONS

A l'hora de parlar de les conclusions d'aquest treball, l'aspecte més important a destacar és el fet d'haver pogut omplir, encara que en alguns casos només fos una mica, les diverses llacunes de la vida de Frankie Carbo mitjançant una recerca exhaustiva en diferents hemeroteques. Pel que fa a la informació de la que ja disposàvem, hem pogut confirmar o desmentir diverses dades relacionades amb els objectius inicialment marcats, però encara hi ha etapes o aspectes de la vida del gàngster que segueixen sent un misteri.

Un d'aquests és el que fa referència als seus orígens. Als arxius de Manlleu no hi ha cap certificat de naixement o bateig de l'època que correspongui amb algú anomenat Carbo de cognom. En un primer moment, aquest fet ens pot fer pensar en desestimar la teoria que el pare del mafiós fos manlleuenc, però hem de tenir en compte la possibilitat que aquests documents es perdessin en l'incendi de l'església de Sant Esteve de Vilacetrú a finals del s. XIX. Per altra banda, els registres de l'arribada dels immigrants a Ellis Island serveixen de suport tant a aquells que afirmen la catalanitat de Carbo (hi apareixen un Fran[cisc]co Carbo i un Jos[ep] Carbo) com als que defensen el seu origen italià (dos Angelo Corbo). La prova definitiva hauria de ser el certificat de defunció de Frankie Carbo (veure l'annex). En aquest, però, en l'apartat en què hi hauria d'haver la valuosa informació del nom dels seus progenitors, hi apareix "*Unobtainable*", és a dir, impossible d'aconseguir. Les arrels de Carbo continuen sent una incògnita.

De l'etapa que comprèn la seva infantesa i adolescència, a part d'establir les dates d'entrada als reformatoris i presons durant les dècades de 1910 i 1920 (entre 1915 i 1918 va estar en un reformatòri catòlic i, el 1928, 20 mesos a Sing Sing), no hem trobat més informació sobre les seves activitats en aquell moment.

En referència a la seva implicació en la màfia, és molt probable que s'hi iniciés des de molt jove ja que, com hem vist, aquestes bandes criminals formaven part de la vida quotidiana als barris més desfavorits, entre ells el Lower East Side. Gairebé podem desestimar per complet la seva participació en la banda d'Al Capone, ja que tenim constància de diversos arrestos de Carbo que ho fan impossible pel fet de situar-lo a la Costa Est i no a l'estat d'Illinois. Una altra prova d'això és la seva pertinença a la Murder, Inc., una organització de sicaris afiliada a la família Genovese de Nova York. Allà va fer amistat, sobretot, amb personatges com Bugsy Siegel, que també era un associat de la família. Tot fa pensar que la posició de Carbo dins

l'estructura mafiosa es va limitar al grau de pistoler a sou, però com a tal va participar en assassinats amb una gran repercussió, en particular el de Harry Greenberg.

Les persones a qui va conèixer en aquells ambients criminals li van ser útils quan va voler dedicar-se a l'extorsió de professionals de la boxa. El primer d'ells, probablement, va ser Babe Risko a mitjan anys 30 però el pugilisme no es convertiria en el seu negoci principal fins després del judici per l'assassinat de Harry Greenberg del 1942. A partir de llavors, el van acompanyar un seguit d'homes encapçalats pel gàngster de Philadelphia Blinky Palermo i entre els quals hi trobem el californià Babe McCoy, Eddie Coco, Harry Segal, Al Weill i Felix Bocchicchio, per citar-ne només alguns. Mitjançant aquests aliats va aconseguir dominar púgils d'alta categoria com Rocky Graziano, Jake LaMotta (protagonista de l'escàndol pel seu combat amb Billy Fox), Johnny Saxton (que va obtenir i defensar el títol mundial sempre en enfrontaments dubtosos) o Sonny Liston, tot i que on veiem més clarament el seu domini opressor és en el cas del pes wèlter cubà Kid Gavilán.

L'actuació de les autoritats envers les activitats de Frankie Carbo va ser permissiva en la majoria d'ocasions però alguns fiscals com Thomas Dewey i William O'Dwyer –durant l'època en què va pertànyer a la Murder, Inc.– o Frank S. Hogan –durant el seu regnat en la boxa– van dur a terme diverses investigacions que no sempre van donar resultats. El senador Estes Kefauver també va tenir un paper molt important i va ser qui finalment va aconseguir que sortís a la llum la xarxa d'extorsió i control que posseïa Carbo.

Un altre dels temes sobre el qual hem pogut obtenir molt poca informació ha estat el seu àmbit personal. Sabem que va contraure matrimoni amb Viola Masters, que estava al corrent dels seus negocis amb l'IBC i amb qui va romandre casat fins al final dels seus dies. Es desconeix la existència de fills de la parella i algunes fonts afirmen que no en van tenir.

Tot i així, una de les conclusions més interessants que extraïem d'aquest treball no formava part dels objectius inicials. Es tracta del paral·lelisme establert entre gàngsters i boxejadors, ambdós grups impulsats pel desig d'assolir el famós somni americà. Tant els uns com els altres (i, enmig del pont que els uneix, Frankie Carbo) eren normalment segones generacions d'immigrants que no estaven disposats a ser com els seus pares, a qui havien vist treballar molt durament i amb honestat per un sou sempre massa escàs. Els movia l'ambició de poder i diners, però també l'anhel de ser respectats, admirats i temuts. Havien nascut a la terra de les oportunitats i es delien per copsar la seva. No els importava el preu que haguessin de pagar i la sang embrutava els carrers i tacava el ring; això els convertia en caps de turc fàcils per a la policia i els polítics.

Les víctimes dels boxejadors, però, eren altres púgils que havien acceptat les regles del joc; les dels gàngsters, moltes vegades innocents.

Es fa difícil diferenciar fins a quin punt estant units aquests dos móns que, durant els anys 40 i 50, es van donar la mà amb especial intensitat sota la batuta de Frankie Carbo. El que es fa evident, però, és que en aquesta relació qui va sortir perdent va ser la boxa, que no va recuperar la simpatia del públic i el prestigi que havien minat personatges com Carbo fins al regnat de Muhammad Ali com a campió dels pesos pesants. Un últim punt comú entre pugilisme i màfia és l'impacte que han tingut en el cinema, dins el qual s'han creat categories temàtiques específiques per a aquests àmbits que són molt abundants en títols de qualitat.

I és en un d'aquests films on es pronuncia la frase que podria resumir la vida del nostre gàngster. Es tracta de *Rocky* (1976) que, en vèncer el *Taxi Driver* d'Scorsese en la lluita pels Oscars, demostrava per enèsima que el públic preferia les històries optimistes sobre el somni americà que aquelles més realistes i, per tant, més dures. A principis de dècada, Francis Ford Coppola ja ens havia ofert una visió molt romàntica de la màfia amb les dues parts de *The Godfather* (1972 i 1974) i el 21 de novembre de 1976, quan encara no feia dues setmanes que s'havia mort Carbo, va tenir lloc l'estrena de la pel·lícula protagonitzada per Sylvester Stallone.

“Només vull demostrar una cosa: no sóc cap dropo... No importa si perdo... No importa si m'obre el cap... L'únic que vull fer és arribar fins al final – Això és tot” explicava Rocky abans del combat contra Apollo Creed. “Si aguanto els 15 assalts i la campana sona i segueixo dempeus, sabré que no sóc un altre dropo qualsevol del barri...” I així havia estat en el cas de Paul John Carbo, tant si mai havia dut accent a la o com si no. L'havien buscat per assassinat, l'havien arrestat fins a 17 vegades i l'havien condemnat per homicidi i extorsió, però quan va sonar la campana final seguia dempeus, reposant tranquil·lament a la seva residència de la paradisiàca vila de Miami Shores. Ja no era el fill d'immigrants, ni tampoc Jimmy The Wop, el delinqüent del Lower East Side. Era Frankie Carbo, el Tsar de la Boxa, i durant dues dècades havia estat el titellaire del pugilisme nord-americà.

7. FONTS UTILITZADES

7.1 Bibliografia

7.1.1 Llibres

- BLOCK, Lawrence. *Gangsters, swindlers, killers, and thieves: The lives and crimes of fifty American villains*. New York, Oxford University Press, 2004.
- CAPDEVILA, Carles. *Nova York a la catalana*. Barcelona, Edicions La Campana, 1996.
- GRAZIANO, Rocky. *Somebody up there likes me: the story of my life until today*. New York, Simon and Schuster, 1955.
- GRINDON, Leger. *Knockout: the boxer and boxing in American cinema*. Jackson, University Press of Mississippi, 2011.
- KEFAUVER, Estes. *Crime in America*. Westport, Greenwood Press, 1968.
- MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: the Mob, the Garden & the Golden Age of Boxing*. Londres, Yellow Jersey Press, 2009.
- MITCHELL, Kevin. *Jacobs Beach: he Mob, the Fights, the Fifties*. New York, Pegasus Books, 2010.
- NEWTON, Michael. *The Encyclopedia of Unsolved Crimes*. New York, Facts On File, Inc., 2009.
- PETERSON, Virgil W. *A Report on Chicago crime for 1960*. Chicago, Chicago Crime Comission, 1961.
- PRYOR, Alton. *Outlaws and gunslingers*. Edinburgh, Stagecoach Pub, 2001.
- SAMMONS, Jeffrey T. *Beyond the ring: The role of boxing in American society*. Chicago, University of Illinois Press, 1988.
- SHEEHAN, Jack. *The players: the men who made Las Vegas*. Reno, University of Nevada Press, 1997.
- SIFAKIS, Carl. *The mafia encyclopedia*. New York, Facts On File, Inc., 2005.
- SULLIVAN, Russell. *Rocky Marciano: The Rock of His Times*. Chicaco, University of Illinois Press, 2005.
- TAGGERT, Edward. *Bootlegger: Max Hassel, the Millionaire Newsboy*. Lincoln, iUniverse, 2003.
- VADILLO, Fernando. *Boxeo, dioses y gánsters*. Madrid, Riego Ediciones, 1980.
- VADILLO, Fernando. *Boxeo y mafia*. Madrid, Ediciones Taxco, 1981.
- WATTS, Jill. *Mae West: an icon in black and white*. New York, Oxford University Press, 2001.

- YOUMANS, Gary. *The onion picker: Carmen Basilio & Boxing in the 1950s*. Syracuse, Syracuse University Press, 2007.

7.1.2 Prensa

Reportatges:

- CHRISTENBERRY, Robert. "My rugged education in boxing", *Life magazine*, 26 de maig de 1952.
- GRACE, Roger. "What's said about DA Dockweiler: 'It ain't necessarily so'", *Metropolitan News-Enterprise*, 19 de desembre de 2007.

Articles:

- *Jet*, 6 de gener de 1955.
- *La Vanguardia*, 16 de novembre de 1976.
- *Life magazine*, 30 de setembre de 1940.
- *Los Angeles Times*, 8 d'agost de 1956.
- *Milwaukee Journal*, 25 de setembre de 1947.
- *Reading Eagle*, 15 de desembre de 1960.
- *Schenectady Gazette*, 17 de juny de 1943.
- *Spokane Daily Chronicle*, 5 de juny de 1948.
- *The Evening Star*, 30 de març de 1964.
- *The Montreal Gazette*, 11 de juny de 1947.
- *The National Police Gazette*, juliol de 1956.
- *The Ring Magazine*, maig de 1956.
- *Times Daily*, 29 de juliol de 1958.
- *Tri-City Herald*, 30 de març de 1956.
- *West Virginia Daily Mail*, 30 d'agost de 1931.

Ús extens de l'hemeroteca de:

- *The New York Times*
- *Sports Illustrated*

7.2 Webgrafia

- Boxing <http://www.boxing.com/tony_demarco_im_a_puncher.html>
- Boxing Hall of Fame <<http://www.ibhof.com/>>
- BoxRec Boxing Encyclopaedia <<http://boxrec.com/media/index.php>>
- Camden People <<http://www.dvrbs.com/people/camdenpeople-FelixBocchicchio.htm>>
- ESPN Classic <http://www.espn.go.com/classic/biography/s/Graziano_Rocky.html>
- LACNBD La Cosa Nostra Database <<http://www.lacndb.com/>>
- Organized Crime Encyclopedia <<http://organizedcrimeencyclopedia.com/>>
- Rocky Marciano // The Official Website <<http://www.rockymarciano.net/home.htm>>
- The Cruellest Sport <<http://thecruellestsport.com/2009/10/27/strange-days-the-johnny-saxton-story/>>
- The Internet Movie Database IMDb <<http://www.imdb.com/>>
- The Outlaw Journals <<http://www.babyfacenelsonjournal.com/arnold-rothstein.html>>
- True TV Crime Library <http://www.trutv.com/library/crime/gangsters_outlaws/>
- Welcome to Borchert Field <<http://www.borchertfield.com/2011/07/hudson-bell-at-orchard.html>>

7.3 Imatges

1. <<http://www.loc.gov/pictures/resource/cph.3b46739/>>
2. <<http://www.nps.gov/elis/photosmultimedia/historic-photos.htm>>
3. <<http://sergiobarce.wordpress.com/2010/12/25/cuadernos-de-cine-erase-una-vez-en-america-once-upon-a-time-in-america-de-sergio-leone/>>
4. <<http://theautomaticearth.blogspot.com/2010/07/july-22-2010-big-picture-according-to.html>>
5. <<http://www.rcgroups.com/forums/attachment.php?attachmentid=3349191>>
6. Revista *Sàpiens* <<http://blogs.sapiens.cat/socialsenxarxa/2011/01/02/la-llei-seca/>>
7. <<http://vspotla.wordpress.com/2011/07/24/jewel-in-the-rough-the-townhousedel-monte-speakeasy/>>
8. <<http://brotherhoodofthieves.wordpress.com/2009/10/12/where-thieves-go-to-die-sing-sing/>>
9. <<http://www.lacndb.com/php/Info.php?name=Arnold%20Rothstein>>
10. <<http://wanhasalakuljettaja.net/album/arnold-rothstein&page=4>>
11. <<http://www.thesmokinggun.com/mugshots/celebrity/gangsters/bugsy-siegel>>
12. <<http://lacosanostra.us/meyer-lansky/>>

13. <<http://www.findagrave.com/cgi-bin/fg.cgi?page=gr&GRid=5136>>
14. <<http://www.biography.com/tv/mobsters/guests>>
15. <http://godfather.wikia.com/wiki/Corleone_crime_family>
16. <<http://www.thehorrorzine.com/Morbid/MobHits.html>>
17. <<http://www.phillyneighbors.com/PhillyGangsters/index.htm>>
18. <<http://www.phillyneighbors.com/PhillyGangsters/index.htm>>
19. <<http://www.phillyneighbors.com/PhillyGangsters/index.htm>>
20. <<http://query.nytimes.com/mem/archive/pdf?res=F40F1FF7355414728DDDAD0994DC405B878EF1D3>>
21. <<http://promocion84isf.wordpress.com/2010/11/30/al-capone-biografia/>>
22. <[http://popartmachine.com/item/pop_art/LOC+1166312/\[LOUIS-%22LEPKE%22-BUCHALTER,-BUST-PORTRAIT,-FACING-FRONT\]-NYWTS--...>](http://popartmachine.com/item/pop_art/LOC+1166312/[LOUIS-%22LEPKE%22-BUCHALTER,-BUST-PORTRAIT,-FACING-FRONT]-NYWTS--...>)>
23. <http://museumoftheamericangangster.org/?attachment_id=352>
24. <<http://mafialifeblog.com/tag/happy-maione/>>
25. <<http://loretochurch.com/Photos.html>>
26. <<http://www.crimemagazine.com/waxey-gordon%E2%80%99s-half-century-crime?page=6>>
27. <<http://pinellasnewsboy.com/2009/02/>>
28. <<http://www.vadehistoria.com/instantaneas/index.htm>>
29. *Google Maps* <<http://maps.google.es/>>
30. <<http://anotherfilmblog.wordpress.com/page/12/>>
31. <<http://www.corbisimages.com/Search#p=1&q=eddie+babe+risko>>
32. <<http://mohai.tumblr.com/post/1398628018/boxer-freddie-steele-with-manager-dave-miller-and>>
33. <<http://sportspressnw.com/2011/02/wayback-machine-freddie-steele-vs-al-hostak/>>
34. <http://boxrec.com/media/index.php/Eddie_Marino>
35. <<http://www.antekprizing.com/kriegersolly.jpeg>>
36. <<http://www.life.com/gallery/63821/image/ugc1281201/1948-life-covers>>
37. <<http://mafialifeblog.com/wp-content/uploads/2011/08/dsdeath.jpg>>
38. <[http://popartmachine.com/item/pop_art/LOC+1146422/\[DUTCH-SCHULTZ-LYING-WOUNDED-IN-THE-CITY-HOSPITAL-IN-NEWARK,-NEW...>](http://popartmachine.com/item/pop_art/LOC+1146422/[DUTCH-SCHULTZ-LYING-WOUNDED-IN-THE-CITY-HOSPITAL-IN-NEWARK,-NEW...>)>
39. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/rights-managed/U518380ACME/louis-lepke-buchalter-standing-by-height-bar>>
40. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/rights-managed/U515699ACME/portrait-of-louis-buchalter>>
41. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/rights-managed/U272478ACME/j-edgar-hoover-investigating-lindbergh-kidnapping-case>>
42. <<http://www.bugsysiegel.net/ben/ben39.jpg>>

43. <<http://moagnyc.org/home/14-jewish-gangster-forum/986-benjamin-siegel?limit=30&start=180>>
44. <<http://moagnyc.org/home/14-jewish-gangster-forum/986-benjamin-siegel?limit=30&start=180>>
45. <<http://www.time.com/time/covers/0,16641,19480607,00.html>>
46. <http://andthentheystartsprkling.blogspot.com/2011_08_01_archive.html>
47. <<http://www.corbisimages.com/Search#p=1&q=abe+kid+twist+reles>>
48. <<http://www.xianet.net/2011/02/top-10-mafia-hitmen/>>
49. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/rights-managed/U551918ACME/martin-goldstein-and-harry-strauss-appearing-at>>
50. <<http://sixforfive.blogspot.com/2008/12/he-was-vicious-as-gestapo-agent-as.html>>
51. <http://www.trueknowledge.com/q/facts_about__seymour_magoon>
52. <<http://moagnyc.org/home/14-jewish-gangster-forum/986-benjamin-siegel?limit=30&start=180>>
53. <<http://da.co.la.ca.us/history/dockweiler.htm>>
54. <http://erichs-kriminalarchiv.npage.de/1-seite-mit-25-faellen_61774865.html>
55. <http://www.allposters.co.uk/-sp/George-Raft-c-1930s-Posters_i5100858_.htm>
56. <http://crime.about.com/od/gangsters/ig/Mafia-Mug-Shots/workman_charles.htm>
57. <http://sixforfive.blogspot.com/2008_11_01_archive.html>
58. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
59. <<http://www.lacndb.com/php/Info.php?name=Abe%20Reles>>
60. <<http://www.loc.gov/pictures/resource/cph.3c34683/>>
61. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
62. <<http://www.metnews.com/articles/2007/perspectives121907.htm>>
63. <http://www.moma.org/collection/browse_results.php?criteria=O%3AAD%3AE%3A8573%7CA%3AAR%3AE%3A1&page_number=2&template_id=1&sort_order=1>
64. <http://static.boxrec.com/wiki/4/46/Mike_Jacobs.JPG>
65. <<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/e/ec/Louis-chappie-jacobs-1938.jpg>>
66. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
67. <<http://www.espabox.com/paginas/Historias.htm>>
68. <<http://www.cyberboxingzone.com/cbzforum/showthread.php?2572-Maxie-Docusen>>
69. <<http://escritoconsangre1.blogspot.com/2011/08/salvatore-lucky-luciano-el-rey-del.html>>
70. <<http://www.myboxingforum.com/showthread.php/563-Classic-Boxing-Pictures-Thread/page23>>
71. <<http://www.blogcatalog.com/blogs/geeks-of-doom/4>>
72. <<http://boxrec.com/media/index.php?title=Human:9618>>
73. <http://boxrec.com/media/index.php/Babe_McCoy>

74. <<http://mujeresiluminandosombras.blogspot.com/2010/11/mae-west.html>>
75. <<http://www.myboxingforum.com/showthread.php/563-Classic-Boxing-Pictures-Thread/page23>>
76. <http://www.thisis50.com/profiles/blogs/boardwalk-empire-s-chalky-black-speaks-on-killing-the-kek-origins?xg_source=activity>
77. <<http://moagnyc.org/home/14-jewish-gangster-forum/986-benjamin-siegel?limit=30&start=180>>
78. <<http://boxrec.com/media/index.php/File:JohnGreco.jpg>>
79. <<http://kikoshouse.blogspot.com/2009/11/when-mafia-went-to-war-for-america.html>>
80. <<http://www.fighttoys.com/Graziano.htm>>
81. <<http://charlespaolino.wordpress.com/2010/03/16/>>
82. <<http://www.elconfidencial.com/fotosde/rocky-graziano-20100412-18430-album.html>>
83. <<http://ganarseunacre.blogspot.com/2011/07/un-poco-de-paul-newman.html>>
84. *Life magazine*, 26 de maig de 1952
85. *Life magazine* 26 de maig de 1952
86. <<http://boxrec.com/media/index.php/File:WebbDannyand.jpg>>
87. <<http://www.corbisimages.com/Search#p=1&q=johnny+greco>>
88. <<http://www.anteprizing.com/lamottajakejoey50015.html>>
89. *Raging Bull* (1980), de Martin Scorsese
90. <<http://static.boxrec.com/wiki/e/e8/>>
91. <http://www.phillyboxinghistory.com/more/pahof/inductees/inductee_palermo_frank.htm>
92. <<http://www.anteprizing.com/lamottagraziano50014.html>>
93. <<http://www.claqueta.es/1947-1948/cuerpo-y-alma-body-and-soul.html>>
94. *Body and soul* (1947), de Robert Rossen
95. <<http://thisandthatandmoreofthesame.blogspot.com/2008/03/las-vegas-embraces-its-mobster-past.html>>
96. <<http://www.vegaspopular.com/category/business-news/page/2/>>
97. <<http://elxtranio.blogspot.com/2011/08/bugsy-siegel-el-hombre-que-creo-las.html>>
98. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
99. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
100. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
101. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
102. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
103. <<http://www.anteprizing.com/robinsonpalermofusari0804.html>>
104. <<http://www.anteprizing.com/williamspalermotaylor5878.html>>
105. <<http://www.peltzboxing.com/mem.cfm?item=93>>
106. <http://www.phillyboxinghistory.com/more/pahof/images/hof_bucceroni_dan.jpg>

107. <<http://cyberboxingzone.com/images/henry-clarence-11.jpg>>
108. <<http://www.nytimes.com/2005/02/01/sports/othersports/01wallace.html>>
109. <<http://www.antekprizing.com/walcottbocchicchio5822.html>>
110. <<http://www.btvision.bt.com/sport/classic-sport/boxing/jersey-joe-walcott/>>
111. <<http://joaquincatalan.blogspot.com/>>
112. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
113. *Rocky Marciano* (1999), de Bernard L. Kowalski
114. <<http://www.antekprizing.com/zuluetalightburn7255.html>>
115. <<http://www.braggingrightscorner.com/geobratton102004.html>>
116. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
117. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
118. <<http://www.antekprizing.com/gavilanchad5797.html>>
119. <<http://www.antekprizing.com/saxton5000-0057.html>>
120. <<http://www.antekprizing.com/basiliodemarco7927.html>>
121. <<http://static.boxrec.com/wiki/9/9b/F16464.jpg>>
122. <<http://static.boxrec.com/wiki/7/7d/CarmenDeJohn.jpg>>
123. <http://boxrec.com/media/index.php/Johnny_DeJohn>
124. <<http://www.antekprizing.com/basilio6751.html>>
125. <<http://www.heavyweightcollectibles.com/2010/10/31/frank-blinky-palermo-johnny-saxton-photo-item-vpsax4/>>
126. <<http://sports.espn.go.com/sports/boxing/news/story?id=3322331>>
127. <http://boxrec.com/media/index.php/Virgil_Akins>
128. <<http://www.kdsmarketing.com/kappanew/boxing/pages/boxinghistory.html>>
129. <<http://www.theboxingbulletin.com/2010/10/27/1769132/the-catastrophist-the-troubled-world-of-don-jordan>>
130. <http://gaming.nv.gov/loep_dragna.htm>
131. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
132. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
133. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
134. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
135. <<http://www.biography.com/people/sonny-liston-9383451>>
136. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
137. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
138. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>
139. <<http://boxingmemories.com/sonny-liston/>>
140. <<http://www.corbisimages.com/stock-photo/>>

141. <<http://www.heavyweightcollectibles.com/2008/10/07/frankie-carbo-frank-blinky-palermo-photo-item-vpcarb1/>>
142. *Google Maps* <<http://maps.google.es/>>

7.4 Altres fonts

Programa de televisió/Documental:

- *Mobsters* (2007), capítol 18 de la 1a temporada: *Murder, Inc.*

Pel·lícules:

- *Raging Bull* (1980), de Martin Scorsese
- *Body and Soul* (1947), de Robert Rossen
- *Somebody up there likes me*, (1956) de Robert Wise
- *From here to eternity* (1953), de Fred Zinneman
- *The Godfather: Part I* (1972), de Francis Ford Coppola
- *The Godfather: Part II* (1974), de Francis Ford Coppola
- *Once upon a time in America* (1984), de Sergio Leone
- *Rocky Marciano* (1999), de Bernard L. Kowalski
- *Rocky* (1976), de John G. Avildsen

Fonts d'altres documents:

- Arxiu municipal de Manlleu
- Arxiu parroquial de Manlleu
- Registre civil de Florida
- Registres d'Ellis Island <<http://www.ellisland.org/>>
- Arxius de l'FBI <<http://www.fbi.gov/foia/>>